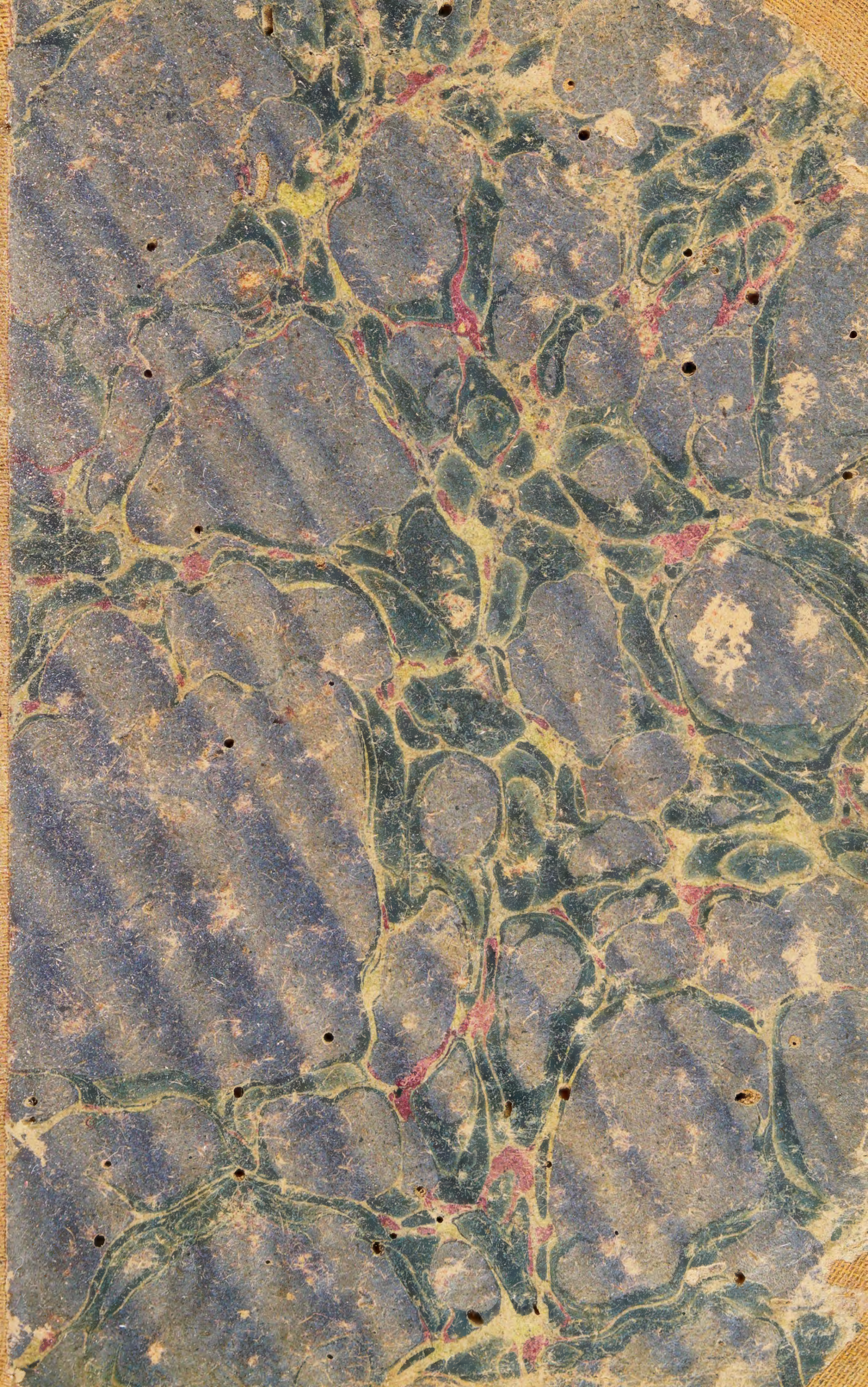
1910

உத்திஸயம்.

உ

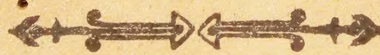
கடவுள் துணை.

—*—

தாயுமான சுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருப்பாடற்றிரட்டு.

இஃது

சுப்பிரமணிய சுவாமிகளால்

பார்வையிடப்பட்டு

சென்னை-இட்டா

பார்த்தசாரதி நாயுடு

அவர்களாற்றமது.

ஸ்ரீபத்மநாபவிலாச அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

—*—

1910.

சென்னை-ஆச்சாரப்பன்தெரு, நெ. 8ம்.

கடவுள் துணை.

தாயுமான சுவாமிகளது

சரித்திரச் சுருக்கம்.

புண்ணியபூமியாகிய இப்பரதகண்டத்திலேதென்னாடுகள் பலவற்றினுஞ் சிறந்து திவ்விய க்ஷேத்திரங்கள் நிறைந்துவருவதாகிய சோழமண்டலத்திலேவேதாரணியமென்னும் வடமொழிப் பெயருடைய திருமறைக்காடாகிய சிவஸ்தலத்திலே சற்றேறக்குறைய ௨௱ - வருஷங்களுக்குமுன் வேளாண்மை குலத்திலே திருலிங்கசங்கமபத்தியிலேசிறந்தவராய் கேடிலியப்பிள்ளைஎன்பவர் ஒருவர் இருந்தார் அவராலேஅந்தச் சிவஸ்தலவிசாரணை நடத்தப்பட்டுவந்தது அக்காலத்தில் திரிசிரபுரத்திலே செங்கோல் நடத்திய விஜயரகுநாத சொக்கலிங்கநாயகர் என்பவர் கேடிலியப்பிள்ளையினுடைய நற்குணங்களையும் கணக்குவல்லமைகளையும் கேள்விப்பட்டு அவரைவரவழைத்துபரிட்சித்து அவருக்குத்தமதரண்மனையில் பெரியசம்பிரதி யுத்தியோகம் கொடுத்தனர். அக்கேடிலியப்பிள்ளையானவர்சந்ததியில்லாதவராயிருந்தமையனாருக்

குத் தன்னுடைய ஓரேபுத்திரனாகிய சிவசிதம்பரப்பிள்ளை என்னும் குமாரனைக்கொடுத்துவிட்டிருந்ததினால் தமக்குச்சந்ததியுண்டாக அருள்செய்யும்படிக்கு அந்ததிரிசிரபுரத்தில் எழுந்தருளியிராநின்ற தாயுமானேசுரரைத் தெரிசித்துக்கொண்டு வந்தனர். அக்கடவுளின் திருவருளினாலே ஓராண்பிள்ளைபிறந்தது. அதுகண்டு தந்தை மகிழ்ந்து அக்கடவுளுக்கு காணிக்கைமுதலானது செலுத்தி குமாரனுக்குத்தாயுமானவரென்கிற அக்கடவுளது திருநாமத்தையே கொடுத்தனர். அந்தத்தாயுமானவர் தன் தகப்பன் மிகவும் மகிழும்வண்ணம் அவர்செய்யுமுயற்சியளவிற்கு அதிகமாகக் கீர்வாணந்தமிழ் முதலிய கல்விப்பயிர்ச்சியில்சிறந்தவரானார். உண்மை, அன்பு, பொறுமை, அடக்கம், இரக்கம் இவைமுதலிய நற்குணங்களெல்லாம் அவரோடு கூடவே வளர்ந்தன. ஓர் அஞ்ஞானியினது மனமானது நிலையில்லாத செல்வப்பொருளை எப்படிவிரும்புமோ அப்படியேஇவரது மனமானது தத்துவப்பொருளையே விரும்பிநின்றது. அப்படியிருக்கையில் திருமூலநாயனார் மரபிலே எழுந்தருளிய மௌனதேசிகர் தாயுமானவரைச்சந்தித்து அவரது அதிதீவிரபக்குவத்தைக்கண்டு வேதா

சமயங்களின் முடிவான தத்துவப்பொருளை உபதேசித்தனினார். அதுமுதலாக தாயுமானசுவாமியானவர் தமது ஞானாசாரியனிடத்தே மிகுந்த பக்தியுடையவராய் அவ்வுபதேசப்பொருளை சிந்தித்துத் தெளிந்து தினந்தோறும் தக்ஷிணாமூர்த்தி சந்நிதியிலே நிஷ்டை செய்துக்கொண்டு வந்தனர். சிலகாலஞ்சென்ற பின்பு கேடிலியப்பிள்ளை தேகவியோகமடைந்தனர். அதனாலே தாயுமானவர் தந்தையினது லௌகிகத் தொழிலைதாம்பார்க்க அதில் விருப்பமில்லாதவராயிருந்தும் அரசனது வேண்டுகோளால் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. அரசன் அவரைஞானவானென்று முதலிலேயறிந்திருப்பினும் கேடிலியப்பிள்ளையிலும் இவர் யோக்கியரென்று நன்கு மதித்து மிகவுஞ் சிறப்புச்செய்து வைத்திருந்தனன். ஆயினும் கழைக்கூத்தனுடையகருத்து உடற்காப்பினும் அவனது செய்கை கூத்திலும் எப்படிவக்கைப்பட்டிருக்குமோ அப்படியே தாயுமானவரது கருத்து சிவத்திலும் அவரது செய்கை லௌகிகத்திலும் வைக்கப்பட்டிருந்தது. இப்படியே சிலநாட்கள்கழிந்தனமேல் விவேகியாகிய அரசன் அவரிடத்தேவிளங்கிய அபூர்வமான சிவசெய்கைகளைக்கண்டு உடனே அச்சமும் அன்பும் உடையவனாய் அவரை அழைப்பித்து

உயர்ந்ததோர் ஆசனத்தின்மேலே இருந்தருளச்செய்து சுவாமி. அடியேன் இதுவரையிலும் உமது மகிமையைக் கண்டறியமாட்டாதவனாய் உமக்கு ஊழியஞ்செய்யத்தக்கவனாகிய நான் உம்மை ஒன்றுக்கும் பற்றாக எனது ஊழியத்தினாலே வைத்திருந்தபெருங்குற்றத்தைக் கிருபாமூர்த்தியாகியதேவரீர் பொறுத்தருளி இன்றுமுதலாக அடியேனால் ஆகவேண்டியவற்றைச் செய்வித்துக்கொண்டு நிஷ்டைக்கு குறைவுபடாமலிருக்கலாம் என்று வேண்டிக்கொண்டனன். அதுகேட்டு திருவுளமகிழ்ந்து தாயுமானவர் அன்று முதலாக அளவற்ற ஞானயோகத்திலே அறிவைச்செலுத்தி சிவபெருமானையும் ஞானாசிரியனையும் அற்புதசின்மயமதுரமான தமிழ்ச்செம்பாடல்களைப்பாடிதுதிசெய்துவந்தனர். இப்படியிருக்கையில் அரசன்சிவபதமடைந்தனன். அவ்வரசன்மனைவி தாயுமானவரது திருமேனியின்பொலிவைப் பலரால் பலமுறைகேள்விப்பட்டு அவரையழைப்பித்து கண்ணிகூறநோக்கி கேள்விப்பட்டவளவினும் அதிகமாய்விளங்கக்கண்டு உளமருண்டு அவரைத் தன்னரசாட்சிக்குத் தலைவராகவும் தன்னால் விரும்பப்பட்ட தகாத செய்கைக்கு உடன்படுத்தவும், தான் கொண்

டகருத்தை அவருக்குக் குறிப்பித்தாள். அக்கருத்தையறிந்த தாயுமானவர் உடனே ஒருபாயவழியினலே அங்கிருந்து தம்மை விடுவித்துக்கொண்டு அவ்ன் அரசாட்சியினெல்லையைக்கடந்து இராமநாதபுரத்தைச் சேர்ந்தருளினார். இச்செய்தி சிவசிதம்பரப்பிள்ளையின் செவியை அடைந்தினாலே அவரும் தன்சிறியதாய் குமாரராகிய அருளையப் பிள்ளையும் தேடிக் கண்டுபிடித்து சந்ததிவிளங்கவேண்டுமென்னும் கருத்துக்கொண்டு திருக்கலியாணஞ் செய்யும்படி முயற்சிசெய்தார்கள். தாயுமானசுவாமிகளுக்கு அந்த காரியத்திலேசிறிதுந் திருவுளமில்லாதிருந்தும் தமையனார் வேண்டுதலின் மிகுதியினாலே உடன்பட்டனர் உடனேபத்தினியாள் ஓராண்பிள்ளையைப்பெற்று வைத்து சிவபதமடைந்தாள் அந்தப் பிள்ளைக்குக் கனகசபாபதிபிள்ளை என்று பெயரிட்டனர். அதுமுதலாக் தாயுமானசுவாமிகள் கௌபீனத்தோடு பெரிசுத்த சிவஸ்தலந்தோறும் சஞ்சரித்துக்கொண்டு இவ்வுலகத்திலுள்ள மனிதர்களெல்லாம் மெய்ஞ்ஞான வொளியைப்பெற்று அஞ்ஞான விருளினின்று நீங்கி உய்யும்பொருட்டு பலவகைப்பட்ட அற்புதமான பாடல்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர் அருளையரென்பவரும் அவரிடத்தே தத்துவ வுபதேசம் பெற்று அவரைவிட்டுநீங்காமல பணிவிடைசெய்துகொண்டு வந்தனர்.

தாயுமானசுவாமிகளது சரித்திரச்சுருக்கம்.

தாயுமான சுவாமிகள் அகண்ட பரிபூரணசச்சிதாநந்த சொரூபமாகிய சிவத்திலேகலந்தபின்பு அருளையச்சுவாமிகள் அசைவற்பாவினாலே குருவைத்துதித்துச் சிவயோகத்திலேயிருந்து தமக்குப் பின்பக்குவப்பட்டுவரும் அடியார்களுக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்யும்விதம் மேற்படி கனகசபாபதி பிள்ளைக்கு அபிஷேகம்செய்து அருளினார்.

இக்குரு பரம்பரையில் தஞ்சைமா நகரத்துக்கு கீழ்பால் அங்கப்பன் பேட்டையிலுள்ள மடத்திலிருந்த அம்பலவாண சுவாமிகளுடைய அடியார்கூட்டத்திலே ஒருவராகியும் அந்த ஆதீனத்துக்கு உரியவராகியுமுள்ளே எடுத்துக்கட்டி அருணாசல சுவாமிகளிடத்திலிருந்த ஆதீன புஸ்தகத்தையும் மற்றுஞ் சில புஸ்தகத்தையும் மற்றுஞ்சில புஸ்தகங்களையும் அழைப்பித்து ஒப்பிட்டு இப்புத்தகத்திலுள்ள பாடல்கள் ஆதியில் அச்சிடப்பட்டனவாய்த் தெரியவருகின்றது.

தாயுமானசுவாமிகளது சரித்திரச்சுருக்கம்.

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்:

திருவருள்விலாசப் பரசிவவணக்கம்.

ஆசிரிய விருத்தம்.

அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும்ப்ரகாசமா
  யானந்தபூர்த்தியாகி
யருளொடுநிறைந்ததெது தன்னருள்வெளிக்குளே
  யகிலாண்டகோடியெல்லாந்
தங்கும்படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க்குயிராய்த்
  தழைத்ததெதுமனவாக்கினிற்
றட்டாமனின்றதெது சமயகோடிகளெலாந்
  தந்தெய்வமெந்தெய்வமென்
றெங்குந்தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவுநின்றதெது
  வெங்கணும்பெருவழக்கா
யாதினும்வல்லவொரு சித்தாகியின்பமா
  யென்றைக்குமுள்ளதெதுமேற்
கங்குல்பகலறநின்ற வெல்லையுளதெதுவது
  கருத்திற்கிசைந்ததுவே

கண்டனவெலாமோன வுருவெளியதாகவுங்
கருதியஞ்சலிசெய்குவாம். (௧)

ஊரனந்தம்பெற்ற பேரனந்தஞ்சுற்ற
முறவனந்தம்வினையினு
லுடலனந்தஞ்செயும் வினையனந்தங்கருத்
தோவனந்தம்பெற்றபேர்
சீரனந்தஞ்சொர்க்க நரகமுமனந்தநற்
றெய்வமுமனந்தபேதந்
திகழ்கின்றசமயமு மனந்தமதனுன்ஞான
சிற்சத்தியாலுணர்ந்து
காரணந்தங்கோடி வருஷித்ததெனவன்பர்
கண்ணும்விண்ணுந்தேக்கவே
கருதரியவானந்த மழைபொழியுமுகிலைநங்
கடவுளைத்துரியவடிவைப்
பேரனந்தபேசி மறையனந்தஞ்சொலும்
பெரியமௌனத்தின்வைப்பைப்
பேசருமனந்தபத ஞானவானந்தமாம்
பெரியபொருளைப்பணிகுவாம். (௨).

அத்துவிதவத்துவைச் சொற்பிரகாசத்தனியை
யருமறைகண்முரசறையவே
யறிவினுக்கறிவாகி யானந்தமயமான
வாதியையநாதியேக

தத்துவசொரூபத்தை மதசம்மதப்பெருச்
சாலப்பகிதமான
சாலவதபுட்கல நிராலப்பவாலம்ப
சாந்தபதவ்யோமமில்லை
நித்தநின்மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ்சப்பொருளை
நிர்விஷயசுத்தமான
நிர்விகாரத்தைத் தடத்தமாய்நின்றொளிர்
நிரஞ்சனநிராமயத்தைச்
சித்தமறியாதபடி சித்தத்தினின்றிலகு
திவ்யதேசோமயத்தைச்
சிற்பரவெளிக்குள்வளர் தற்பரமதானபர
தேவதையையஞ்சலிசெய்வாம். (௩)

—*—

பரிபூரணானந்தம்.

வாசாகயிங்கரிய மன்றியொருசாதன
மனுவாயுகிற்கும்வண்ணம்
வாலாயமாகவும் பழகியறியேனறுறவு
மார்க்கத்தினிச்சைபோல
நேசானுசாரியாய் விவகரிப்பேனந்த
நினைவையுமறந்தபோது
நித்திரைகொள்வேன்றேகநீங்குமெனவெண்ணிலோ
நெஞ்சந்துடித்தயருவேன்.

பேசாத்வானந்த நிட்டைக்குமறிவிலாப்
பேதைக்கும்வெகுதூரமே
பேய்க்குணமறிந்திந்த நாய்க்குமொருவழிபெரிய
பேரின்பநிட்டையருள்வாய்
பாசாடவிக்குளே செல்லாதவர்க்கருள்
பழுத்தொழுகுதேவதருவே
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (க)

தெரிவாகவூர்வன நடப்பனபறப்பன
செயற்கொண்டிருப்பனமுதற்
றேகங்களத்தனையு மோகங்கொள்பௌதிகஞ்
செனித்தவாங்கிறக்கும்
விரிவாயபூதங்க ளொன்றோடொன்றாயழியு
மேற்கண்டசேடமதுவே
வெறுவெளிநிராலம்ப நிறைசூனியமுபசாந்தம்
வேதவேதாந்தஞானம்
பிரியாதபேரொளி பிறக்கின்றவருளருட்
பெற்றோர்கள் பெற்றபெருமை
பிறவாமையென்றைக்கு மிறவாமையாய்வந்து
பேசாமையாகுமெனவே
பரிவாயெனக்குநீ யறிவிக்கவந்ததே
பரிபாககாலமலவோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (உ)

ஆராயும்வேளையிற் ப்ராந்தியானாலு
மையமறிவாரு செயலுமில்லை
மௌனத்தொடுபேசாத பெருமைபெறுகுணசந்த்ர
ராமௌனமிருந்தபேறு.
சீராகவொருகோப மொருவினைவரவந்த
நிறைவொன்றுமில்லாமலே
நெட்டுயிர்த்துத் தட்டழிந்துள் ளுவார்வசன
நிர்வாகரென்றபேரும்
நூறாயமாயொன்று பேசுமிடமொன்றைப்
புலம்புவார் சிவராத்திரிப்
போதுதுயிலோமென்ற விரதியருமறிதுயிர்
பேசலேயிருக்க லறிலார்
பாராதிதனிலுள்ள செபமெலாமுடிவிலே
பார்க்கினின் செயலல்லவோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (அ)

அண்டபிரண்டமு மாயாவிகாரமே
யம்மாயையில்லாமையே
காமெனவுமறிவுமுண் டப்பாலுமறிகின்ற
வறிவினைப்பறிந்துபார்க்கி
லெண்டிசைவிளக்குமொரு தெய்வவருளல்லாம
லில்லையெனுநினைவுமுண்டின்.

யானெனதறத்துரிய நிறைவாகிநிற்பதே
யின்பமெனுமன்புமுண்டு
கண்டனவெலாமல்ல வென்றுகண்டனைசெய்து
கருவிகரணங்களோயக்
கண்மூடியொருகண மிருக்கவென்றாற்பாழ்த்த
கன்மங்கள் போராடுதே
பண்டையுளகன்மமே கர்த்தாவெனும்பெயர்ப்
பக்ஷமானிச்சிப்பனோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௨)

சந்ததமுமெனதுசெய லினதுசெயலாயெனுந்
தன்மையினையன்றியில்லாத்
தன்மையால்வேறலேன் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசசுபாவமிதுவே
இந்தநிலைதெளியநா னெக்குருகிவாடிய
இயற்கைதிருவுளமறியுமே
இந்நிலையிலேசற் றிருக்கவென்றுண்மடமை
யிதசத்துருவாகவந்து
சிந்தைகுடிகொள்ளுதே மலமாயைகன்மந்
திரூபுமோ தொடுவழக்காய்ச்
சென்மம்வருமோவெனவும் யோசிக்குதேமனது
சிரத்தையெனும்வாளுமுதவிப்

பந்தமறமெய்ஞ்ஞான தீரமுந்தந்தெனைப்
பாதுகாத்தருள் செய்குவாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௭)

பூதலயமாகின்ற மாயைமுதலென்பர்சிலர்
பொறிபுலனடங்குமிடமே
பொருளென்பர்சிலர்கரணமுடிவென்பர்சிலர்குணம்
போனவிடமென்பர் சிலபேர்
நாதவடிவென்பர்சிலர் விந்துமயமென்பர்சிலர்
நட்டநடுவேயிருந்த
காமென்பர்சிலருருவ மாமென்பர்சிலர்கருதி
காடிலருவென்பர் சிலபேர்
பேதமறவுயிர்கெட்ட நிலையமென்றிடுவர்சிலர்
பேசிலருளென்பர்சிலபேர்
பின்னுமுன்னுங்கெட்ட சூனியமதென்பர்சிலர்
பிறவுமேமொழிவரிவையால்
பாதரசமாய்மனது சஞ்சலப்படுமலாற்
பரமசுகநிஷ்டைபெறுமோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (அ)

அந்தகாரத்தையோ ரகமாக்கியின்போலென்
னறிவைச்சுருக்கினவரார்

ரவ்வறிவுதானுமே பற்றினதற்று
யழுந்தவுந்தலைமீதிலே
சொந்தமாயெழுதப் படித்ததார்மெய்ஞ்ஞான
சுகநிஷ்டைசேராமலே
சோற்றுத்துருத்தியைச் சதமெனவுமுண்டுண்டு
தூங்கவைத்தவரார்கொலோ
தந்தைதாய்முதலான வகிலப்ரபஞ்சந்
தனைத்தந்ததெனதாசையோ
தன்னையேநோவனோ பிறரையேநோவனோ
தற்காலமதைநோவனோ
பந்தமானதுதந்த வினையையேநோவனோ
பரமார்த்தமேதுமறியேன்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௭)

வாராததெலாமொழிய வருவனவெலாமெய்த
மனதுசாக்ஷியதாகவே
மருவநிலைதந்ததும் வேதாந்தசித்தாந்த
மரபுசமரசமாகவே
பூராயமாயுணர ஆகமமுதந்ததும்
பொய்யுடலைநிலையன்றெனப்
போதநெறிதந்ததுஞ் சாசுவதவானந்த
போகமேவீடென்னவே

சீராமயாபுதக வன்னற்புதந்தனும்
இன்னு தானி — யயின்று
நின்னையே தனையலாற வென்னைபோக்கிலொரு
நினைவுசாறுண்டாகிலோ
பாராதிபதியாத நானமேயிடைவிடாப்
பற்றாகவிறுகவருள்வாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே (அ)

ஆழாழிகரையின்றி நிற்கவில்லையோகொடிய
வாலமமுதாக வில்லையோ
அக்கடலின்மீதுவட வனனிற்கவில்லையோ
அக்கரத்தகிலகோடி
தாழாமனிலைநிற்க வில்லையோமேருவுந்
தனுவாக வளையவில்லையோ
சத்தமேகங்களும வச்ரதரனாணையிற்
சஞ்சரித்திடவில்லையோ
வாழாதுவாழவே ராமனடியாற்சிலையு
மடமங்கையாகவில்லையோ
மணிமந்த்ராதியால் வேண்டுசித்திகளுலக
மார்க்கத்தில் வைக்கவில்லையோ
பாழானவென்மனங் குவியவொருதந்திரம்
பண்ணுவதுனக்கருமையோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (கூ)

ஆசைக்கோரளவில்லையகிலமெல்லாங்கட்்டி
யாளினுங்கடன்மீதிலே
யாணைசெலவேநினைவ ரளகேசநிகராக
வம்பொன் மிகவைத்தபேரு
நேசித்துரசவாத வித்தைக்கலைந்திடுவர்
நெடுநாளிருந்தபேரு
நிலையாகவேயினுங் காயகற்பந்தேடி
நெஞ்சுபுண்ணாவரல்லால்
யோசிக்கும்வேளையிற் பசிதீரவுண்பது
முறங்குவதுமாகமுடியு
முள்ளதேபோதுநா னானெனக்குளறியே
யொன்றைவிட் டொன்றுபற்றிப்
பாசக்கடற்குளே வீழாமன்மனதற்ற
பரிசுத்தநிலையையருள்வாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே (௧)

பொருள் வணக்கம்.

நித்தியமாய்நின்மலமாய் நிட்களமாய்நிராமயமாய்
நிறைவாய்நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த்தூரமுமாய்ச்சமீபமுமாய்த்துரியநிறை
சுடராயெல்லாம்

வைத்திருந்ததாரகமா யானந்தமயமாகி
மனவாக்கெட்டாச் [ஸை
சித்துருவாய்நின்றவொன்றைச்சுகாரம்பப்பெருவெளி
சிந்தைசெய்வாம். (க)

ஊாதுமனமிணையுமந்த நினைவுக்குநினைவாகி
யாதின்பாலும்
வேதமறநின்றவிருக்குமிராவியன்பருக்கே
போரானந்த [னைக்
கோதிலமுதூற்றரும்பிக் குணங்குறியொன்றறத்தன்
கொடுத்துக்காட்டுங்
நீதிப்பராபரமான சித்தாந்தப்பேரொளியைச்
சிந்தைசெய்வாம். (உ)

பெருவெளியாயைம் பூதம் பிறப்பிடமாய்ப்பேசாத
பெரியமோனம்
வருமிடமாய்மனமாதிக் கெட்டாதபேரின்ப
மயமாய்ஞானக் [இக்
குருவருளாற்காட்டிடவுமன்பரைக் கோத்தறிமூன்
கொண்டப்பாலுங் [ளினியாங்
தெரிவரிதாய்க்கலந்தநித்தப் பொருளாந்தப் பொரு
சிந்தைசெய்வாம். (ங)

இகபரமுமுயிர்க்குயிரை யானெனதற்றவருளை
யெந்தாளுஞ்

உம் தாயுமானஸ்வாமிகள் பாடல்.

சகலபரிபூரணமான நிராலம்பகோசரத்தைத்
துரியவாழ்வை
சுகமகிழ்வருக்கீந்தினை முக்திநிலையைக்கற்கண்டை
யமிர்தைநாடி [கண்
மொருபொருளெனவிருவிழிநீர் முத்திரைப்பக்தமலர்
மூழ்த்தூவிற்பாம் (௧)

சாதிகுலம்பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்திஅருவுருவத்
தன்மைநாம
மேதுமின்றிஎப்பொருட்குமெவ்விடத்தும்பிரிவற
நின் றியக்கஞ்செய்யுஞ்
சோதியைமாத்தூவெளியை மனதவிழநிறைவான
துரியவாழ்வைத்
தீதில்பரமம்பொருளைத் திருவருளேநினைவாகச்
சிந்தைசெய்வாம். (௨)

இந்திரசாலங்கனவு கானலின்நீரெனவுலக
மெய்மைகருதாந்தான்றச்
சந்ததமுஞ்சிற்பரத்தா லழியாததற்பரத்தைச்
சார்ந்துவாழ்க
புந்திமகிழுறகளுக் தடையறவானந்தவெள்ளம்
பொழிக்வெனவே
வந்தருளுக்குருமௌனி மலர்த்தாளையனுதினமும்
வழுத்தலம்செய்வாம். (௩)

பொருளாகக்கண்ட பொருளெவைக்குமுதற்பொரு
ளாகிப் போதமாகித்
தெருளாகிக் கருத்தமன்பர் மிடிதீரப்பழுத்த
செழுந்தேறலாகி
யருளார்நோக்கப்புறமென் றுன்னாதபூரணவா
னந்தமாகி
யிருளாதுவிளங்குபொருளியாதந்தப்பொருளினையா
மிறைஞ்சிநிற்பாம் (எ)

அருமறையின் சிரப்பொருளாய் விண்ணவர்மாமுனி
வர்சித்த ராதியானோர்
தெரிவரியபூரணமாய்க் காரணக்கற்பனைகடந்த
செல்வமாகிக்
கருதரிய மலரின்மண மெள்ளிலெண்ணெ யுடலுயிர்
போற், கலந்தெங்கணுந்
துரியநிறைந்தபெரியபொருளியாததனைத்
தொழுதல்செய்வாம். (அ)

நின்றநிலைபூதமெல்லாந் தன்னகத்திலடக்கிவெறு
வெளியாய்ஞானக்
கண்ணாலேகண்டவன்பர் கண்ணூடேயானந்தக்
கடலாய்வெள்ளென்
றென்னைப்படிக்கிரங்கித் தானாகச்செய்தரு
மிறையேயன்றன்

றண்ணுந்தஞ்சாந்தவரு டனைநினைந்துகரமலர்க
டலைமேற்கொள்வாம். (கூ)

விண்ணிறைந்தவெளியா யென்மனவெளியிற்கலந்த
திவாம், வெளியினூடே
தண்ணிறைந்தபேரமுதாய்ச் சதானந்தமானபெருந்
தகையேநின்பா
லுண்ணிறைந்தபேரன்பா லுள்ளுருகிமொழிகுளறி
யுவகையாகிக்
கண்ணிறைந்தபுனலுகுப்பக்காமுகிப்பநின்னருளைக்
கருத்தில்வைப்பாம். (௰)

(வேறு.)

ஆதியந்தங்காட்டாதமுதலாயெம்மை
யடிமைக்காவளர்த்தெடுத்தவன்னைபோல
நீதிபெருங்குருவாகி மனவாக்கெட்டா
நிச்சயமாய்ச்சொச்சமதாய்நிலமாகி
வாதமிடுஞ்சமயநெறிக்கரியதாகி
மௌனத்தோர்பால் வெளியாய்வழங்காநின்ற
சோதியையென் னுயிர்த்துணையை நாடிக்கண்ணீர்
சொரியவிருகரங்குவித்துத் தொழுதல்செய்வா (ம்)

அகரவுயிரெழுத்தனைத்துமாகிவேறா
யமர்ந்தெனவகிலாண்ட மனைத்துமாகிப்
பகர்வனவெல்லாமாகியல்லவாகிப்
பரமாகிச்சொல்லரியபான்மையாகித்

ஒளருசங்கற்பவிகற்பங்களெல்லாந்
    தேயாதவறிவாகிச்சுத்தமாகி
கேள்விப்பசுபதியான பொருளைநாடி
    கெட்டுயிர்த்தப்பேரன்பா னினைதல்செய்வாம்.

சின்மயானந்தகுரு.

அங்கைகொடுமலர்தூவி யங்கமதுபுளகிப்ப
    வன்பினொடுருகிவிழிநீ
ராறாகவாராத முத்தியினதாவேச
    வாசைக்கடற்குண்மூழ்கி
சங்கரசுயம்புவேசம்புவேயெனவுமொழி
    தழுதழுத்திடவணங்குஞ்
சன்மார்க்கநெறியிலாத் துன்மார்க்கனேனையுந்
    தண்ணருள்கொடுத்தாள்வையோ
துங்கமிகுபக்குவச் சனகன்முதன்முனிவோர்க
    டொழுதருகில்வீற்றிருப்பச்
சொல்லரியநெறியையொருசொல்லாலுணர்த்தியே
    சொருபானுபூதிகாட்டிச்
செங்கமலபீடமேற் கல்லாலடிக்குள்வளர்
    சித்ராந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
    சின்மயானந்தகுருவே. (க)

ஐந்துவகையாகின்றபூதபேதத்தின்
லாகின்றவாக்கைநீர்மே
லாகின்றகுமிழியெனநிற்கின்றதென்னநா
னறியாதகாலமெல்லாம்
புத்திமகிழுறவுண்டுடுத்தின்பமாவதே
போக்கநெறியென்றிருந்தேன்
பூராயமாகநினதருள்வந்துணர்த்தவிவை
போனவழிதெரியவில்லை
யெந்தநிலைபேசினுமிணங்கவிலையல்லா
லிறப்பொடுபிறப்பையுள்ளே
யெண்ணினெஞ்சந்திடுக்கென்னுந்துயிலுரா
திருவிழியுமிரவுபகலாய்ச்
செந்தழலின்மெழுகாகுதந்தமிவையென்கொலோ
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவருதக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே (௫)

காரிட்டவாணவக்கருவறையிலறிவற்ற
கண்ணிலாக்குழவியைப்போற்
கட்டுண்டிருந்தவெமைவெளியில்விட்டல்லலாங்
காப்பிட்டதற்கிசைந்த
பேரிட்டுமெய்யென்றுபேசுபாழ்பொய்யுடல்
பெலக்கவினையமுதமூட்டிப்
பெரியபுவனத்தினிடைபோக்குவரவுறுகின்ற
பெரியவிளையாட்டமைத்திட்

தேடிட்டதன்சுருதிமொழிதப்பின்மனைவிட்
டிடருறவுறக்கிவிடாத்தீர்த்
திரவுபகலில்லாதபேரின்பவீட்டினில்
இசைந்துதுயில்கொண்டிடென்று
சீரிட்டவுலகன்னைவடிவான்வெந்தையே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவருதக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (சு)

கருமருவுகுகையனையகாயத்தினைவெட்
களிம்புதோய்செம்பனையயான்
காண்டகவிருக்கநீஞானவனன்மூட்டியே
கனிவுபெறவுள்ளுருக்கிப்
பருவமதறிந்துநின்னருளானகுளிகைகொடு
பரிசித்துவேதிசெய்து
பத்தரைமாற்றுத்தங்கமாக்கியேபணிகொண்ட
பக்ஷத்தையென்சொல்லுவேன்
ஒருமைபெருபுகழ்பெற்றவேதாந்தசித்தாந்த
மாதியாமந்தமீது
மத்துவிதநிலையராயென்னையாண்டுன்பெருமை
யாவர்களறிகுவார்
திருமருவுகல்லாலடிக்கீழும்வளர்கின்ற
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவருதக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (எ)

கூடுதலுடன்பிரிதலற்றுநிர்த்தொந்தமாய்
குவிதலுடன்விரிதலற்றுக்
குணமற்றுவரவினொடுபோக்கற்றுநிலையான
குறியற்றுநாமமற்று
நாடுதலுமற்றுச்சலிப்பற்றுப்பக்கமென
நண்ணுதலுமற்றுநித்த
நாதமற்றைவகைப்பூதபேதமுமற்று
ஞாதுருவின்ஞானமற்று
வாடுதலுமற்றுமேலொன்றற்றிரண்டற்று
வாக்கற்றுமனமுமற்று
மன்னுபரிபூரணச்சுகவாரிதன்னிலே
வாய்மடுத்துண்டமையத்
தேடுதலுமற்றவிடநிலையென்றுமௌனியே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவருதக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே (௮)

தாராதவருளெலாந்தந்தருளுமௌனியாய்த்
தாயனையகருணைகாட்டித்
தாளிணையென்முடிசூட்டியறிவிற்சமாதியே
சாசுவதசம்பிரதாயம்
மோராமன்மந்திரமுமுன்னுமன்முத்திநிலை
யொன்றேயிரண்டெனாமை
யொளியெனவும்வெளியெனவுமுருவெனவும்நாதமா
மொலியெனவுமுணர்வுறாமல்

பாராது பாரப்பரித் [illegible] ஞானமற்ற
        பரமகுரு பூதிவாய்க்கும்
பண்பென்றுணர்த்திய பாதாமலர்க்கிலே
        பதிந்தவின பழவடியர்க்கு
சிரவிருக்கவினை தருணமென்றுமையனே
        சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
        சின்மயானந்தகுருவே. (௯)

போதமாயாதிநடு வந்தமுமிலாததாய்
        புனிதமா யவிகாரமாய்ப்
போக்குவரவில்லாத வின்பமாய்நின்றநின்
        பூரணம் புகலிடமதாய்
ஆதாரவுமையாம லறிவினைமறைப்பதா
        மருள்பின்னு மறிவின்மைதீர்த்
தறிவித்திருப்பதா மருளாகிலெளியனேற்
        கறிவாவ தேதறிவிலா
வேதம்வரும்வகைமேவு வினையேது வினைதனக்
        கிடமான காயமேதென்
இச்சாசுதந்தரஞ் சிறிதுமிலையிகபர
        மிரண்டினும் பலவுதித்
திலருள்கொண்டினியுணர்த்தியெனையாள்வையோ
        சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
        சின்மயானந்தகுருவே. (௰)

பத்திநெறி நிலைநின்று நவகண்ட பூமிப்
பரப்பைவல மாகவந்தும்
பரவையிடை மூழ்கியு நதிகளிடை மூழ்கியும்
பசிதாக மின்றியெழுநா
மத்திமிடைநின்றுமுழற் சருகுபுனல்வாயுவினை
வன்பசி தனக் கடைத்து
மௌனத் திருந்துமுயர் மலைநுழை புகுந்துமே
மன்னுதச நாடிமுற்றுஞ்
சுத்திசெய் துமூலப் பிராணனோ டங்கியைச்
சோமவட்டத் தடைத்துஞ்
சொல்லரிய வமுதுண்டு மற்றுமுடல் கற்பங்க
டோறுநிலை நிற்கவின்று
சித்திசெய் தென்னபலன் மலநாசமிகூடுமோ
சித்தாந்த முத்திமுதல்வா
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே.

—()—

மௌனகுரு வணக்கம்.

ஆசையிருளைத் தினையு மிர்த்தாளிபட வுதறி
யாங்கார முழுமையேற்றிப்
பத்துவிதமுகமாம் மதமா றுமாறுத
வக்கலவின் தீனாழியாக்கிப்

பாசவிருடன்னிழ லெனச்சலித்தார்த்தமேற்
பார்த்துப்பரந்தமன்னைப்
பாரித்தகவனமாய்ப் பூரிக்கவுண்மூக
படாமன்னமாயைநூறித்
தேகபெறவலவைந்த சிவமூர்த்திராங்குசச்
செங்கைக்குள்ளே யடங்கிச்
சின்மயானந்தசுக வெள்ளம்படிந்துநின்
றிருவருட்பூர்த்தியான
வாசமுறுசற்சார பீடத்தை யொருஞான
மத்தகஜமென வளர்த்தாய்
மந்த்ரகுருவேயோகதந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௩)

ஐந்துவகையாகின்ற பூதமுந்தனுமுடைந்தம
படங்கவெளியாகவெளிசெய்
ததிபானமைந்து பிறவாகவறிவார்க
ளறியாதநின்றநிலையிற்
சிந்தைபரவிசென்று சும்மாவிருந்துமேற்
சின்மயானந்தவெள்ளந்
தேக்கித்திளைத்துநா னதுவாயிருக்கநீ
செய்சித்ர மிகனன்றுகா
ணைந்தவடிவாய்பரம குருவாழ்கவாழ்கவந்
நீர்கதி மரபுவாழ்க
வென்றடியார்மனமகிழ வேதாகமத்தனி
பிரண்டிலுமொன்றென்னவே

வந்தகுருவேயெனி றுமிவனுருவைமித்திரசெயி
மௌனரூப சகசகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே. (௨)

ஆதிக்கநல்கினவ ராசிக்க மாயைக்கெ
ணறிவியறி வுடமிலைபோ
வந்தரப்புடபமுடனவினைனிருமோ
ரவசரத் தபயோகமோ
போதிக்கநிலையயுமயக்குதேய்ப்பவகாண்
புக்கவருமேடாற்றிடாமற்
பொய்பரணவுலகத்தை மெய்யாநிறுத்தியென்
புந்திக்குளிகநிரசாலஞ்
சாதிக்குந்தயிரணவெல்லவுமுபாயமீ
தக்கருணயசெனனறுபுகலவாய்
சண்மதஸ்தாபனமும் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசநிர்வாகசிலைபு
மாதிக்கெகுண்டண்டப் பரப்பெலாமறியவே
தந்தருளுஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
வரபிலுவரு மௌனகுருவே. (௩)

மின்னனையபொய்யுடலை நிலையென் றுமையுபிலது
விழிசெர்ண்டு மையல்பூட்டு
மின்னார்களினபமே மெய்யென்றம்வனர்மாட
மேல்விடுசொர்க்கமென்றும்

பொன்னையுமியா தவ்வளர்பொருளென் றுபோற்றிசிப்
பொய்வேடமிருதிகாட்டிப்
பொறையறிவுதுறவீத லாதிநற்குணமெலாம்
போக்கிலேபோகவிட்டுத்
தன்னிகரிலாயாதி பாழ்ம்பேய்பிடித்திடத்
தரணிமிசைலோகாயதன்
சமயநடைசாராமல் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசசுவாநுபூதி
யன்னவொருசொற்கொண் டெனைத்தடுத்தாண்டன்
பின் வாழ்வித்தஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௪)
போனகமிருக்கின்ற சாலையிடைவேண்டுவ
புசித்தங்கிருக்குமதுபோற்
புருஷர்பெருதர்மாதி வேதமுடனாகமம்
புகலுமதிலாம்பயனை
ஞானநெறிமுக்யநெறி காட்சியனுமானமுக
நுனுவிதங்கண்டோர்ந்து
நானெனக்குளறிபடையுடைபெயர்த்திடவு
நான்குசாதனமுமோர்ந்திட்
டானநெறியாஞ்சரியை யாதிசோபானமுற்
றனுபக்ஷசப்புஉக்ஷம்
ஆயிருவிகற்பமு மாயாதிசேனையு
மறிந்திரண்டொன்றமோர்ந்து

மானதவிகற்பமறவென்று நிற்பதுகமது
  மரபென்றபரகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
  மரபில்வருமௌனகுருவே (௭)

அல்லாதவறிவுமேற் கேளாதகேள்வியுங்
  கருணைசிறிதேனுமில்லாக்
காட்சியுங்கொலைகளவு கட்காமமாட்சியாய்க்
  காதலித்திடுநெஞ்சமும்
பொல்லாதபொய்ம்மொழியு மல்லாதநன்மைகள்
  பொருந்துகுணமேதுமறியேன்
புருஷவடிவானதே யல்லாதுவினையினும்
  புருஷார்த்தமேதுமில்லேன்
எல்லாமறிந்தநீ யறியாததன்றெனக்
  கெவ்வண்ணமுய்வண்ணமோ
இருளையிருளென்றவர்க் கொளிதாரகப்பெறு
  மௌனகுருவின்னருடாரகம்
வல்லானெனும்பெய ருனக்குள்ளதேபித்த
  வஞ்சகனையாளநினையாய்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
  மரபில்வருமௌனகுருவே. (௮)

கானகமிலங்குபுலி பசுவொடுகுலாவுநின்
  கண்காணமதயானைநீ
கைகாட்டவுங்கையா னெகிடிக்கெனப்பெரிய
  கட்டைமிகவேட்டிவருமே

போனகமமைந்ததென வாக்காமதேனுவின்
பொன்னடியினின்றுசொலுமே
புவிராசர்கவிராசர் தவராஜரென்றுனைப்
போற்றிஜயபோற்றியென்பார்
ஞானகருணாகர முகங்கண்டபோதிலே
நவநாதசித்தர்களுமுன்
நட்பினைவிரும்புவார் சுகவாமதேவர்முதல்
ஞானிகளுமுனைமெச்சுவார்
வானகமுமண்ணகமும் வந்தெதிர்வணங்கிடுமுன்
மகிமையதுசொல்லவெளிதோ
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௭)

சருகுபலபக்ஷிகளொருகோடியல்லாற்
சகோரபக்ஷிகள்போலவே
தவளநிலவொழுகமிர்த தாரையுண்டறியாத
தன்மையரனந்தங்கோடி
இருவினைகளற்றிரவு பகலென்பதறியாத
வேதாந்தமோனஞான
இன்பநிஷ்டையர்கோடி மணிமந்த்ரசித்தியில்
எய்தினர்கள்கோடிசூழக்
குருமணியிழைத்திட்ட சிங்காதனத்தின்மிசைக்
கொலுவிற்றிருக்குநின்னைக்
கும்பிட்டனந்தமுறை தெண்டனிட்டென்மனக்
குறையெலாந்திரும்வண்ணம்

மருமலரெடுத்துநின் றாளையர்ச்சிக்கவெனை
　　வாவென்றழைப்பதெந்நாள்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
　　மரபில்வருமௌனகுருவே. (௪)

ஆங்காரமானகுல வேடவெம்பேய்பாழ்த்த
　　வாணவத்தினும் வலிதுகாண்
அறிவினைமயக்கிடு மெய்வறியவொட்டாதி
　　யாதொன்று தொடினுந்தாவாய்த்
தாங்காதுமொழிபேசு மகிசரப்பிரமாதி
　　தப்பொடுசமானமென்னுந்
தடையற்றதேசிலஞ் சுருவாணிபோலவே
　　தன்னிலசையாதுநிற்கும்
சங்காரனெனக்குமிக ரெண்ணைப்ரதாபித்
　　திராவணாகாரமாகி
இதயவெளியெங்ஙணுந் தன்னரசுநாடிசெய்
　　திருக்குமிகனவுகோரமும்
வாங்காவிலாதடிமை போராடமுடியுமோ
　　மௌனோபதேசகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
　　மரபில்வருமௌனகுருவே. (௫)

பற்றுவெகுவிதமாகி பொன்னைவிட்டொன்றினைப்
　　பற்றியுழல்கிருமிபோலப்
பாழ்சிந்தைபெற்றனுன் வெளியாகநின்னருள்
　　பகர்ந்துமறிவென்றனிதமோ

சிற்றறிவதன்றியு மெய்ஞ்ஞானமொருமொழி
இதுக்கென் றுரைத்தபோது
சிக்ஷைசெவியாகவே பறையுறையவுதரவெங்
நிநெஞ்சமளவளாவ
உற்றுணாவுணர்வற்றன் மத்தவெறியினர்போல
வுராறுவேன் முத்திமார்க்கம்
உணர்வதெப்படியிப் புன்பஞ்சமாசமா
யுறுவதெப்படியாயினு
மற்றெனக்கையநீ சொன்னவொருவார்த்தைதனி
மலையிலக்கெனநம்பினேன்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௰)

கருணாகரக்கடவுள்.

நிர்க்குணநிராமய நிரஞ்சனநிராலம்ப
நிர்விஷயகைவல்யமா
நிஷ்களவசங்கசஞ் சலரகிதநிர்வசன
நிர்த்தொந்தநித்தமுக்த
தற்பரவிஸ்வாதீத வ்யோமபரிபூரண
சதானந்தஞானபகவ
சம்புசிவசங்கர சர்வேசவென் றுநான்
சர்வகாலமுநினைவனோ

அற்புதவகோசர விவர்த்தபெருமன்பருக்
கானந்தபூர்த்தியான
அத்தவிதநிச்சய சொரூபசாக்ஷாத்கார
வநுபூதியனுக்ரகமுந்
தற்பரியறக்காண முக்கணுடன்வடவிழற்
கண்ணாடிருந்தகுருவே
சருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (க)

மண்ணாதிரைங்தொடு புறத்திலுளகருவியும்
வாக்காதிகன்மேந்த்ரியும்
வளர்கின்றசப்தாதி பஞ்சவிஷயங்களும்
பஞ்சசுத்தாதியுட்னே
தொண்ணூற்றொடாறுமற்றுள்ளனவுமௌனியாய்ச்
சொன்னவொருசொற்கொண்டதே
தூயவெளிதாயகண் டானந்தசுகவாரி
தோற்றுவதையென்சொல்லுவேன்
பண்ணாருமிசையினொடு பாடிப்படித்தருட்
பான்மைநெறிநின்றுதவராய்ப்
பக்குவவிசேஷராய் நெக்குநெக்குருகிப்
பணிந்தெழுந்திருகைகூப்பிக்
கண்ணாறுகரைபுரள நின்றவன்பரையெலாங்
கைவிடாக்காட்சியுறவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (உ)

எல்லாமுனடிமையே யெல்லாமுனுடைமையே
    எல்லாமுனுடையசெயலே
எங்கணும்வியாபிநீ யென்றுசொலுமியல்பென்
    றிருக்காதிவேதமெல்லாஞ்
சொல்லான்முழக்கியது மிக்கவுபகாரமாய்ச்
    சொல்லிருந்தவரும்விண்டு
சொன்னவையுமிவையல்ல குருவானபேருந்
    தொகுத்தநெறி தானுமிவையே
அல்லாமலில் லையென நன்றாவறிந்தே
    னறிந்தபடி நின்றுசுகநான்
ஆகாதவண்ணமே யிவ்வண்ணமாயினே
    னதுவுமினதருளென்னவே
கல்லாதவறிஞனுக் குள்ளேயுணர்த்தினே
    கதிக்குவகையேதுபுகலாய்
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
    கருணாகரக்கடவுளே, (௩)

பட்டப்பகற்பொழுதையிருளென்றமருளர்தம்
    பக்ஷமோவெனதுடக்ஷம்
பார்த்தவிடமெங்கணும் போதநிலைகுலையாது
    பரமவெளியாகவொருசொற்
றிட்டமுடன்மௌனியாயருள்செய்திருக்கவுஞ்
    சேராமலாரகனான்
சிறுவீடுகட்டியதினடுசோற்றைபுண்டுண்டு
    தேக்குசிறியார்கள்போல்

நட்டணைபதாக்கற்ற கல்வியும்விவேகமு
கன்னிலயமாகவுன்னி
நானென்றுநீயென் றிரண்டில்லையென்னவே
நடுவேமுளைத்தமனதைக்
கட்டவறியாமலே வாடினேனெப்போது
கருணைக்குரித்தாவனோ
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௪)

மெய்விடாதவுள்ள மெய்பொருளிருந்துநீ
மெய்யானமெய்மையெல்லாம்
மெய்யெனவுணர்த்தியது மெய்யிதற்கையமில்லை
மெய்யேதுமறியாவெறும்
பொய்விடாப்பொய்யினேனுள்ளத்திருந்துதான்
பொய்யானபொய்மையெல்லாம்
பொய்யெனவுண்மை புலனாக்காவெனிற்
புன்மையேனென்செய்குவேன்
மைவிடாதெழுநீல கண்டகுருவேவிஷ்ணு
வடிவானஞானகுருவே
மலர்மேவிமறையோது நான்முகக்குருவே
மதங்கடொறுநின்றகுருவே
ஐவிடாதேவென்ற வன்பருக்கன்பாய்க்
கருத்தூடுணர்த்துகுருவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௫)

பண்ணேனுனக்கான பூசையொருவடிவிலே
	பாவித்திறைஞ்சவாங்கே
பார்க்கின்றமலருநீயேயிருத்தியப்
	பனிமலரெடுக்கமனமும்
நண்ணேனலாமலிருகைதான்குவிக்கவெனி
	னாணுமென்னுளநிற்றிநீ
நான்கும்பிடும்போதரைக்கும்பிடாதலா
	னான்பூசைசெய்யன்முறையோ
விண்ணேவிணாதியாம் பூதமேநாதமே
	வேதமே வேதாந்தமே
மேதக்கசேள்வியே கேள்விபூடிக்கருள்
	வித்தேயனாதிமுதலே
கண்ணேகருத்தேயென் னெண்ணேயெழுத்தே
	கதிக்கானமோனவடிவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
	கருணாகரக்கடவுளே		(௫)

சந்ததமும்வேதமொழி யாதொன்றுபற்றினது
	தான்வந்துமுற்றுமெனலால்
சகமீதிருந்தாலு மரணமுண்டென்பது
	சதாநிஷ்டர் நினைவதில்லை
சிந்தையறியார்க்கிது போதிப்பதல்லவே
	செப்பினும் வெகுதர்க்கமாம்
இவ்வருணமார்க்கண்டர் சுகாதிமுனிவர்கள்
	சித்தாந்தசித்பரலரோ

யிந்த்ராதிதேவதைகள் பிரமாதிகடவுள
ரிருக்காதிவேதமுனிவர்
எண்ணரியசனகாதர் நவநாதசித்தர்க
ளிரவிமதியாதியோர்கள்
கந்தருவர்கின்னரர்கண் மற்றையர்கள்யாவருங்
கைகுவித்திடுதெய்வமே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (எ)

துள்ளுமறியாமனதை பலிகொடுத்தேன்கன்ம
துஷ்டதேவதைகளில்லை
துரியநிறைசாந்ததே வதையாமுனக்கே
தொழும்பனன்பபிஷேகநீர்
உள்ளுறையிலென்னுயிர் நைவேத்யம்ப்ராண
னோங்குமதிரூபதீப
மொருகாலமன்றிது சதாகாலபூசையா
வொப்பிவைத்தேன் கருணைகூர்
தெள்ளிமறைவடிகட்டி வமுதப்பிழம்பே
தெளிந்ததேனே சீனியே
திவ்யரசம்யாவுந் திரண்டொழுருபாகே
தெவிட்டாதவானந்தமே
கள்ளனறிவூடுமே மெள்ளவெளியாய்வந்து
கலக்கவருநல்லவுறவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (அ)

டக்குணநயவெண்பலா செக்குறசவிழிநீர்க
    ளூற்றெனவெதம்பியூற்ற
னைசிகாந்தத்தினைக் கண்டணூசல்போலவே
    யொருநவுருக்னியுக்னிப்
படபடெனநெஞ்சம் பதைத்துண்ணடுக்குறப்
    பாடியாடிக்குதித்துப்
பனிமதிமுகத்திலே நிலவினையபுன்னகை
    பரப்பியார்த்தார்த்தெழுந்து
படலின்முலாரினைய கைவிரித்துக்கூப்பி
    வானைவயானிலின்ப
மழையெயமழைத்தாரை வெள்ளமேநீடூழி
    வாழிவெனவாழ்த்திபேத்தும்
கடன்மடைதிறந்தனைய லன்பரன்புக்கெளிதை
    கன்னெஞ்சனுக்கெளியையோ
கருதரியசிற்சபையிலானந்தவிர்த்தமிடு
    கருணாகரக்கடவுளே. (க)

இக்கற்றபடியன்று மெனவறியுகல்லறிஞ
    ரெக்காலமும்புகழுவார்
இங்சொற்றவருர்பொய்மை யாமிழுக்குரையா
    நிரங்குவார் சொல்கள்பயிலார்
சங்கற்பசிந்தாவ ருள்ளக்கருத்திலுறை
    சாக்ஷிநீசிபரத்தன்
சந்தானகற்பகத்தேவாயிருந்தே
    சமஸ்தவின்பமுமுதவுவாய்

சிக்கத்தையொத்தெனைப் பாபவுருவினையினைச்
சேதிக்கவருசிம்புளே
சிந்தாகுலத்திமிர மகலவருபானுவே
தீனனேன்கரையேறவே
திக்கற்றபேராசை வெள்ளத்தின்வளரருட்
ககனவட்டக்கப்பலே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௰)

சித்தர்கணம்.

திக்கொடுதிக்கதமும் மனவேகமென்னவே
சென்றோடியாடுவருவீர்
செம்பொன்மகமேருவொடு குணமேருவென்னவே
திகழ்தருவனைவராமி
உக்ரமிகுசக்ரதர னென்னநிற்பீர்கையி
றழக்கமிழுமர்சமனா
ஓரேழுகடலையும் பருகவல்லீரிந்த
னுலகுமயிராவதமுமே
கைக்கெளியபந்தா வெடுத்துவிளையாடுவீர்
ககனவட்டத்தையெல்லாம்
கடுகிடைநிறக்கியே யட்டகுலவெற்பையுங்
காட்டுவீர்மேலுமேலு
மிக்கசித்திகளெல்லாம் வல்லநீரடிமையின்
விளக்கவருசித்தியிலையோ

வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே, (க)
பாட்டளிதுதைந்தவர் கற்பகநிழலைப்
பாரினிடைவரவழைப்பீர்
பத்மநிதிநிதிபாரிசத்திலும்
பணிசெயுந்தொழிலாளர்போல்
கேட்டதுகொடுத்துவரவிற்கவைப்பீர்பிச்சை
கேட்டுப்பிழைப்போரையும்
கிரீடபதியாக்குவீர்கற்பாந்தவெள்ளமொரு
கேணியிடைகுறுகவைப்பீர்
ஓட்டினையெடுத்தாயிரத்தெட்டுமாற்றாக
வொளிவிடும்பொன்னாக்குவீர்
உரகனுயிரைப்பாறயோகதண்டத்திலே
யுலகுசமையமாகவருளான்
மீட்டிடவும்வல்லநீரென்மனக்கல்லையனன்
மெழுகாக்கவைப்பதரிதோ
வேதாந்தசித்தாந்தசமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (உ)
பாரேறநெஞ்சினீறுநீயொன்றோடேர்ன்றுகவே
பற்றிலயமாகுபோதா
பரவெளியின்மருவுவீர்கற்பாந்தவெள்ளம்
பிரந்திடினதிற்குமிதே
நீநானுறைவண்டாய்த்துவண்டுசிவயோகநிலை
நிற்பீர்விகற்பமாகி

செடியமுகிலேழும்பரந் தாவருஷிக்கிலோ
நிலவுமதிமண்டலமதே
ஊரெனவிளக்குவீர்பிரமாதிமுடிவில்விடை
யூர்தியருளாலுலவுவீர்
உலகங்கள்கீழ்மேலதாகப்பெருங்காற்
றுலாவிற்றூறணைபிறன்
மேருவெனவசையாமனிற்கவல்லீருமது
மேதக்கசத்திவெளித்தா
வேதாந்தசித்தாந்தசமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௫)

எண்ணரியபிறவிதனின் மானிடப்பிறவிதான்
யாதினுமரிதரிதுகாண்
இப்பிறவிதப்பினெப்பிறவிவாய்க்குமோ
வேதுவருமோவறிகிலேன்
கண்ணகலிலத்தனுள்ளபொழுதேயருட்
ககனவட்டத்தினின்று
காலூன்றிநின்றுபொழிபானந்தமுகிலொடு
கலந்துமதியவசமுறவே
பண்ணுவதுனன்மைசிங்கிலைபதியுமட்டுமே
பதியாயிருந்ததேகப்
பவுரிகுலையாமலேகௌரிகுண்டலையாயி
பண்ணவிதனருளினாலே
விண்ணிலவுமதியமுதமொழியாதுபொழியவே
வேண்டுவேனுனதடிமைநான்

வேதாந்தசித்தாந்தசமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௪)

பொய்திகழுமுலகநடைமென்சொல்கேனென்சொல்
கேன்,பொழுதுபோக்கேதென்னிலோ
பொய்யுடல்மிகத்தம்புசிப்புக்கலைந்திடல்
புசித்தபின்கண்ணுறங்கல்
கைதவமலாமலிதுசெய்தவமதல்லவே
கண்கெட்டபேர்க்கும்வெளியாய்க்
கண்டநிதுவின்டிகைகண்டித்துநிற்றலெக்
காலமோவதையறிகிலேன்
மைதிகழுமுகில்னக்குடைநிழற்றிடவுற்ற
வரைமிஞெடுசெம்பொன்மேரு
மால்வரையின்முதுகூடும்யோகதண்டக்கோல்
வரைந்துசயவிருதுகாட்டி
மெய்திகழுமஷ்டாங்கயோகபூமிக்குள்வளர்
வேந்தரேகுணசாந்தரே
வேதாந்தசித்தாந்தசமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௫)

கேசதுரக்முதலானசதுரங்கமனமாதி
கேள்விபிணிசைந்துநிற்பக்

கெடிகொண்டதலமாறும்மண்டலத்திலுங்
 இள்ளாக்குசெல்லமிக்க
தெசவிருமந்தாய்நின்றநாதங்களோர்விடச்
 சிங்காசனாதிபர்களாய்த்
திக்குத்திகந்தமும்பூரணமதிக்குடை
 திகழ்ந்திடவசந்தகால
மிசையமலர்மீதுறை மணம்போலவானந்த
 மிதயமேற்கொள்ளும்வண்ண
மென்றைற்குபழியாதசிவராசயோகமா
 யிந்த்ராதிதேவர்களெல்லாம்
ஜைசயசயவென்னவாழிசொலவேசொலு
 விருக்கினும்பெருமையெளிதோ
வேதாந்தசித்தாந்தசமரசநன்னிலைபெற்ற
 வித்தகச்சித்தர்கணமே. க

ஆணிலேபெண்ணிலேயென்போல்வொருபேதை
 யகிலத்தின்மிசையுள்ளதோ
வாடியகறங்குபோலோடியுழல்சிந்தையை
 யடக்கியொருகணமேனும்யான்
காணிலன்றிருவருளையல்லாதுமௌனியாய்க்
 கண்மூடியோருமூச்சைக்
கட்டிக்கலாமதியைமுட்டவேமூலவெங்
 கனலினையெழுப்பநினைவும்
பூணிலேனிற்றைநாட்கற்றதுங்கேட்டதும்
 போக்கிலேபோகவிட்டு

பொய்யுலகனுபவமே னுபவங்கடையான
புன்மையே யின்னுமின்னம்
வீணிலேயலையாமன் மலையிலக்காகநீர்
வெளிப்படத் தோற்றல்வேண்டும்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே. (எ)

அன்னலமுதெனவுமுக்கனியெனவும்வாயூற
கண்டளவு மடியெடுத்துக்
கடவுளர்கடந்தநல வமுதமுதுபேய்போற்
காத்திசெழு கின்றவெல்லா
மென்னதரியாமையறி வென்னுமிருபகுதியா
லீட்டுதமி ழென்றமிழினுக்
கின்னல்பகராதுலக மாரிமையிமேலிட்
டிருத்தலா மித்தமிழையே
சொன்னவனியாவனவன் முத்திசித்திகளெலாந்
தோய்ந்தநெறி யேபடித்தீர்
சொல்லுமெனவவர்நீங்கள் சொன்னவவைபிற்சிறிது
தோய்ந்தருண சாந்தனெனவே
பின்னல்பெறவேசொல்லவச்சொல்கேட்டடிமைமன
விகசிப்ப தெந்தநாளோ (ம்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே. (அ)

பொற்பிறுநிலைககாலில் வள்ளுகிர்படைத்தலாற்
போந்திடை யொடுக்கமுறலாற்
பொலிவானவெண்ணீறு பூசியேயருள்கொண்டு
பூரித்த வெண்ணீர்மையா
வெற்படவிளங்குகக னத்திலிமையாவிழி
யிசைந்துமே னோக்கமுறலா
லிரவுபகலிருளான கனதந்திபட நூறி
யிதயங்களித்திடுதலாற்
பற்பலவிதக்கொண்ட புலிகலையினுரிபத
படைத்துப்ரதாப முறலாற்
பணிவெயில்கள்புகுதாமனெடியவான்றொடர்செடிய
பருமரவனங்களாரும்
வெற்பினிடையுறைதலாற் றவராசசிங்கமென
மிக்கோருமைப்புகழ்வர்காண்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௬)

அல்லாதபேர்களே நல்லவர்களல்லவர்கள்
கற்றுமறி வில்லாதவென்
கர்மத்தையென்சொல்வேன் மதியையென்சொல்லு
வேன் கைவல்ய ஞானநீதி
நல்லோருரைக்கிலோ கர்மமுக்கியமென்று
நாட்டுவேன் கன்மமொருவ
ஞட்டிருலோபழைய ஞானமுக்கியமென்று
நவிலுவேன் வடமொழியிலே

வல்லாரொருத்தர்வர வுந்தராவிடத்திலே
வந்தநா விவகரிப்பேன்
வல்லதமிழறிஞர்வரி னக்கணேவடமொழியின்
வசனங்கள் சிறிதுபுகல்வேன்
வெல்லாமலெவரையு மருட்டிவிடவகைதந்த
வித்தையென் முத்திதருமோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே. (௰)

ஆனந்த மானபரம்.

கொல்லாமையெத்தனை குணக்கேட்டைநீக்குமக்
குணமொன்று மொன்றறிகிலேன்பாற்
கோரமெத்தனைபட்ச பாதகமெத்தனையுமவன்
குணங்களெத்தனை கொடியபாழ்ங்
கல்லாமையெத்தனை யகந்தையெத்தனைமனக்
கள்ளமெத் தனையுள்ளசத்
காரியஞ்சொல்லிடு மறியாமையெத்தனை
கறிக்கென் றமைத்தவருளிற்
செல்லாமையெத்தனை வித்தாகோஷ்டியென்னிலோ
செல்வமெத் தனைமுயற்சி
சிந்தையெத்தனைசலன மிந்த்ரஜாலம்போன்ற
தேசத்தில் வாஞ்சைமுதலா

௫௩. தாயுமானவரின் பாடல்.

பல்லாணைபெத்தனி வலையத்தினியுளக்கடலை
யுமேனை விலைவக்குமாலோ
வண்டபகிரண்டமு மடக்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே
தெருளாகிமருளாகி யுழலுமனமாய்மனஞ்
சேர்த்துவளர் சித்தாகியச்
சித்தெலாஞ் சூழ்ந்திய சித்தாய்விசித்ரமாய்த்
திரமாகினாலுவிதப்
பொருளாகிப்பொருளை யறிபொறிபுலனாகியைம்
புலனுமா யைம்பூதமாய்ப்
புருஷமாயகமுமாய்ச் சாக்ஷியுமாய்ப்
போக்கொடு வரத்துமாகி
இருளாகியொளியாகி நன்மைதீமையுமாகி
பின்றுமி சாவியாகி
என்றுமாபொலுறாமாய்ப் பலவுமசையாவுமா
கிலைவபல்ல வாயகின்னை
யருளாகிநின்றவர்க ளறிவதல்லாலொருவ
ரறிவதற் கெளிதாகுமோ
வண்டபகிரண்டமு மடக்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமான பரமே.
மாஞ்சுப்பெருந் தொடுக்கவறிவாரசான்
வகிற்றின் பொருட்டதாக

...ண்டலமுழுதுண்டலருமொன்றாகியனுபூல
மாலறி விற்கவறிவீர்
...லருபவிவேடங்கள்கொள்ளவறிவாரொன்ற
மௌனமௌனத் தகப்பேறதாய்
...ந்தறிவா ரிமைப்போலவேசந்தைபோன்
மெய்நூல் விரிக்கவறிவார்
...துபுலிபோற்றி மூச்சைப்பிடித்துவிழி
செருகச்சிவக்க வறிவார்
...றமொன்றுதம் மதத்தைவேதாமதச்
செய்கைகொடு மூளறவறிவா
...ராசயபங்கொடாறுமே வேறுவேறாகிலே
யாமெழுனை யாவரறிவா
...ண்டபிரண்டமுமடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமான பரமே. (௬)

காவிலையுதிர்த்தகனி சருகுபுனலுண்டிய
கடும்பசி தனக்கடைத்துங்
காலவரைவின்முழையிற் கருங்கல்போலசையாது
கண்மூடி. மெடிதிருந்தும்
தீயினிடைவைகியுந் தோயமதின்மூழ்கியுந்
தேகங்களென்பெலும்பாய்
தெரிவின்றுஞ்சென்னி மயிர்கள்கூடாக்குருவி
தெற்றவெளி யூடிருக்கும்

வாயுவை யடக்கியு மனதினை யடக்கியு
    மௌனத்திலே யிருந்து
மதிமண்டலத்திலே கனல்செல்ல வமுதுண்டு
    வனமூடிருந்தாமற்று
ராயுமறைமுடிவான வருணாடி நாடிமை
    யகிலத்தை நாடன்முறையோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
    யானந்தமான பரமே. (௪)

சத்தமு மசத்தமுந் துக்கசுகபேதமுந்
    தொந்தமுட னிர்த்தொந்தமும்
ஸ்தூலமொடு சூக்ஷமு மாசையு நிராசையுஞ்
    சொல்லுமொரு சொல்லின்முடிவும்
பெத்தமொடு முத்தியும் பாவமொடு பாசமும்
    பேதமொடு பேதமிலையும்
பெருமையொடு சிறுமையும் அருமையுடனெளிமை(யும்)
    பெண்ணினுட னாணுமற்று
நித்தமு மநித்தமு மஞ்சனநிரஞ்சனமு
    நிஷ்களமு நிசகளமு
நீதியு மநீதியு மாதியொடனாதியு
    நிர்விஷய விஷயவடிவு
மத்தனையு நீயலதெ ளத்தனையு மில்லையெனின்
    யானென்பதன்றியுண்டோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
    யானந்தமான பரமே. (௫)

காராருமாணவக் காட்டைக்களைந்தறக்
கண்டகங் காரமென்னுங்
கல்லைப்பிளந்துநெஞ் சகமானபூமிவெளி
காணத்திருத்தி மேன்மேற்
பாராதியறியாத மோனமாம்வித்தைப்
பதித்தன்பு நீராகவே
பாய்ச்சியது பயிராகுமட்டு மாமாயைவன்
பறவையணு காதவண்ணம்
நேராகநின்றுவிளை போகம்புசித்துய்ந்த
நின்னன்பர் கூட்டமெய்த
நினைவின்படிக்குநீ முன்னின்றுகாப்பதே
நின்னருட் பாரமென்றும்
யாராருமறியாத சூதானவெளியில்வெளி
யாகின்ற துரியமயமே
யண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே (௫)

வானாதிபூதமா யகிலாண்டகோடியாய்
மலையாகி வளைகடலுமாய்
மதியாகிரவியாய் மற்றுளவெலாமாகி
வான்கருணை வெள்ளமாகி
நானாகிநின்றவனு நீயாகிநின்றிடவு
நானென்பதற்றிடாதே
நானெனக்குளறி நானுஞ்சரியாய்
நானறிந் தறியாமையாய்

போனாலிட்டவலி வெல்லவெளிதோயகற்
　　பொழுதுபுகு முன்கண்மூடிப்
பொய்த்துயில் கொள்வான்றனை யெழுப்பவசமோ
　　வினிப் போதிப்பதெங்ஙனெறியை
ஆனாலுமென்கொடுமை யனியாயமனியாய
　　மார்பாலெடுத்து மொழிவே
னண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
　　யானந்தமானபரமே. (எ)

பொய்யினேன்புலையினேன்கொலையினேனின்னருள்
　　புலப்படவறிந்திலேயாப்
புன்மையேன்கல்லாத தன்மையேனன்மைபோற்
　　பொருளலாப்பொருளோடும்
வெய்யனேன்வெருளியேன் வெறியனேன்சிறியனே (ன்
　　வினையினே னென்றென்னைநீ
விட்டுவிடநினைவையேற் றட்டழிவதல்லாது
　　வேறுகதியேதுபுகலாய்
துய்யனேமெய்யனே யுயிரினுக்குயிரான
　　துணைவனே யிணையொன்றிலாத்
துரியனே துரியமுங் காணுவதீதனே
　　சுருதிமுடி மீதிருந்த
தையனேயப்பனே யெனுமறிஞரறிவைவிட்
　　டகலாத கருணைவடிவே
யண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
　　யானந்தமான பரமே. (அ)

எத்தனைவிதங்கற்றேன் கற்றிலுங்கேட்டிலுமென்
இதயமு மொடுங்கவில்லை
யானெனுமகந்தைதா னெள்ளளவுமாறவில்லை
யாதினு மபிமானமென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட தீமையோடிரக்கமென்
சென்மத்து நானறிகிலேன்
சீலமொடுதவவிரத மொருகனவிலாயினுந்
தரிசனங்கண்டுமறியேன்
பொய்த்தமொழியல்லான் மருந்துக்குமெய்ம்மொழி
புகன்றிடேன் பிறர்கேட்கவே
போதிப்பதல்லாது சும்மாவிருந்தருள்
பொருந்திடாப் பேதைநானே
பத்தர்குணக்கேடர் கண்டதாக்கேட்டதா
லவனியிலிசை யுண்டோசொலாய்
பண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்த மானபரமே. (௧௰)

எக்காலமுந்தனக் கென்னவொருசெயலிலா
வேழைநீ யென்றிருந்திட்
டெனதாவியுடல்பொருளு மௌனியாய்வந்தகை
யேற்றநமதென்றவன்றே
பொய்க்காலதேகமும் பொய்ப்பொருளில்வாஞ்சையு
பொய்யுடலை மெய்யென்னலும் (ம்
பொய்யுறவுபற்றலும் பொய்யாகுமானென்னல்
பொய்யிலும் பொய்யாகயான்

னைமக்காலிருட்டனைய விருளில்லையிருவினைகள்
வந்தேற வழியுமில்லை
மனமில்லையம்மனத் தினமில்லையேறுமொரு
வரவில்லை போக்குமில்லை
பக்காலமிக்கால மென்பதிலையெல்லா
பரிதமய மானதன்றே
அண்டபகிரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
பானந்தமானபரமே (௨)

சுகவாரி.

இன்னமுதகனிபாகு கற்கண்டுசீனிதே
னெனருசித் திடவினியவாக்
கின்பங்கொடுத்தநினை யென்னேரின்னலம்ப
கிடையறு தலுகிராடி
புன்னியருக்கினிய வமிர்தமுளர்புடமெங்கு
மேய்க்கயர்க் குவசமாக
புலர்வரிபபேரின்ப வநுபூதியுணர்விலே
புணர்வர்க ளுள்ளபடிதான்
கன்னிகைபொருட்டெதிற் றின்பம்வேய்பெண்ணினாங்
கைக்கொள்வன் பக்குவத்திற்
கணவனருள்பெறின்முனே சொன்னவாசொல்லென்ன
கருத்திசை பாடின்போற் (௩

சொன்னபடி கேட்குமிப் பேதைக்குநின்கருணை
      தோற்றிச்சுகாரம்பமாந்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
      சோதியே சுகவாரியே. (க)

அன்பின்வழியறியாத வென்னைத்தொடர்ந்தென்னை
      யறியாத பக்குவத்தே
பாசைப்பெருக்கைப் பெருக்கிக்கொடுத்துகா
      ணாற்றலைந்தேனென
வன்புலையங்கலே பித்தேற்றிவிட்டா
      யிரக்கமொரு சிறியாயினு
மின்பவெள்ளமாகவந் துள்ளங்களிக்கவே
      யெனைநீ கலந்ததுண்டோ
தன்பருவமலருக்கு மணமுண்டுவண்டுண்டு
      தன்முகை நீக்குமுண்டோ
தமியனேற்கிவ்வணந் திருவுளமிரங்காத
      தன்மையாற் றனியிருக்கு
துன்பமுறுமென்கவலை யறியாதவின்னன்பர்
      சுகம்வந்து வாய்க்குமுறையாச்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
      சோதியே சுகவாரியே. (உ)

கல்லேனுமையவொரு காலத்திலுருகுமென்
      கன்னெஞ்ச முருகவிலையே

கருணைக்கிணங்காத வன்மனப் பாவிமுதற்
கற்பிக்க வொருகடவுளோ
கள்ளன்வருந்தவே வாக்காலெனாம்பெரு
எழுக்குக் கிழுக்குற்றவோ
வானபாய்ந்தின்ப மழைபாலிரக்கிடுமே
வாழ்விப்ப தன்பரகாள்
பொல்லாதசேயெனிற் றாய்தள்ளனீதமோ
புகலிடம் பிறிதுமுண்டோ
பொய்வார்த்தைசொல்லிலோ திருவருட்கையனாய்ப்
புன்மையேனலைக்கோ
சொல்லான்முழுக்கிலோ சுகமிகுபெருவெளியாய்ச்
சும்மாவிருக்க வருளாய்
தந்தையிற் குணமான பரதெய்வமே பரஞ்
சோதியே சுகவாரியே. (௬)

என்பெலாநெக்குடைய ரோமஞ்சிலிர்ப்பவுட
லிளகமன தழலின்மெழுகா
யிடையறாதுருகவழி மழைபோலிரக்கமே
பிறவிழிகணீ ரிறைப்ப
வன்பினுருகார்த்திக்க வன்பருக்கங்கனே
உயிர்தருஞ் செவிபோல்வந்
தானந்தமழைபொழியு முன்னம்பிலாதவெனை
யார்க்காக வடிமைகொண்டாய்
புன்புலான்மயிர்தோ லரம்பெலும்புமொய்த்திடு
புழுக்குடலின் ருகுவெறுப்புப்

பொய்யகலவே விந்த மெய்யென் றகப்பெயென்
புத்திமெசனுமேயபரிலை
நன்பயபவேவோ புதுகாடையையவொரு
சொற்பனத்திலும் வேண்டிலேன்
சத்தியக்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (௪)

மெய்க்கீர்பொருளிதனுடல் காளின்முட்டைக்கவும்
வெடிக்கென் றசைத்தெழுந்தால்
விழிமைத்தங்கவே தன்னைறுநோக்கியேன்
வேறொன்றைபொருவர்சொல்லி
அக்கோரமைப்பாவென முகவாடிநிற்பதவு
மையகின்னருன்றுபே
பாரூனுமெத்தப்பயத்தவனிபாமென்னை
யாண்டவீ கைவிடாதே
இந்நேரமென்றில் புடற்சமையதாகவு
மெடுத்தா ளிரக்கமென்றே
மெக்கெக்குமொருநீர்வை பாபமுண்டாயினு
மிறைஞ்சுசுகராதியான
தொன்வீர்மையாளர்க்கு மானிடஞ்வருந்தவரு
கிணையென்ற கப்புகின்றேன்
சத்தியக்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே. (௫)

பற்றுவனவற்றிடு நிராசையென்றொருபூமி
பற்றிப்பிடிக்குமியோகப்
பாங்கிற்பிராணலய மென்னுமொருபூமிபினை
பற்றின்மன மறுமென்னவே
சற்றையஞ்சடைமௌனி தானேகனிந்தகனி
கனிவிக்கவந்தகனிபோற்
கண்டறிக்கெறியெனத் திருவுளக்கனிவினொடு
கனியாயிறங்கு மொன்றைப்
பெற்றவனுமல்லேன் பெறாதவனுமல்லேன்
பெருக்கத்தவித்துளறியே
பெண்ணீர்மையென்னவிரு கண்ணீர்நிறைந்துநான்
பேய்போலிருக்க வுலகஞ்
சற்றிகைசெய்யவே பலபலவிட்டாலெனிற்
சொல்லவினி வாயுமுண்டோ
சத்தியக்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே. (௫)

அரும்பொனேமணியேயெ னன்பேயென்பான
வறிவேயென் னறிவிலூறு
மானந்தவெள்ளமே யென்றென்றுபாடினே
னாடினேனாடிநாடி
விரும்பியேகூவினே னுளறினேனலறினேன்
மெய்ச்சிலிர்த் திருகைகூப்பி
விண்மாரியெனவிரு கண்மாரிபெய்யவே
வேசற்றயர்ந்தேனியா

னிரும்புநேர்நெஞ்சகக் கள்வனேனுமுனை
யிடைவிட்டு நின்றதுண்டோ
வென்றுநீயன்றுநா னுன்னடிமையல்லவோ
யாதேனு மறியாவெறுந்
துரும்பனேனென்னினுங் கைவிடுதனீதியோ
தொண்டரொடு கூட்டுகண்டாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே. (௭)

பாராதியண்டங்க ளத்தனையும்வைக்கின்ற
பரவெளியி னுண்மைகாட்டிப்
பற்றுமனவெளிகாட்டி மனவெளியினிற்றோய்ந்த
பாவியேன் பரிசுகாட்டிக்
காரணமாய்நிற்க சிச்சிந்தைகாட்டிச்
சதாகால நிஷ்டையெனவே
சுகநிலைகாட்டினை சுகாதீதநிலையந்
தனைக்காட்ட நாள்செல்லுமோ
ஆராரவென்னரு மனந்தகோடிகளினூ
காலூன்றி மழைபொழிதல்போற்
சால்விசிபின்னப் படர்ந்துபரவெளியெலாங்
கப்பியானந்தவெள்ளஞ்
சோராதுபொழியவே கருணையின்முழங்கியே
தொண்டரைக் கூவுமுகிலே
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

பேசித்தசமயமோ ரொன்றுசொனபடியொன்று
பேசாது துறவாகியே.
பேசாதபெரியோர்க ணிருவிகற்பத்திநல்
பேசார்கள் பரமகுருவாய்
போதிக்குமுக்கணிறை நேர்மையாய்க்கைக்கொண்டு
போதிப்பதாச்சறிவிலே
போக்குகுரவறவின்ப நீக்கமறவசனமாய்
போதிப்ப தெவனரையனே
சாதித்தசாதனமு மியோகியர்கணமதென்று
சங்கிப்ப ராதலாலே
தன்னிலைதானு மயர்ந்துவிடுவோமெனத்
தனியிருந் திடிலிங்ஙனே
சோதிக்கயுன்மாயை தனையேவினாலடிமை
சுகமான தெப்படிசொலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே. (சுல)

அண்டமுளிதன்னிலோ பகிரெண்டமதனிலோ
வலரிமண்டல நடுவிலோ
வனனடுவிலோவமிர்த மதிநடுவிலோவன்ப
ரகமுருகி மலர்நடுவித்
தெண்டமிடவருமூர்த்தி நிலையிலாதிக்குத்
திகந்தத்திலோ வெளியிலோ
திகழ்விந்துநாதநிலை தன்னிலோவேதாந்த
சித்தாந்த நிலைதன்னிலோ

கண்டபொருளிலேகாணாரிலையெனக்
கண்டருளியமதனிலே
காலமொருமூன்றிலே பிறவினிலதன்னிலே
கருவிகரணங்களாய்ந்த
தொண்டர்களிடத்திலே நீவிற்றிருப்பது
தொழும்பனேற்குளவுபுகலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபராஞ்
சோதியேசகவாரியே ௰

எந்தநாள்கருணைக் குரித்தாளெனவு
மென்னிதய மெண்ணவாட்டுதே
யென்றுசொல்லுவேன் முன்னெடுபின்மலைவரவு
மிற்றவரை யாதுபெற்றேன்
பக்தமானதிட்ட மெழுகாகியுள்ளம்
பதைதுப் பதைத்துருகவோ
பரமசுகமாமது பெறப்பரியதுவரமாய்ப்
பலகாலுமூர்ச்சிப்பதே
சிந்தையானதுமதிலை யென்னறிவிலறிவான
தெய்வமேயனதியுளதோ
தேகமிலையல்லவே புடைப்பல்கப்பலாய்த
திரையாழி யூடுசெலுமோ
சொந்தமாயாண்டநீ யறியார்கள்போலவே
துன்பத்திலாழ்ந்தன்முறையோ
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபராஞ்
சோதியேசகவாரியே. ௧௧

எங்கானுமுடலிலே யுயிராமுனைப்போ
லிருக்கவில்லையோமனமெனு
மியானுமெனனட்பாம் பிராணனுமெய்ம்மைச்சடம்
மென்றுநினைச் சித்தெனறமே
பங்காளிலெவ்வாறு பிரிந்ததனைக்கேட்ட
வன்றுமுதலின்றுவரையு
மறியாயமாயெமை யடைக்குக்குறக்கே
யடர்ந்தரசு பண்ணியெங்கண்
முன்னாகநீயென்னை கோட்டைகொண்டாயென
மூடமன மிகவும்மச
மூண்டெரியுமனவிட்ட மெழுகாயுளங்கருகன்
முறைமையோ பதிறைபரஞ்
சொல்லானுமுன்னரு ளிரங்கவில்லையோவினிச்
சுகம்வருவதெப்படிசொலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. ௧௨

எங்குநிறைகின்றபொருள்.

அவனன்றியோரணுவுமசையாதெனும்பெரிய
வாப்தர்மொழியொன்றுகண்டா
லறிவாவதேதுசிலவறியாமையேதிவை
யறிந்தார்களறியார்களார்

பெண்ணையோரிருந்தகர் ரெண்போ லுடன்பெலாம்
வசையாய்ப் பெதற்றுமவரார்
மனதெனவுமொருமாயை யெங்கேயிருந்துவரும்
வன்மைபோ டிரக்கமெங்கே
புன்மையுடைப்பதென் கர்த்தவியமெவ்விடம்
புகழேதுங்களெவிடம்
பொய்மெய்யிதயநிதமேன் வருதன்மைதீமையொடு
பொறைபொறுமையுமெவ்விட
மெவர்சித்தியரெவர்பெரிய ரெவருறவரெவர்பகைஞ
ரிவர்தமுறையன்றியுண்டோ
சிவபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே

அன்னைபிளையெனுஞ் சிலசமயமின்னைவெ
மையமனையாயென்னவே
யல்நிதிநின்றிசைசமய மன்னாதபேய்போல
வறுதிபெறவொன்றுமிலவாய்ப்
பின்னைதமதியாம லொன்றைவிட்டொன்றைப்
பிதற்றிநின்றிசைசமயமேற்
பேசியவெளியென்றும் வெளியென்றாதாதி
பிறவுமே நிலவுமென்றுந்
தன்னிலைதவிரநுறுவென்றமுறிந்த
தன்மையாங் காலமென்றுந்
சாற்றிநின்றிசைசமய மிவையாகிவேறதாச்
சதாஞான வானந்தமா

வென்னைவென்னைக்கருணை விளையாட்டிருக்குமவர்
றெம்மனோர் புகலவெவ்விதா
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராய்
வெங்குநிறைகின்றபொருளே.

வேதமுதலாகம புராணமிதிகாசமுதல்
வேறுமுள கலைகளெல்லா
மிக்காசுவத்துவித துவிதமார்க்கத்தையே
விரிவாயெடுத்துரைக்கும்
போதகமிகுத்துவிதமே யத்துவிதஞானத்தை
யுண்டுபண்ணு ஞானமாகும்
மோகமறுமனுபவமான மூன்றுமாகுமொவ்வுமீ
துப்பயவர் திகளசயம்
மாதவினொனங்கிச் சரிகைபாதிகள்போலு
மியம்பித்தொலைவறு பாவிக்கா
னதுவாதலா லுன்னை நானெனவறப்பாவிக்கவே
னத்துவித மார்க்கமுறவே
லேதுபாவித்ததிலு மதுவாகியென்றருள்செ
வென்னைத்தீக்குறையுமுண்டோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராய்
வெங்குநிறைகின்றபொருளே.

சொன்னவனதிற்சற்றும் விராங்கிமிகையவத்
தொட்டில்வைத் தாட்டியாட்டித்

தொடையினைக்கிள்ளல்போற்சங்கற்பமொன்றிற்
றொடுக்குக்கொடுத்தழிக்கும்
பொல்லாதவாதனை பெருஞ்சப்தபூமியிடை
போந்ததலை சுற்றியாடும்
புற்றிடைவிடைச்சாத பூனைபோற்றனை
புறம்போய்க்கா சஞ்சரிக்குங்
கல்லொடுருப்புக்கு மிரவண்ணமைகாட்டிடுங்
காணாதகேட்டவெல்லாங்
கண்டதாக்காட்டியே யனுமாற்சுருக்கிடுங்
கபடநாடகசாலமோ
யெல்லாரும்வலிந்த மனமாயையேழையா
மெனையடக்கவசமோ
இகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. ௪

கண்ணாரநீர்மல்கி யுள்ளநெக்குருகாத
கள்ளனேனுனுமோ
கைகுவித்தாடியும் பாடியும் விடாமலே
கண்பனித் தாரைகாட்டி
யண்ணுபாசோதி யப்பாவுனக்கடிமை
யானெனவு மேலெழுந்த
வன்பாகொட்டாக வடித்ததோர்குறையில்லை
யகில்முழுஞ் சிரிதழியுமேற்
றன்னருளின்னை தருளறியாததல்லவே
சற்றேனு மனமிறங்கிச்

சாகவதழுக்கிலை யிதென்றவர்க்கிவே
சச்சிதாநந்தவேலையென்ன
றென்றுமுன்னபடி சுகமாயிருக்கவே
பெருமைபெற்றருள்செய்கண்டாய்
இகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே.

காகமானதுகோடிகூடிநின்றாலுமொரு
கல்லின்முன் னெதிர்நிற்குமோ
கர்மமானதுகோடி முன்னேசெய்தாலுநின்
கருணைப்ரவாகவருளைத்
தாகமாய்நாடினரை வாதிக்கவல்லதோ
தமியனேற் கருட்டாகமோ
சந்த்ரனைப்போலும் வெளியாக்கவினையெவ்வணஞ்
சந்தேகமாய்க்கூடுமோ
தேகமானதைமிக வாட்டியேயன்பர்கள்
சேராமலேபோகமார்க்க
சித்திபோலாவில்லை சகசநிஷ்டைக்குமென்
சிந்தைக்கு வெகுதூரமா
ஏகமாய்நின்றொடு நிற்குதானெந்நாள்
வித்தாவின்முற்றுறுமோ
இகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே.

இருமையுமொன்றாகியே யல்லறநின்னருளி
லொருவனா னந்திருக்கி
னுலகம்பொருந்தாதோ மாயாவிசித்ரமென
வோயுந்தோ விடையில்லையோ
வருமையுடையநின்னன்பர் சங்கைசெய்திடுவரோ
வலதுயிர்க் கியகர்த்தரா
யகிலம்படைத்தெம்மை யாள்கின்றபேர்சில
ரடாதென்ப ரோவகன்ற
பெருமைபெறுபூரணங் குறையுமோபூதங்கள்
பேய்க்கோல மாய்விண்டை
பேசுமோவலதுதான் பரிபாககாலம்
பிறக்கவிலையோ சொல்லையா
திருமைசெறிமடவினை யெதிர்த்துவாய்பேசுமோ
வேறுளது சிறிதுபுகலா
விசுபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. ௭

இல்லாததேகமெனு நினைவுண்டுந்தகநிலை
நின்றிடவு மெளனியாகி
நேரேயுபாயமென் றருளினையயோவிதனை
யின்றனுட்டிக்கவென்றன்
கல்லாதமனமோ வொரிங்கயுபரதிவரக்
கர்ணவிலை யர்கையாலே
கையேற்றுணும்புசிப் பொவ்வாதேனுழும்
காட்சியிலிருந்துகொண்டு

வல்லாளராய்ப்பெரியபாதிமேற்கொண்ட
மாதவர்க்கேவல்செய்து
மனதின்படிக்கெலாஞ்சித்திபெறலாகுமாவ்
வாய்க்குமொருபனுவலக்கில்
கல்லானைபோல் நீயுமிலானமையாவே
யிப்போதிறக்குகண்டாய்
இகபரமிரண்டிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. ௫

மரவுரியுடுத்துமலைவனநெற்கொறித்துமுதிர்
வன்சருகு வாயில்வந்தால்
வன்பசிதவிர்த்துவனல் வெயிலாதிமழையால்
வருந்தியுஞ் சூலவனலைச்
சிரமளவெழுப்பியு நீரினிடைமூழ்கியுந்
தேகமதல்லவென்று
சிற்சுகவைபவக்ஷயாய் நின்னன்பர்போசனுஞ்
செலுத்திலு சீயாப்பாவிபோம்
விரவுமறுசிலைவிசென்றே சென்றவேபுசித்தலரயில்
வேண்டுவ வெலாமுடுத்தி
மேடைமாளிகையாதி வீட்டிலிடைவைகியே
வேறொருவருத்தமின்றி
விரவுபக்கேலைமூடர்கள் சைவோகமாமிறு
வெப்படியிழைப்பதனரவர்
இகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. ௬

மூர்த்தமிலைமூர்த்தமும் பலவாயின்சொலு
மூர்த்திலகு பசுபஞ்சரு
மூர்ச்சிக்கவிரசவன் றைபெற்றவிருளுப்ப
மூலையின்பணி மாலைகால
வெத்தேசைமைக்கிரு சக்கரலேகையவீசியே
மாயாவிலாச மோக
வாருதியிலாழ்த்திடா பாமூரசிற்றிடை
மடந்தையர்கள் சிற்றின்பமோ
புத்தமிர்தபோகம் புசித்துவிழியிமையாத
பொன்னாட்டவந்ததென்றாற்
போராட்டமல்லவோ பேரின்பமுத்தியிப்
பூமியிலிருந்தாலை
வித்தனைவிதாதப்பவரு மென்றுசுகர்சென்றனை நீ
யிவ்வுலகறியாததோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. ௰

உன்னிலையுமென்னிலையு மொருநிலையெனக்கிடர்
துளறிடமலத்தையாகி
யுருவுதான்காட்டாத வாணவமுமொளிகண்
டொளிகின்றவிருளென்னவே
தன்னிலைகாட்டாது தொருங்கவிருநாலிற்ற
ருவுசுகதுக்கவேலே
தட்டழியமுற்றமில்லாமையையகற்
றடித்துகிலபேதமான

முன்னிலைமொழிக்கிட னுகண்டிதாகாரமாய்
    முத்திவுமேலுநிற்ப
முன்பின்றொடுகீழ்மே னடுப்பக்கமென்றுமன்
    முற்றுமானந்தநிறைவே
வென்னிலைமையாய்நிற்க வியல்புகூறருள்வடிவ
    மென்றுநும்வாழிவாழி
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
    யெங்குநிறைகின்றபொருளே. ௧௧

சச்சிதானந்தசிவம்.

பாராதிகணப் பரப்புமுண்டோவென்று
    படர்வெளியதாகியெழுவாய்
பரிதிமதிகாணுஞ் சுயஞ்சோதியாயண்ட
    பகிரண்டவுயிரெலைவைத்து
நேராகவளர்வா யகண்டமாயேகமாய்
    நித்தமாய்நிர்த்தொந்தமாய்
போராதுநிற்றிநீ சும்மாவிருக்கநான்
    பேரின்பமெய்திடாமற்
பேய்மனந்தன்னுடனே நாயலைப்பின்னைபோற்
    பித்தாகவோவென்னைதயாள்

சாரதபஞ்சமறிவி னிருவிகற்பாங்கமாஞ்
சதுவதிட்டைப ருள்வாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே க

குணகொடுங்காதி திக்கிலே புழுக்கூடு
கொள்ளல்போலிக தூபூதக்
கூடுஞ்சருக்கிலேச் சாலோகமென்பது
குலாவுநடைப் பனிமயமாறும்
படக்கிறவென்னரம் பாவெவ்புதகைபிறன்
மடுவெளவிபூரகடத்த
வைவிசறகத்தேரை வெண்ணிர்செநீர்கனீர்
வலநீர்புணீரிரைக்கும்
கிடக்குத்தருத்திலைக் கருமருந்துக்கூட்டை
வெட்டவெட்டத்தளிர்க்கும்
வேட்கைமற்றுறுகின்ற சுகோட்டைமுடிவிலே
மெய்போலிருந்து பொய்யாஞ்
சடக்கைச்சடக்கெவச் சடமென்றுசின்மயந்
தானுகிநிற்பதென்றே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. உ

பாதத்திருற்கவிதை பாடிப்படிக்கவோ
பத்திநெறியில்லேவேத

பாராமலேப்பருவஞ் செய்யப்பொய்யனை
    பகர்வோர்களொடுமிணங்கி
போகத்திலேமிகுந்த மோகமேயெனுஞ்சீற
    பொல்லாதிருள்வெறுத்த
நுமிர்வெறுத்திடவெனக்கு மன்றுதவிசெய
    ஞாயபத்திநற்செய்பவோ
யோகத்திலேநிறுத்த மெய்யுணர்விலேயென்றுனை
    மோனத்திருக்கவென்றால்
முற்றுமுடையோர்க சத்திமலைவேனகில்
    முதறிவேமுகூத
நாதத்திலேவளர்க்கு மமிர்தப்பிரவாகமே
    தன்னர்ளிபெருகுமையே
சர்வபரிபூரண அகண்டதத்துவமான
    சச்சிதானந்தசிவமே. ௯

இமையளவுபோதுமொரு தற்பரவப்பண்ணு
    மிவ்வுடலமெவ்வுலகமோ
வென்றிறலைச்செருவிக்குமார்ச்சித்திகட்போ
    வெள்ளிமலைபோலுவாக்கிச்
சமைபெறுமிதென்றுதான் சம்மாதிமோனமைச்
    சலமயர்ஞானக்கினாலும்
நாற்புத்திபன்னியுள சற்புத்திபுலகையுஞ்
    குணர்ஙிட்டத்திரஜால
யமைபரிபொருகூத்தனுக்சமைத்தாமெனாவை
    பம்மம்மவெல்லவெளிதோ

வருள்பெற்ற பேர்க்கெலா மொளிபெற் றிருக்கும
தருளொளா வலாநமருளோ
சம்மயபெருதிகாணுத சாட்சிரூக்குமமாய்
தமியனேற் குள்வுபுகலாய்
சர்வபரிபூரண அகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. ௯

இனிமேலெனக்குனரு ளவருமோ வெனக்கருதி
யேயகருத்தே வெஞ்சமையோ
வினைமறக்கிருந்தாரை நாளைக்கிருப்பரென்
றுரைனயோ திடமில்லையே
பனியாயமாக்கு முடலோமென்னறவரு
மந்தகர்க்காளாகவோ
வாதித்திரிதாகாக கற்றமங்கெட்டது
மலையாய்ப்போந்தவமன்றோ
சனிமேலுளவறிய செங்கையேனுமுதிர் சருகு
கக்கமூலக்கனானே
கனக்கப்பகைத்தயினைன்னிப்புசித்தநான்
கண்மூடிவெளியாகிநு
தனிமையா பார்க்கக்கண்ணினேனென்னையிது
சாமிநீயறியாததோ.
சர்வபரிபூரண அகண்டதத்துவமான.
சச்சிதானந்தசிவமே. ௰
மத்தமதசரிமுகிறுகுலமென்னவின்றிலகு
வாயுடனம்பியகமேதேய்.

மாடகூடச்சிகர மொய்த்தசந்திரகாந்த
மணிமேடையுச்சிமீது
முத்தமிழ்முழக்கமுடன் முத்தநகையார்களொடு
முத்துமுத்தாய்க்குலாவி
வேகத்திருந்துமென் போகத்திலேநின்று
மூச்சைப்பிடித்தடைத்துக்
கைத்தலைகட்பட்டணிருந்துபுலிசிங்கமொடு
காடுநுழைநாழ்கொண்ட
கானமலையுச்சியிற்குகையூடிருந்துமென்
கரதலாமலகமென்னச்
சந்தமறமோனநிலை பெற்றவர் உய்வர்காண்
சனகாதிமுனிவன்றோ
சர்வபரிபூரணவகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே.

கைத்தலப்பிளக்குமொருநெல்லியங்கனியெனக்
கண்டவேதாகமத்தின்
காட்சிபுருடார்த்தமென் மாட்சிபெருமுத்திவகை
கருதினதுமானமாதி
யுத்திபலவானதுஞ் சிறப்பமெல்லியா
லொன்றுகொண்டெண்ணவோ
வெளியுமிலியுமில் நானுமிலையென்பது
முபமயமுங்கொளுந்து
சித்தமுறைகாணிலிலை பெருமைவசனவேறிலை
தெரியார்க்கெரியவசமோ

செப்புகேலீதி பொய்ப்பிவைகடக்கவே
　　சின்முத்திராங்கமற்பிற்
சந்மயாறவெண்பாண்ட குருமௌனிவகயிறுற்
　　றயிபஜெந்தருசவுபொருளே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
　　சச்சிதானந்தசிவமே

காயமதுபாயீது கல்லேறுசெல்லுமோ
　　கடவுளியாங்களடுபேன்
காயபந்தந்திறற் சன்மபந்தம்பெறக்
　　கற்பித்ததல்லைதருமே
வாயாரவிண்டபேர் வாழ்த்திவதுமெத்தபேர்
　　வைவதுவுமெங்களுலக
வாய்ப்பாகநிற்கின் வைதிகமொழுக்கத்தில்
　　வாழ்த்திறை பெறுமெதுவோ
தேவாதமெய்துறபேபிரானை முறைபிட்டதற்பின்ன
　　குளறுவதுகருமமன்றோ
முடையமெற்றிரித்தென்னீ றுசிதமெததியெத்தமெத
　　புலவிலைபிறைமுறுபோறுக்குங்
தாயாளகுணேடிமுளக்குண்டைவைக்கிவிச்
　　சஞ்சலமகெட்டவருள்செய்வாய்
சர்வபரிபூரணவகண்டதத்துவமான
　　சச்சிதானந்தசிவமே.

இன்பம்பிறப்பதற் கிடமென்னிவ்வுடல்
 பிறவா திருப்பமூலத்
தெழுமங்கியயிர்தொழுகு மதிமண்டலத்திலூற
 லென்னவலைவதுண்டினிபாற்
பின்னமயிராக்காது செம்பனவளர்த்திடப்
 பேபேனிதக்கவேண்டும்
பிறவாதநெறியெனக் குண்டென்னிலிம்மையே
 பேசுகற்பூரதீப
மின்னும்படிக்ககண்டாகாரவன்னிபால்
 வினையெனினையொப்புவித்து
விட்டுநெறிகூட்டிதன் மிகவுநன்றிவையன்றி
 வியகாரமுண்டென்னிலோ
தன்னந்தனிச்செறிய லாற்றிலேன்போற்றிவளர்
 சன்மார்க்கமுக்கிமுதலே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
 சச்சிதானந்தசிவமே.

வேதாவையிவ்வணம் விதித்ததேதென்னிலவ
 வினைப்பகுதியெனபணக்க
வினைபேசாறியாது விற்கவிலாமனதால்
 வினைந்தானதனைத்தொடுற்
போதமேபிறகுப் போதகவைதடுமேலை
 பேசுதமுணிவனூல்விளக்கம்
பொய்யெனநமெய்யமறையாவுமேகேயென்று
 போக்குவரவிகழ்தது

மாதாவாதேய முழுதுநீயாகலா
லகிலமீ தென்னையாட்டி
காலக்கண்டவனுநீ யாடுகின்றவனுநீ
யருளுநீ மௌனஞான
தாதாவுநீபெத்த தாய்தந்தைதாமுநீ
தமருநீ யாவுநீகாண
சர்வபரிபூர ணகண்டதத்துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே. ௰

கொந்தவிழ்மலர்ச்சோலை நன்னீழல்வைகினுங்
குளிர்தீம் புனற்கையள்ளிக்
கொள்ளினுமந்நீரிடைந்திளைத்தாடினுங்
குளிர்சந்தை வாடைமடவார்
வந்துலவுகின்றதென மூன்றிவிடயுலவவே
வசதிபெறு போதும்வெள்ளை
வட்டமதிபட்ட பகற்போலநிலவுகா
மகிழ்போதும் வேலையமுதம்
விந்தைபெறவறுசுவையில வந்ததெனவமுதுண்ணும்
வேளையிலு மாலைகந்தம்
வெள்ளிலையடைக்காய் விரும்பிவேண்டியவண்ணம்
விளையாடி விழிதுயிலினுஞ்
சந்ததமுநின்னருளை மறைவாலரத்தந்து
தமியேனை ரட்சைபுரிவாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே. ௧௧

தேசோமயானந்தம்.

மருமலர்ச்சோலைசெறி நன்னீழல்மலையாதி
    மன்னுமுனிவர்க் கேவலாய்
மந்தரமாலிகை சொல்லுமியமநியமதியா
    மார்க்கத்தி னின்றுகொண்டு
கருமருவுகாயத்தை நிர்மலமதாகவே
    கமலாசனாதி சேர்த்துக்
காலைப்பிடித்தனலை யம்மைகுண்டலியடிக்
    கலைமதியி னூடுதாக்கி
உருகிவருமமிர்தத்தை யுண்டுண்டுறங்காம
    லுணர்வான விழியைநாடி
ஒன்றோடிரண்டெனாச் சமரசசொரூபசுக
    முற்றிடவென் மனதின்வண்ணந்
திருவருண்முடிக்கவித் தேகமொடுகாண்பனோ
    தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
    தேசோமயானந்தமே.

இப்பிறவியென்னுமோ ரிருட்கடலின்மூழ்கினா
    னென்னுமொரு மகரவாய்ப்பட்
டிருவினையெனுந்திரையி னெற்றுண்டுபுற்புத
    வெனக்கொங்கை வரிசைகாட்டுந்
துப்பிதழ்மடந்தையர் மயற்சண்டமாருதச்
    சுழல்வந்து வந்தடிப்பச்

சோராதவல்லைசயர்க் காணுறுவானதி
சுகத்திதென மேனுப்பார்ப்பக்
கைப்பரிசுகாரர்போ லறிவானவஃகமுங்
கைவிட்டு மதிமயக்கிக்
கள்ளவங்கக்காலர் வருவரென்றஞ்சியே
கண்ணருவி காட்டுமெளியேன்
செப்பரியமுத்தியாங் கரைசேரவுங்கருணை
செய்வையோ சத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடி கொண்டவறிவானதெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே. ௨

தந்தைதாய்தமர்தார மகவென்றுமிவையெலாஞ்
சந்தையிற் கூட்டமதிலோ
சந்தேகமில்லையணி மாடமாளிகைமேடை
சதுரங்க சேனையுடனே
வந்ததோர்வாழ்வுமோ ரிந்த்ரசாலக்கோலம்
வஞ்சனைபொறாமை லோபம்
வைத்தமனமாங்கிருமி சேர்ந்தமலபாண்டமோ
வாஞ்சனையிலாத கனவே
யெந்தநாளுஞ்சரி யெனத்தேர்ந்து தேர்ந்துமே ௩
யிரவுபக லில்லாதவிடத
தேகமாய்நின்றநின் னருள்வெள்ளிமீதிலே
யானென்ப தறவமுழ்கிச்
சிந்தையானதெளியான சுழலும்வகையென்கொலோ
தேடரிய சத்தாகியென்

சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே.

ஆடாமலோய்ந்திட்ட பம்பரம்போல்விசை
யடங்கியாவும் விழுங்கியே
அறியாமையாகின்ற விருளகலவிருளொளியு
மல்லாதிருந்த வெளிபோற்
கோடாதெதிர்க்கின் றெனக்குணிறைசாந்தவெளி
கூடியின் பந்திகழுமக்
கூடினேனென்றவை கிரியையின்முயல்நெறி
கூடினே னெனுவல்லன்பால்
சடாசலமொரு விட்டு விரம்பியே
யிலகிவளர் பிராணனென்னு
மிருதிதிபிலகட்டி யோகபாநுதாம
வேலைமுக்குடிம்பநாசித்
தேடாதழிக்கவொரு மதிவந்ததென்கொலோ
தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே.

பத்தாதுபாழும் படுக்கையில்சமயமும்
பருகசுபசி சொல்லிவினைப்
பார்மினோபார்மினோ வென்றுசபைகூடவும்
பரமார்த்த மிதுவென்னவே.

பார்த்துமாறிநெஞ் சுருகிநெக்காடவே
யீமைமே யேகமேயெம்
ஆதியேசோதிய யெங்குநிறைகடவுளே
யரசே யெனக்கூவிநான்
வாடாதுமாடுமென் முகவாட்டமுங்கண்டு
வாடா வெனக்கருணைநீ
வைத்திடாவண்ணமே சங்கேதமாவிர்த
வன்மையை வளர்ப்பித்ததார்
தேடாதுதேடவோர் சேட்டற்றதேட்டமே
தேடிய சத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. ரு

பிரியாததன்னருட் சிறுஞானியாய்வந்து
பேசரிய வாசியாலே
பேரின்பவுண்மையை யளித்தனையென்மனதறப்
பேரம் பலக்கடவுளாய்
அறிவாயிருந்திடும் நாதவொலிகாட்டியே
யமிர்தப்ர வாகசித்தி
அருளினையலாதுதிரு வம்பலமுமாகியென்னை
யாண்டனைபி னெய்திநெறியாய்க்
குறிதானளித்தனைநன் மரவுரிகொளந்தணக்
கோலமா யசபர்நலம்

கூறினபின் மௌனியாய்ச் சும்மாவிருக்கவென்றே
கூட்டினை யெலாமிருக்கச்
சிறியேன் மயங்கிமிக வறிவின்மையாவனோ
தேடறிய சத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே.

ஆராரெனக்கென்ன போதிக்கினுமென்னவென்
னறிவினை மயக்கவசமோ
அண்டகோடிகளெலாங் கருப்பவறைபோலவு
மடுக்கடுக் காவமைத்துப்
போமனின்றபர வெளியிலேமனபவனி
பிறங்குவத லாதொன்றினும்
பின்னமுலமருவாது நன்னயத்தாலினிப்
பேரின்ப முத்திநிலையும்
தாராது தள்ளவும் போகாதுலைந்து
தள்ளினும் போகேனியான்
தடையேதுமில்லையாண் டவனடிமையென்னுமிரு
தன்மையிலு மென்வழக்குத்
தீராதுவிடுவதிலை நடுவானகடவுளே
தேடறிய சத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே.

கந்துகமதக்கரியை வசமாநடத்தலாங்
கரடிவெம் புலிவாயையும்
கட்டலாமொருசிங்க முதுகின்மேற்கொள்ளலாங்
கட்செவி யெடுத்தாட்டலாம்
வெந்தழலினிரதம்வைத் தைந்துலோகத்தையும்
வேதித்து விற்றுண்ணலாம்
வேறொருவர்காணாம லுலகத்துலாவலாம்
விண்ணவரை யேவல்கொளலாம்
சந்ததமுமிளமையோ டிருக்கலாமற்றொரு
சரீரத்தினும் புகுதலாம்
சலமேனடக்கலாங் கனன்மேலிருக்கலாந்
தன்னிகரில் சித்திபெறலாம்
சிந்தையையடக்கியே சும்மாயிருக்கின்ற
திறமரிது சத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே அ

எல்லாமறிந்தவரு மேதுமறியாதவரு
மில்லையெனு மிவ்வுலகமீ
தேதுமறியாதவ னெனப்பெயர்தரித்துமிக்
கேழைக்குளேழையாகக்
கல்லாதவறிவிற் கடைப்பட்டநானன்று
கையினூ லுண்மைஞானம்
கற்பித்தநின்னருளி னுக்கென்னகைம்மாறு
காட்டுவேன் கூற்றவனை

அல்லார்ந்தமேனியொடு குண்டிகைப்பிரம்பிற்
றுபாச வடிவமான
அந்தகா நீயொருபகட்டாற் பகட்டுவ
தடாதடா காரம்பாற்
செல்லாதடாவென்று பேசவாயுதுதக்க
செல்வமே சத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட அறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே

மின்போலுமிடையோடுபு மொடுபுமென மொழிதல
மென்கிளம் பொலிசேர்ப்ப
வீக்கிப்புடைத்துவிம்முதமையன்னகொங்கைபட
மின்னார்கள் பின்னேவலா
லென்போலலைக்கவர்கள் கற்றோர்கள் கல்லார்க
ளிருவர்களி லொருவருண்டோ
என்செய்கேனம்மமா வெனபாவியென்தெரிமை
யேதென் றெடுத்துமொழியேன்
அன்பாலிபத்துருகி மடியற்றமரமென்ன
வடியிலே விழ்ந்துவிழ்ந்தும்
அடிகளேயுமதடிமை யாக்கவினுனால்வருக்
கறாமர்நிபொரு ளுரைப்பத்
தென்பாலின்முகமாகி வடவாலிருக்கின்ற
செல்வமே சத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட அறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே ௨

புத்தமிர்தபோகமுங் கற்பகநிழலிற்
பொலிவுற விருக்குமியல்பும்
பொன்னுலகிலயிரா வதத்தேறுவரிசையும்
பூமண்டலாதிக்கமும்
மத்தவெறியினர்வேண்டு மாலென்றுதள்ளவுமே
மாலுமொரு சுட்டுமரவே
வைக்கின்றவைப்பாளன் மௌனதேசிகனென்ன
வந்தனின் னருள்வாழிகாண்
சுத்தபரிபூரண வகண்டமேயேகமே
சுருதிமுடிவானபொருளே
சொல்லரியவுயிரினிடை யங்கங்குநின்றருள்
சுரந்துபொழிகருணைமுகிலே
சித்திநிலைமுத்திநிலை விளைகின்றபூமியே
தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்டவறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. ௧௧

சிற்சுகோதயவிலாசம்.

காகமொடுகழு கலகைநாய்நரிகள்
சுற்றுசோறிடு துருத்தியைக்
காலிரண்டுநவ வாசல்பெற்றுவளர்
காமவேள்நடனசாலையை

மோகவாசைமுறி யிட்டபெட்டியைமு
மலமிருந்தொழுகு தேசலியை
மொய்த்துவெங்கிருமி தத்துகும்பியை
முடங்களார் கிடைசரக்கினை
மாகவிந்த்ரதனு மின்னையொத்திலக
வேதமோதியகுலாலனார்
வனைடவெய்யதடி காரனாயமன்
வந்தடிக்குமொருமட்கலத்
தேகமானபொய்யை மெய்யெனக்கருதி
பையவையமிசையாடவோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதய விலாசமே.

குறிகளோடுகுண மேதுமின்றியணு
லொழுக நின்றிடுமிருப்பனற்
கூடலின்றியது வாயிருக்கபது
கொடியவாணவ மறைக்குளே
பறிவதேதுமற வறிவிலாமைமய
மாயிருக்குமெனையருளினு
ளவிலாதத னுகரணாதிகை
யளித்தபோதனையறிந்துநான்
பிறிவிலாதவண் நின்றிடாதபடி
பலதிலங்கவரு முமலமாய்ப்
பெரியமாயையி லழுந்தினின்னது
பிரசாதநல்லருள் மறந்திடும்

சிற்பரோ துருபமே வந்தனென் றசக
மீபிருப்புதினி யென்றனன்
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயபல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. ௨

இந்துபூதமொரு காலமேனென
வடங்கவந்த பெருவானமே
ஆதியர் தாமு வேதுமின்றியரு
ளாய்நிறைந் திலகுசோதியே
தொந்தரூபமுடனருபமாகிவிறி
துணைபிறந்துவளர்வத்துமே
துரியமேதரிய வுயிரினுக்குணர்வு
தோன்றிநின்றருள் சுபாவமே
சாந்தநாளுநற வாதிநின்றெளிரு
மாதியே கருணைநிதியே
யெந்தையேயென விடைக்கிடைந்துருகு
மெளியனேன் கவலைதீரவும்
சிந்தையானதை யறிந்துநின்னருள்
செய்யநாளுமினியுய்வனோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயபல
சிற்சுகோதய விலாசமே. ௩

ஐவரென்றபுல வேடர்கொட்டம்
தடங்கமர்க் கட்வனமுட்டியா

அடவியினின்றுமலை யருகினின்றுசரு
காதிதின்று பனிவெயிலினால்
மெய்வருந்துதவ மில்லைநற்சரியை
கிரியையோகமெனு மூன்றநாய்
மேவுகின்றசவுபான நன்னெறி
விரும்பவில்லை யுலகத்திலே
பொய்முடங்குதொழில் யாகதற்குநல
சாரதித்தொழி னடத்திடும்
புத்தியூகமரி வற்றமூகமிவை
பொருளெனக்கருது மருளன்யான்
தெய்வநல்லருள்படைத்த வன்பரொடு
சேரவுங்கருணை கூர்வையோ
தெரிலகற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே.

ஏகமானவுரு வானவியருளி
னலனேகவுரு வாகியே
எந்தநாளகில கோடிசிரஷ்டிசெய்ய
விசையுநாள் வரையநான்முக
லாகநாளனு வனைக்குமனடிமை
கூடவேசனன மனமோகா
அநந்தமுண்டுகல சன்னமீதிதனு
னறியவேண்டுவன வறியலாம்

மோகமாதிரு பாசமானதை
யறுத்துவிட்டுனையு மெனையுமே
முழுதுணர்ந்துபய மானவின்பவெள
மூழ்கவேண்டு மிதுவின்றியே
தேகமோகமுநினானு மோகமுவின்
பின்னையுய்யும வகையுள்ளதோ
தெரிவதற்கரிய பிரம்மமேயமல
சிற்சுகோ தயவிலாசமே. ௫

லியமலக்ஷணமு மியமலக்ஷணமு
மாசனாதி விதபேதமும்
கெடிமுணர்த்திதய பத்மபீடமிசை
நின்றிலங்கு மசபாநலத்
திடவறிந்தவர் மூலகுண்டலினைய
யினிதிறைஞ்சி யவளருளினால்
எல்லைபற்றுவளர் சோதிமூலவன
லெங்கணமோன் மறுமுறையிலே
வயமிருந்துவரு மமிர்தமண்டல
மதிக்குளே மதியைவைத்துநான்
வாய்மடுத்தமிர்த வாரிசைப்பருகி
மன்னுமாமிர்த வடிவமாய்ச்
செயமிருந்துவரு சித்தயோகநிலை
பெற்றுஞான நெறியடைவனே

தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதய விலாசமே. ௬

எறிதிரைக்கட னிகர்த்தசௌவமிக
வல்லென் றுருநுவர்பின்செலா
தில்லையென் னுமுரை பேசிடாதுலகி
லெவருமாமெனை மதிக்கவே
நெறியின்வைகிவளர் செல்வமும்முதவி
நோய்களற்ற சுகவாழ்க்கையாய்
நியமமாதிநிலை நின்றுஞானநெறி
நிஷ்டைகூடவுமெந்நாளுமே
அறிவினின்றுகுரு வாயுணர்க்கியது
வனறிமோன குருவாகியே
அகிலமீதுவர வந்தசீரருளை
யையவையவினி யென்சொல்கேன்
சிறியனேனைநம தடிமையென்றுனது
திருவுளத்தினி லிருந்ததோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதய விலாசமே. ௭

எவ்வுயிர்த்திரளு முலகிலென்னுயி
ரெனக்குழைந்துருகிநன்மையா
யிதமுரைப்பவென தெண்ணயாவையு
மெடுத்தெறிந்து மதயானைபோல்

கல்லையறநட பயிலவன்பாடி
கண்டதேவருளின் வடிவமாக
கண்டயாவையு மகண்டமென்னவிரு
கைகுவித்து மலர்தூவியே
பவ்வவெண்டிரை கொழித்தண்டரளம்
விழியுதிர்ப்ப மொழிகுளறியே
பாடியாடியுருகிடைந்தெழுது
பாவைபோத்தசைக லின்றியே
திவ்யவன்புருவ மாகியன்பரொடு
மின்பவீட் டினிலிருப்பனே
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதய விலாசமே. அ

மத்தர்பேயரொடு பாலர்தன்மையது
மருவியேதுரிய வடிவமாய்
மன்னுதேசமொடு காலமாதியை
மறந்துநின்னடிய ரடியிலே
பத்தியாய்நெடிது நம்புமென்னையாரு
மையமற தகிலமாமையைப்
பாருபரோன் நடத்தவந்ததென
பாரதத்திலுமி துள்ளதோ
சுத்தநித்தவியல் பாகுமோவுனது
விசுவமாயை நடு வாகவே

சொல்லவேணும்வகை நல்லகாதிகளைத்
சொல்லுமாயையினு மில்லையென
சித்தமிப்படி மயங்குமோவருளை
நமபினோர்கள் பெறுபேறிதோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதய விலாசமே. ௯

யன்முகச்சமய நெறிபடைத்தவரும்
யாங்களேசுடவு ளென்றிடும்
பாதகத்தவரும் வாதகர்க்கமிடு
படிறருந்தலை வணங்கிடத்
தனமுகத்தினுயிர் வாவழைக்குமெம
தருமனும்பகடு மேய்க்கியாய்த்
தனியிருப்பவட நீழலூடுவளர்
சனகனாதிமுனிவோரகடம்
சொன்மயக்கழுது தீர வங்கைகொடு
மோனஞானம் துணர்த்தியே
சுத்தநித்தவரு ளிறல்பதாகவுள
சோமசேகர கிர்பாணுவாய்த்
தென்முகத்தினமுத மாயிருந்தகொலு
வெம்முகத்தினும் வணங்குவேன்
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. ௰

ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம்.

ஆகாரபுவன மின்பாகாரமாக
வங்காகலையொருமொழிபாலகண்டாகார
யோகநுபூதிபெற்ற வன்பாவிக்
குருத்தலையே யென்னளவுமுகந்தநட்பே
வாகாரும்படிக்கிசை கிண்கிணிவாயென்ன
மலர்ந்தமலரிடைவாசம் மெங்குமாபோல்
தேசாதியுலகமெங்குங் கலந்துதானே
திகழுமாநந்தமயத் தெய்வக்குன்றே ௧

அனந்தபதவுயிர்களொடு முயிராயென்று
மனந்தநிலையாகி யளவைக்கெட்டாத்
தனந்தனிச்சின்மாத்திரமாய்க் கீழ்மேல்காட்டாச்
சதசத்தாயருள்கோவில் தழைத்ததேவே
இனம்பிரிந்தமான்போறு னிடையாதவன்னை
மின்பமுறவன்பர்பக்க லிருத்திவைத்துக்
கனந்தருமாகனமேதன் னருள்தந்தனே
கனிபழுத்தவானந்தக் கட்டிப்பேறே. ௨

பேறனைத்துமணுவெனவே யுதவித்தன்னைப்
பேரின்பமாகவந்த பெருக்கேபேசா
விரனைத்துமிக்கெறிக்கே யென்னவென்னை
யேவென்றவீரத்தேபூர்ந் வெய்யமாயைக்

கூறனைத்துங்கடந்தவெல்லைச் சேடமாகிக்
குறைவறநின்றிடுநிறைவே குலவாநின்ற
வாறனைத்தும்புகுங்கடல்போற் சமயகோடி
யத்தனையுந்தொடர்ந்துபுகு மாநிட்டே

ஆதியந்தமெனுமெழுவா யீறற்றோங்கி
யருமறையின்முகங்காணாத்தாற்றநாணா
பேதமதங்களுமலைய மலைபோல்வாதப்
பெற்றிபரும் வாய்வாதப்பேயராகச்
சாதகமோனத்திலென்ன வாடவானீழல
தன்னருட்சந்திரமௌலி கடகவைக்கேற்க
வேதசின்னமாத்திரமா யெம்மானோர்க்கும்
வெளியாகவந்தவொன்றே விமலவாழ்வே

விமலமுதற்குணமாகி நாற்றெட்டாதி
வேதமெடுத்தெடுத்துரைத்த விருத்திக்கேற்க
வும்மையுமிலக்கணவடிவா யதுவும்போதா
தப்பாலுக்கப்பாலா யருட்கண்ணாகிச்
சம்முமுடன்கலப்புமவிழ் தலுமாயனுங்காணத்
தண்ணருடன்றெமைக்காக்குஞ்சாக்ஷிப்பேறே
இமையளவுமுபகார மல்லார்வேறொன்
றியக்கிர்பிரக்குணக்கடலா யிருந்தவொன்றே

ஒன்றாகிப்பலவாகிப் பலவர்க்கண்ட
வொளிவாகிவெளியாகி யுருவுமாகி

என்றுசித்திரகி மற்றுமாகி
நாசமுடனுற்பத்தி நன்றுதாகி
நின்றுநிராலயமாய் மேதுமான
வெற்றைதயேபெம்மானே யென்றென்றேங்கிக்
கன்றுகிக்கதரிணர்க்குச் சேதாவாகிக்
கடிதினில்வந்தருள்கூறுங் கருணைவிண்ணே. ௬

அருள்பழுத்தபழச்சுவையே கரும்பேதேனே
யாருயிர்க்கேயென் கண்ணே யரியவான
பொருளனைத்துந்தரும்பொருளே கருணைநீங்காப்
பூரணமாய்நின்றவொன்றே புனிதவாழ்வே
கருதரியகருத்தினுட் கருத்தாய்மேவிக்
காலமுந்தோசமும்வகுத்துக் கருவியாதி
விரிவினையுங்கூட்டியுயிர்த் திரளையாட்டும் [ளே
விழுப்பொருளே யான்சொல்லும் விண்ணப்பங்கே

விண்ணவரிந்திரன்முதலோர் நாரதாதி
விளங்குசப்தரிஷிகள்சன வினைவல்லோர்
எண்ணரியசித்தர்மனு வாதிவேந்த
ரிருக்காதிமறைமுனிவ ரெல்லாதிக்க
கண்ணாகன்றாலம்பதிக்கத் தானேயுள்ளங்
கையினெல்லிக்கனிபோலக் காட்சியாகத்
திண்ணியநல்லறிவாலிச் சயந்தன்றே
செப்பியசித்தமுத்தி சேர்ந்தாரென்றும். ௮

செப்பரியசமயநெறி யெல்லாந்தந்தந்
தெய்வமேதெய்வமெனுஞ் செயற்கையான
அப்பரிசாளருமஃதே பிடித்தாலிப்பா
லடுத்தவந்நூல்களும்விரித்தே யனுமானாதி
ஒப்பவிரித்துரைப்பரிங்கே பொய்மெய்யென்ன
வொண்டிலையொன் றெனப்பார்ப்ப தொவ்வாதார்
[க்கு
இப்பரிசாஞ்சமயமுமா யல்லவாகி
யாதுசமயமும்வணங்கு மியல்பதாகி. கூ

இயல்பென்றுந்திரியாம லியமமாதி
யெண்குணமுங் காட்டியன்பாலின்பமாகிப்
பயனருளப்பொருள்கள்பரி வாரமாகிப்
பண்புறவுஞ்சௌபான பக்ஷங்காட்டி
மயலறுமந்திரஞ்சிக்ஷை சோதிடாதி
மற்றங்கநூல்வணங்க மௌனமௌலி
அயர்வறச்சென்னியில்வைத்து ராஜாங்கத்தி
லமர்ந்ததுவைதிகசைவ மழகிதந்தோ. க௦

அந்தோவீததிசயமிச் சமயம்போலின்
மறிஞரெல்லா நடுவறியவணிமாவாதி
வந்தாடித்திரிபவர்க்கும் பேசாமோனம்
வைத்திருந்தமாதவர்க்கு மற்றுமற்றும்
இந்த்ராதிபோகநலம் பெற்றபேர்க்கு
மிதுவென்றித்தாயகம்வே றில்லையில்லை

சந்தானக்கற்பகம்போ லருளைக்காட்டத்
தக்கநெறியிந்நெறியே தான்சன்மார்க்கம். ௧௧

சன்மார்க்கஞானமதின் பொருளும்வீறு
சமயசங்கேதப்பொருளுந் தானென்றாகப்
சன்மார்க்கநெறியிலுங் கண்டதில்லை
பகர்வரியதில்லைமகன் றட்பார்த்தபோதந்
தென்மார்க்கிருக்குமிதெல்லாம் வெளியேயென்ன
வெச்சமயத்தேவர்களும்வந் திறைஞ்சாநிற்பர்
சன்மார்க்கநெஞ்சமுள்ள வெனக்குந்தானே
கண்டவுடனானந்தங் காண்டலாகும். ௧௨

காண்டல்பெறப்புயத்தினுள்ளே படியேயுள்ளுங்
காட்சிமெய்ந்நூல்சொலும் பதியாங்கடவுளேநீ
நீண்டநெடுமையுமகலக் குறுக்குங்காட்டா
நிறைபரிபூரணவடிவாய் நித்தமாகி
வேண்டுவிருப்பொடுவெறுப்புச் சமீபந்தூரம்
வில்லனுருதன்முதலாம் விவகாரங்கள்
பூண்டவளவைகண்மனவாக் காதியெல்லாம்
பொருந்தாமலகம்புறமும் புணர்க்கையாகி ௧௩

ஆகியசற்காரியவூ கத்துக்கேற்ற
வமலமாய்நடுவாகி யனந்தசத்தி
யோகமுறுமானந்த மயமதாகி
யுயிர்க்குயிராயென்று மோங்காநிற்ப

மோகவிருண் மாயவினை யுயிர்கட்கெல்லா
 மொய்த்ததென்கொ லுபகாரமுயர்ச்சியாகப்
பாகமிகருளவொருசத்திவந்து
 பதிந்ததென்சொனுனுமப் பான்மையென்கொல்
நானென்றுவோரகந்தை யெவர்க்கும்வந்து
 நலிந்தவுடன்சகமாயை நானாவாகித்
தான்வந்துதொடருமித்தால் வளருந்துன்பச்
 சாகரத்தின்பெருமையெவர் சாற்றவல்லார்
றானென்றுமுடலென்றுங் கரணமென்று
 முள்ளென்றும்புரமென்று மொழியநின்ற
வானென்னங்காலென்றுந் தீநீரென்று
 மண்ணென்றும்மலையென்றும் வனமதென்றும்.

மலைபூமியாங்காட்சிபண் காணுமையாதி
 மறப்பென்றுநினைப்பென்று மாயாவாரி
யலையலையாயடிக்குமின்பத் துன்பமென்று.
 மதைவிளக்கும்வினைகளென்று மதனைத்தீர்க்கத்
தலைபலவாஞ்சமயமென்றுந் தர்க்கமென்றுஞ்
 சாதகமென்றும்மதற்குச் சாக்ஷியாகக்
கலைபலவாநெறியென்றுந் தர்க்கமென்றுங்
 கடலுறுநுண்மணலெண்ணிக் காணும்போதும்
காணறியவல்லலெல்லாந் தானேகட்டுக்
 கட்டாமவிளையுமதைக் கட்டோடேதான்

வினிற்கற்பூரமாலை படுதீபட்ட
வித்தையெனக் காண்வெரருவிவேகங்காட்ட
ஆனுறக்கமின்பதுன்பம் பேருராதி
யொவ்விடருமெனைப்போல வுருவங்காட்டிக்
கோணறவோஞான்காட்டி மானையீர்க்குங்
கொள்கையேவருண்மௌன குருவாய்வந்து

வந்தெனுடல்பொருளாவி மூன்றுந்தன்கை
வசமெனவேயத்துவா மார்க்கநோக்கி
யைந்துபுலனும்பூதங் கரணமாதி
யடுத்தகுணமத்தனையு மல்லையல்லை
யிந்தவுடல்வறியாமையுநீயல்லை
யாதொன்றுபற்றினத னியல்பாய்நின்று
பந்தமறும்பளிங்கனைய சித்திநீயுன்
பக்குவங்கண்டறிவிக்கும் பான்மையேயாம்.

அறிவாகியானந்த மயமாயென்று
மழியாதநிலையாகி யாதின்பாலும்
பிரியாமற்றண்ணருளே கோயிலான
பெரியபரம்பதியதனைப் பெறவேவேண்டி
னெறியாக்கூறுவன்கே ளெந்நாளும்
நிற்குணநிற்குணம்வாய்த்து நீடுவாழ்க
செறிவானவறியாமை யெல்லாநீக்க
சிற்சுகம்பெற்றிடுகபந்தந் தீர்க்கவென்றே. ௧௧

பந்தமறுமெய்ஞ்ஞான ஞானமோனப்
பண்பொன்றையருளியந்தப் பண்பங்கேதான்
சிந்தையில்லானென்னும் பான்மையில்லை
தேசமில்லைகாலமில்லை திக்குமில்லை
தொந்தமில்லைக்கட்டில்லை பிரிவுமில்லை
சொல்லுமில்லையிராப்பகலாந் தோற்றமில்லை
அந்தமில்லையாதியில்லை நடுவுமில்லை
யகமுமில்லை புறமுமில்லை யனைத்துமில்லை.

இல்லையில்லையென்னினொன்று மில்லாதல்ல
வியல்பாகியென்றுமுள்ள வியற்கையாகிச்
சொல்லரியதன்மையதா யான்றானென்னத்
தோன்றுமெல்லாம்விழுங்குஞ் சொரூபமாகி
யல்லும்பகல்போலவ் வித்தையெல்லா
மடையவுண்டுதடையறவுன் னறிவைத்தானே
வெல்வுண்டிங்குன்னையுந்தா னாகக்கொண்டு
வேவகமாய்ப்பேசாமை விளக்குந்தானே. [௨௧

தானான தன்மயமே யல்லாலொன்றைத்
தலையெடுக்கவொட்டாது தலைப்பட்டாங்கே
போனாலுங்கற்பூர தீபம்போலப்
போயொளிப்பதல்லாது பலம்வேறின்றாம்
ஞானகாரத்தினோடு ஞேயமற்ற
ஞாதுருவாழுவாம் னழுவிநிற்கும்

ஆறுதிமிதன்பெருமை யவர்க்கார்சொல்வா
ரதுவாறலதுவாவர்துவேவசொல்லும் ௨௨
அதுவென்றுமெலதுவென்றென்றடுக்குஞ்சங்கை
யாதனிறலதுவெனலு மறவேவிட்டு
மதுவுண்டவண்டெனவுஞ் சனகனாதி [ம்
மன்னர்கள்சுகர்முதலோர் வாழ்ந்தாரென்று
பதியிந்நிலையெனவு மென்னையாண்ட
படிக்குநிருவிகற்பத்தாற் பரமானந்தக்
கதிகண்டுகொள்ளுவநின் னருள்கூரிந்தக்
கதியன்றிபுறங்கண்மேற் கருமம்பாரேன் ௨௩
பாராதிவிண்ணனைத்து நினையாச்சிந்தை
பரியமடலாலெழுதிப் பார்த்துப்பார்த்து
வாராயோவென்பிராண நாதாவென்பேன்
வளைத்துவளைத்தெனைநீயா ணைத்துக்கொண்டு
பூராயமாமேலொன் றறியாவண்ணம்
புண்ணுளர்போனெஞ்சம் புலம்பியுள்ளே
நீராளமாயுருகிக் கண்ணீர்சோர
நெட்டுயிர்த்துமெய்மறந்தோர்நிலையாய்நிற்பேன்
ஆயுமறிவாகியுன்னைப் பிரியாவண்ண
மணைந்துசுகம் பெற்றவன்பரையோவென்னத்
தீயகொலைச்சமயத்துஞ் செல்லச்சிந்தை [வான்
தெளிந்திடவுஞ் சமந்தானஞ்செய்வேன் வாழ்

காயிலைபுன் சருகாதி யருந்தக்கானங்
கடன்மலையெங்கேயெனவுங் கவலையாவேன்
வாயிலகும்பம்போற்கிடந்து புரள்வேன்வானின்
மதிகதிரைமுன்னிலையா வைத்துநேரே.
நேரேதானிரவுபகல் கோடாவண்ணம்
நித்தம்வாவுங்களைபிங் நிலைக்கேவைத்தா
ராரேயங்கவர்பெருமை யென்னேயென்பே
னடிக்கின்றகாற்றேநீ யாராலேதான்
போராதேசுழல்கின்று யென்பேன்வந்து
பெய்கின்றமுகில் காளெம்பெருமானும்போல்
தாராளமாக்கருணை பொழியச்செய்யுஞ்
சாதகமென்னேகருதிச் சாற்றுமென்பேன். ௨௭

கருதரியவிண்ணேநீ யெங்குமாகிக்
கலந்தனையேயுன்முடிவின காட்சியாக
வருபொருளெப்படியிருக்குஞ் சொல்லாயென்பேன்
மண்ணேயுன்முடிவிலெது வயங்குமாங்கே
துரியவறிவுடைச்சேட னீற்றினுண்மை
சொல்லானோசொல்லென்பேன் சுருதியேநீ
ஒருவரைப்போலனைவருக்கு முண்மையாமுன்
னுரைய்ன்றேவுன்முடிதையுரைநீயென்பேன்
உரையிறந்து பெருமைபெற்றுத் திரக்கைநீட்டி
யொலிக்கின்றகடலேயிவ் வுலகஞ்சூழ்க்

கரையுமின்றியுன்னைவைத்தார் யாரேயென்பேன்
கனகத்திற்பைங்கிளிகாள் கமலமோவும்
வரிசிறைவண்டினங்காளோ திமங்காடோது
மார்க்கமன்றேநீங்களிது வரையிலேயும்
பெரியபரிபூரணமாய் பொருளைக்கண்டு
பேசியதுண்டோவொருகாற் பேசுமென்பேன்.

ஒருவனவன்யானைக்கெட குட்த்துட்செங்கை
யோட்டுதல்போலுன்பேதை யுப்போடப்பை
மருவவிட்டுங்கர்ப்பூர மதனிற்றீபம்
மயங்கவிட்டுமைக்கியமுன்னி வருந்திநிற்பேன்
அருளுடையபரமென்றே வன்றுதானே
யானுளனென்றும்முனக்கே யாணவாதி
பெருவினைக்கெட்டென்றுமென்னுகட்டிப்
பேசியதன்றேயருநூல் பேசிற்றன்றே. ௨௯

அன்றுமுதலின்றைவரச்சன்னகோடி
யடைந்தடைந்திங் கியாதனையாலழிந்ததல்லா
லின்றைவரமுத்தியின்றே யெடுத்ததேக
மொப்போதேதெரியாதே யிப்போதேநான்
துன்றுமனக்கவலைகெடப் புலைநாயேனைத்
தொழும்புகொளச்சீகாழித் துரையேதூது
சென்றிடவேபொருளைவைத்த நாவலோய்நஞ்
சிவனீப்பாவென்றவருட் செல்வத்தேவே. ௩0

தேவர்தொழும்வாதவூர்த் தேவேயென்பேன்
　　திருமூலத்தேவேயிச் செகத்தோர்முத்திக்
காவலுறச் சிவ்வெண்வாக்குடனே வந்த
　　வரசேசும்மாவிருந்துன் னருளைச்சாரப்
பூவுலகில்வளராருண கிரியேமற்றைப்
　　புண்ணியர்களாவென்பேன்புரையொன்றில்லா
ஓவியம்போலசைவறவுந் தானேநிற்ப
　　ஞேதரியதர்கெடவே யுரைக்குமுன்னே. ௯க

ஓதரியசுகர்போலே வேனேனென்ன
　　ஒருவரில்லையோ வெனவு முரைப்பேன்றனே
பேதப்பேதங்கெடவு மொருபேசாமை
　　பிறவாதோவாலடியிற் பெரியமோன
நாதனொருதாமூலகம் பார்க்கவிச்சை
　　நன்னுமேனவென்றென்றே நானுவாகிக்
காதன்மிகுமணியிழைபா ரெனவாடுற்றேன்
　　கருத்தறிந்துபுரப்ப முன்மேற்கடன்முக்காலும்

காலமொடுதேசவர்த்த மானமாகி
　　கலந்துநின்றநிலைவாழிகருணைவாழி
மாலறவுஞ்சைவமுதன் மதங்களாகி
　　மதாதீதமானவருண் மரபுவாழி
சாலமிகுமெளியேனிம் வழக்குப்பேசத்
　　தயவுவைத்துவளர்த்தவருட் டன்மைவாழி
யாலடியிற்பரமகுரு வாழிவாழி
　　யகண்டிதாகாரவரு ளடியார்வாழி ௯௯

தேன்முகம்.

தேன்முகம்பிலுற்றும் பைந்தாட்செய்ய பங்கயத்தின்மேவு, நான்முகத்தேவேரின்று னுட்டியவகில மாயை, கான்றூ'பற்கொம்பேயென்கோ கானல்ப்புலனேயென்கோ, வான்முசமுளரி யென்கோ மற்றென்கோ விளம்பல்வேண்டும். ௧

வேண்டுவ படைத்தாய் நுந்தைவிதிப்படி புரந்தாணத்தை, காண்டகவழிதான் முக்கட்கடாவுடாணினையவாற்று, லாண்டவனெவனோவென்ன வறிகிலாதகில நீயே, யீண்டியவல்லறிர வெய்யனோர்க் கியப்பு கண்டாய். ௨

கண்டன வெல்லவென்றே கழித்திடு மிருந்திக் கண்ணே, கொண்டது பரமானந்தக் கோதிலா ..த்தியத்தாற், பண்டையிற்படைப்புங்காப்பும் பறந்தனபாடையோடே, தெண்டலைவிழிகைகாலில் விளக்கிடநின்றுன் யாவன், ௩

விளங்கவெண்ணீறு பூசி விரிசடை கங்கைதாங்கித், துளங்குநன் னுதற்கண்டோன்றச்சுழல்வெளி நெடுமூச்சாகக், களங்கமிலுருவந்தானே ககனமாய்ப் பொலிவப் பூமி, வளர்ந்தாவளன்னவுள்ள ம்ன்றென் மனையொன்றின்றி, ௪

பறைமுழக்கொளிப்பத்தனே வரமோட் பயக்கைகள், முறைமையினேங்கநாத முறசெனக்கறங்கவெங்குங்குறைவிலாவென நிறைந்து கோதிலாநடன்ஞ்செ

ய்வான், இறையவனெனலாமியார்க்குமிதய சம்மதமீ தல்லால். ௫

அல்லலாந்தொழில்படைத்தே யடிக்கடி யுருவெடுத்தே, மல்லன் மாஞாலங்காக்கவருபவாகயவுளென்னிற்றொல்லையாயு பிறவிவேலை தொலைந்திடா திருநீங்காது நல்லதுமாயைதானு நானெனவந்துநிற்கும். ௬

நானெனநிற்கு ஞான ஞானமன் றந்தஞானம், மோனமா யிருக்கவொட்டா மோனமின்றாக வேதான், தேனெனருசிக்குமண்பாற் சிந்தைநைந்து ருகும்வண்ணம் வானெனநிறைந்தானந்த மாகடல்வளவதின்றே. ௭

இன்றெனவிருப்போமென்னினென்றுஞ்சூனியமாமுத்தி, நன்றெடுதீதுமன்றி நாமுன்னே பெறும்வித்தை, நின்ற பெறநானேநிரந்தா முத்தியென்னின், ஒன்றொருவனைநான் கேட்கவுணாவிலை குருவுமில்லை.

இல்லையென்றிடினிப்பூமி யிருந்தவாறிருப்போமென்னில், நல்லவன் சாருவாக ஞன் சொலு நெறிக்குவீணிற், தொல்லையேனுகமாதி தொடுப்பதேன் மயக்கமேதின், கொல்லை வந்திருமினென்ன வுறவு செய்திடுவனந்தோ, ௯

அந்தணர் நால்வர்கான வருட் குருவாகிவந்த, எந்தையே ரெஞ்லாந்தானென் றியம்பின னெனைப்படைத்த, தந்தைநீயெம்மைகாக்குந் தலைவனே நுந்தையன்ன்று, பந்தமில்சித்திமுத்தி படைக்க நின்னருள் பாலிப்பாய். ௰

பன்மாலை

பன்மாலைத் திரளிருக்கத் தமையுணர்ந்தோர்
பாமாலைக்கே நீதான் பட்சமென்று
நன்மாலையாவெடுத்துச் சொன்னார் நல்லோர்
நலமறிந்து கல்லாத நானுஞ்சொன்னேன்
சொன்மாலைமாலையாகக் கண்ணீர் சோரத்
தொண்டனேனெந்நாளுந் துதித்து நிற்பே
னென்மாலையறிந்திங்கே வாவாவென்றே
யெனைக்கலப்பாய் திருக்கருணையெம்பிரானே. ௧

கருணைமொழிசிறிதில்லை னீதலில்லேன்
கண்ணீர்கம்பலையென் கருத்துக்கேற்ற
ஒருபொழுதும்பெற்றறியே னென்னையாளு
மொருவாவுன்னடிமைநா னொருத்தனுக்கோ
விருவினையும்முக்குணமுங் காணநான்கு
மிடர்செயுமைம்புலனுங் காமாதியாரும்
வரவாவுமேழைக்கோ ரெட்டதான
மதத்தொடும்வந்தெதிர்த்த நல்வடிவமன்றே, ௨

வடிவனைத்துந்தந்தவடி வில்லாச்சுத்த
வான்பொருளேயெளியனேன் மனமாமாயைக்
குடிகெடுக்கத்துசங்கட்டிக் கொண்டமோன
குருவேயென்றெய்வமே கோதிலாத
படியெனக்கானந்தவெள்ளம் வந்துதேக்கும்
படியெனக்குன் றிருக்கருணைபற்றும்பாறே.

யடியெடுத்தெமுடியிலின்னம் வைக்கவேண்டு
மடிமுடியொன்றில்லாத வகண்டவாழ்வே. ௯

வாழ்வனைத்து மயக்கமெனத் தேர்ந்தேன்றேர்ந்த
வாறேந னப்பாலோர் வழிபாராமற்
றாழ்வுபெற்றிங்கிருந்தே னீதென்னீமாயந்
தடையுற்றான்மேற்கதியுந்தடையதாமே
ஊழ்வலியோவல்லதுன்றன் றிருக்கூத்தோவிங்
கொருதமியேன் மேற்குறையோவுணர்த்தாயின்
பாழவதிப்படவெனக்கு முடியாதெல்லாம்
படைத்தளித்து துடைக்கவல்லபரிசினனே ௰.

நானானிங்கெனுமகந்தை யெனக்கேன்வைத்தாய்
நல்வினைதீவினை யெனவேநடுவேநாட்டி
நூன்றுமுடற்சுமையென் மீதேவைத்தா
யுயிரெனவுமென்னையென்று யுள்ளேன்வைத்தா
யாணைமயாயகில நிகிலபேத
மனத்தினுள்ளுந் தானாகி யறிவானந்த
தேனாகிப்பாலாகிக் மனியாய்க்கன்னற்
செழும்பாகாய்க்கற்கற்கண்டாய்த்திகழ்ந்தவொளி
யூன்றியொன்றி நின்று மென்னேயென்னே
யுன்னும்பொருளலை நீயுன்பாலன்பா
னின்றதன்மைக் கிரங்குவை ராக்யனல்லே
னிவர்த்தியையவேண்டுமிந்த நீலனுக்கே

என்றுமென்றுமிந்நெறியோர் குணமுமில்லை
யிழுக்குவார்கைப்பிள்ளை யேதோவேதோ
கன்றுமனத் துடனாடு தழைக்கின்றார்போற்
கல்வியுங்கேள்வியுமாகிக் கலக்குற்றேனே. ௪

உற்றதுணைநீநல்லாற் பற்றுவேறொன்
றுன்னேன்பன் னூலகத் தோடியாடிக்
கற்றதுங்கேட்டதுமித் தனுக்கேதுவாகுங்
கற்பதுங்கேட்டதும்மையுங்காணுநீதா ௫

நற்றுணையேயருட்டாயே யின்பமான
நாதாந்தபரம்பொருளே நாரணாதி
சுற்றமுமாய்நல்லன்பர் தமைச்சேயாகத் [றே
தொழும்புகொள்ளுங் கனகனமேசோதிக்குன் ௬

குன்றாவுருவுருவா யருவாய்ஞானக்
கொழுந்தாகியறுசமயக் கூத்துமாடி
நின்றாயேமாயையெனுந் திரையைநீக்கி
நின்னையாறியவல்லார் நினைப்போர்நெஞ்ச ௭

மன்றுளின்பக்கூத்தாடவல்ல
மணியேயென் கண்ணேமாமருந்தேநால்வர்க்
கன்றாலின்கீழிருந்து மோனஞான
மைந்தசின்முத் திரைக்கடலேமாரேறே ௮
திரையில்லாக்கடல்போலச் சலனந்தீர்ந்து [லாம்
தெளிந்திருக்கும்பொன்போலச் செகத்தையெல்

கரையவேகனிந்துருக்கு முகத்திலே நீ
கனிந்தபரமானந்தக் கட்டியிந்நாள்
வரையிலேவாக்காணே னென்றற்கட்டி
வார்த்தைசொன்னாற் சுகம்வருமோ வஞ்சனேனை
இரையிலேயிருத்திநிரு விகற்பமான-
வின்பநிஷ்டைகொடுப்பதையா வெந்நாளோ. ௰

எந்தநாளுனக்கடிமை யாகுநாளோ
வெந்நாளோ கதிவருநா ளெளியனென்றன்
சிந்தைநாள துவரைக்கு மயங்கிற்றல்லால் [சொல்
தெளிந்ததுண்டோ வெளியாய்த்தெளியவோர் ௧௧

சந்தநான்முதலின்பக் கால்சற்றல்லால்
தடையறவானந்தவெள்ளந் தானேபொங்கி
வந்நாளில்லைமெத்த வலைந்தேனுன்னை
மறவாவின்பத்தாலே வாழ்கின்றேனே. ௧௨

நினைவொன்று.

ஞானிகளிடம் பொருளேவல்.

நினைவொன்றுநினையாம னிற்கினைகமென்பீர்
நிற்குமிடமேமருளா நிஷ்டையருளொட்டும்
நினைவென்றுமறந்திருப்ப வருள்வடிவானதுமேல்
தட்டியெழுந்திருக்குமின்பந்தன்மயமாயதுவாம்

நினைவொன்றுமிலையந்த நினைவுமெனுநிலையும்
னெற்றேபிறவாமை பெற்றார்பற்றற்றான்
பனைவொன்றுமகவென்றுஞ் சுற்றமென்றுஞ்சுத்த [கேட
வாதனைபாமனைசெயொழிமன்னெருகொண்

ஒருமொழியேபல்மொழிக்கு மிடங்கொடுக்குமந்த
வொருமொழியே மலமொழிக்குமொழிக்குமென
மொழிந்த
தருமொழியேமலையிலக்கு மற்றமொழியெல்லாம் [ய்
கோடின்றிவட்டாடல் கொள்வதெரக்குங்கண்டா
வருமொழியிங்குனக்கில்லை மொழிக்குமொழிருசிக்கக்
கரும்பனையசொற்குணக் காட்டவிங்கண்டனை
தருமொழியிங்குனக்கில்லை யுன்னைவிட்டுநீங்காத[மேய்
தற்பரமாயனந்தப் பொற்பதவாய்நில்லே

இல்லாதவாக்கைநிலை யன்றெனவேகண்டாய்
நேயவருண்மெய்யன்றே நிலையமதாகிற்கக்
கல்லாதேயென்படித்தாய் கற்றதெல்லாமூடம்
கற்றதெல்லாமூடமென்றே கண்டனையுமன்று
சொல்லாதேபயனில்லை சொன்முடிவைக்காணே
தொடங்குபிடிமற்கட்டம் போற்றெட்டுப்பற்றதில்
கல்லாமறிந்திடவே வாய்ப்பறைகொண்டடிநீ
பிராப்தகலில்லா வீடமே யெமக்கிடமென்றறிந்தே

இடம்பொருளேவலைக்குறித்து மடப்புகுதாயெனவே
யெங்கேநீயகப்பட்டா யிங்கேநீவாடா

மடம்பெறும்பாழ்நெஞ்சாலே யஞ்சாதே நிராசை
மன்னிடமேயிடமாக மாநிலத்தே பொருளுந்
திடப்பெறவே யிங்கெல்லா வுலகமும்வந்தேவல்
செய்யுமிந்த நிலையின்றோ சனகன்முதன் முனிவர்
கடம்பெறுமாமதயானை யென்னவுநீ பாசக்
கட்டானைத்திளைபக்கக் கட்டவிழ்ப்பாயே. ௪

பாராதியண்டமெலாம் படர்க்கானற்சலம்போற்
பார்த்திலையே முழுவினின்று பாரெதுதானின்று
தாராறுமறியாத சத்தன்றேயதுவா
மங்கிருபெங்கிருந்து மதுவானவைகண்டாய்
பூராயமாகவுநீ மற்றொன்றைவிரித்து
புலம்பாதே சஞ்சலமாய்ப் புத்தியைகாட்டாதே
ஓராதே யொன்றையுநீ முன்னிலைவையாதே
யுள்ளபடிமுடியுமெலா முள்ளபடிகாணே ௫

உள்ளபடியென்னவுநீ மற்றொன்றைத்தொடர்ந்திட்
டுனக்கருத்தேயன்றா நிஷ்களங்கமாகிக்
கள்ளமனத்துறவைவிட்டெல்லாந் துறந்ததுறவோர்
கற்பித்தபொழிப்படியே கங்குல்பகலற்ற
வெட்டவெளிக்கடன்மூழ்கி யின்பமயப்பொருளாய்
விரவியெதிர்த்து விளைவுமையின்றி
சொல்லொணாதவனுண்டுறு நிட்டையுமாகிக்
கும்பிட்டேச்சரிப்பாயெனக் கப்பட்டபடியே

அடிமுடியுநடுவுமற்ற பரவெளிமேற்கொண்டா
லத்துவிதவானந்த சித்தமுண்டாநமது
குடிமுழுதும்பிழைக்குமொரு குறையுமில்லையெடுத்த
கோலமெல்லாநன்றாகுங் குறைவுநிறைவாமே
விடியுமுதயம்போலெ வருமுதயம்பெற்ற
வித்தகரோடுங்கூடி விளையாடலாகும்
படிமுழுதும்விண்முழுதுந் தானாகுங்களியாப்
பாலருடனுன்மத்தர் பிசாசர்குணம்வருமே. 	எ

வரும்போமென்னவுமின்றி யென்றுமொருபடித்தாய்
வானதிகத்துவத்தை விளங்கநிறுத்திவெளியா
யிரும்போகல்லோமரமோ வென்றுநெஞ்சைக்கனன்
மேலிட்டமெழுகாவுருக்கு மின்பவெள்ளமாகிச்
கரும்போகற்கண்டோசீனிசர்க்கரையோதேனோ
கனியமிர்தோ வெனருசிக்குங் கருத்தவிழ்ந்தோ கா
[ருணர்வா
ரரும்போநன்மணங்காட்டுங் காமாசங்கண்ணி
யறிவாளோபக்குவர்க்கே வந்நிலந்தான்விளங்கும்

தானேவுமிவ்வுலக மொருமுதலுமாகத்
தன்மையினுற்படைத்தளிக்குந் தலைமையதுவான
கோனுகவொருமுதலின் குண்டெனவும்யூகங்
கூட்டியதுஞ்சகமுடிவிற் குலவுறுமெய்ஞ்ஞான
வானகவம்முதலே நிற்குநிலைநம்பால்
மதிப்பரிதாமெனமோனம் வைத்ததுமுன்மனமே

ஆறுமனஞ்சடமென் றருளுந்தாதேயுண்மை
யறிவித்தவிடங்குருவா மருளிலதொன் றிலையே.

பொன்னைமாதரை.

பொன்னைமாதரைப் பூமியைநாடிடே
னென்னைநாடிய வென்னுயிர்நாதனே
உன்னைநாடுவ னுன்னருட் டூவெளி
தன்னைநாடுவன் தன்னந்தனியனே. ௧

தன்னதென றுரை சாற்றுவனெலா
மின்னதென் றுரை சாற்றுவனெலா
னின்னமென்னை யிடருறக்கூட்டினால்
பின்னையுய்கிலன் பேதையனாவியே ௨

ஆவியேயுனை யானறிவாய்நின்று
சேவியேனைகளச் சிதைத்திறைகொடேன்
பாவியேனுள பாண்மையைக்கண்டுநீ
கூவியாளெனை யாட்கொண்டகோலமே. ௩

கோலமின்றிக்குணமின்றிநின்னருட்
சீலமின்றிச் சிறியன்பிழைப்பனோ
ஆலமுண்டு மமிர் தருவாய்வந்த
காலமெந்தைகதி நிலைகாண்பதே. ௪

காணுங்கண்ணிற் கலந்தகண்ணேயுனைச்
சேனும்பாருந் திரிபவர்காண்பரோ.

வானும்பொன்னு மதுவெனும்பான்மையும்
பூணுங்கோலம் பொருந்தியுணிற்கவே, ௫

நிற்குநன்னிலை நிற்கப்பெற்றாருள்
லர்க்கன்றி மனிதரன்றேவையா
ஞர்க்குணக்கூடற் சோங்கணபாவியேயற்
கெற்குணங்கள் டென்பெயர்சொல்வதே. ௬

சொல்லையுன்னித் துடித்ததலாலரு
ளொல்லையுன்னி யெனையங்குவைத்திலேன்
வல்லைநீயென்னை வாவென்றிடாவிடின்
சல்லையாமிக் கருமிநடக்கையே. ௭

கையுமெய்யுங் கருத்துக்கிசையவே
யையந்தந்தற் கையமினியுண்டோ
பொய்யனேன்சிந்தைப் பொய்கெடப்பூரண
மெய்யதாமின்ப மென்றுவிளைவதே. ௮

என்றுமுன்னை யிதயவெளிக்குளே
துன்றவைத்தனனே யருட்சோதிநீ
நின்றதன்மை நிலைக்கென்னநேர்மையாம்
நன்றுநீதற வைத்தநிவதே. ௯

வைத்ததேகம் வருந்தவருந்திடும்
பித்தனருள் பெற்றுந்திடமிலேன்
சித்தமோனசிவ சின்மயானந்தம்
வைத்தவைய வருட்செம்பொற்சோதியே. ௰

செம்பொன்மேனிச் செழுஞ்சுடரேமுழு
வம்பனேனுனை வாழ்த்துமதியின்றி
இம்பர்வாழ்வினுக் கிச்சைவைத்தேன்மனம்
நம்புவாவெளி ஞானென்சொல்செய்வதே. கக

செய்புஞ்செய்கையுஞ் சிந்தைக்குச்சிந்தையு
மையநின்னதென் றெண்ணுமறிவின்றி
வெய்யகாம வெகுளிமயக்கமாம்
பொய்யிலேகழன் றேனென்னபுன்மையே. கஉ

புன்புலானரம்பென்புடைப்பொய்யுடல்
அன்பர்யார்க்கு மருவருப்பல்லவோ
என்பெலாமணி யேயிறையேயித்தால்
துன்பமன்றிச் சுகமொன் றுமில்லையே. கங

இல்லையுண்டென் றெவர்பக்கமாயினுஞ்
சொல்லவோவறி யாததொழும்பன்யான்
செல்லவேறொரு திக்கறியேனெலாம்
வல்லநீயெனை வாழ்விக்கவேண்டுமே. கச

வேண்டுஞ்சீருண் மெய்யன்பர்க்கேயன்பு
பூண்டநானெனை புலமறியாததோ
ஆண்டநீயுன் னடியவனென்று
தூண்டுவேனன்றித் தொண்டனென்சொல்வதே.

என்க்குளேயுயிரென்ன விருந்தநீ
மனக்கிலேசத்தை மாற்றல்வழக்கன்றோ

கனத்தசீருங் காட்சிபலவொன்றை
நினைக்கவோவறி யாதென்றனெஞ்சமே. ௧௬

நெஞ்சகந்தனை நேசித்தமார்க்கண்டர்க்
கஞ்சலென்ற வருளறிந்தேனையா
தஞ்சமென்றுன் சரணடைந்தேனெங்கும்
செஞ்சவேநின்று சிற்சுகவாரியே. ௧௭

வாரியேழு மலையும்பிறவுந்தான்
சீரிநானின் சின்மயத்தேயென்றால்
ஆரிலேயுள தாவித்திரளதை
ஓரிலேனென்னை யாண்டவொருவனே. ௧௮

ஒருவனென்னுளத் துள்குங்குறிப்பறிந்
தருள்வரோவென்னை யாளுடையண்ணலே
மருளனேன்பட்ட வாதைவிரிக்கிறே
பெருகுநாளினிப் பேசவிதியின்றே. ௧௯

இன்றுனக்கன் பிழைத்திலனென்றே
அன்றுதொட்டென்னை யாளரசேயென்று
நின்மாற்றிய நினைக்கைவிட்டால்
மன்றமெப்படி நின்னருள்வாழ்த்துமே. ௨௰

வாழ்த்துநின்னருள் வாரம்வைத்தாலன்றிப்
பாழ்த்தசிந்தைப் பதகனுமுய்வனோ
சூழ்த்துநின்ற தொழும்பரையானந்தத்
தாழ்ந்துமுக்க ணருட்செம்பொற்சோதியே. ௨௧

சோதியேசுட ரேசுகமேதுணை
நீதியேநிசமே நிறைவேநிலை
ஆதியேயுனை யானடைந்தேனகம்
வாதியாதருள் வாயருள்வானமே. ௨௨

வானமேபோல வளர்ந்துகொண்டானந்தத்
தேனைத்தந்தெனைச் சேர்ந்துகலந்தமெய்ஞ்
ஞானத்தெய்வத்தை நாடுவனெந்நாளும்
ஈனப்பாழ்கெட வென்றுமிருப்பனே. ௨௩

இரும்பைக்காந்த மிழுக்கின்றவாறெனத்
திரும்பிப்பார்க்கவொட் டாமற்றிருவடிக்
கரும்பைத்தனதுகண் ணீர்கம்பலையெலா
மரும்பச்செய்யெனதன்னை யொப்பாமனே. ௨௪

அன்னையப்பனென் றாவித்துணையெனுந்
தன்னையொப்பற்ற சற்குருவென்பதென்
என்னைப்பூரண இன்பவெளிக்குளே
துன்னவைத்த சுடரெனத்தக்கதே. ௨௫

தக்கதேகள்வியிற் சார்ந்தநற்பூமியின்
மிக்கதாக விளங்குமதொன்றே
எங்கணுந்தொழ யாவையும்பூத்துக்காய்த்
தொக்கநின்றுமொன்றாய்மறைவானதே; ௨௬

ஆனமான சமயங்களாறுக்கும்
தானமாய்நின்ற தன்மயங்காட்டிய

ஞானபூரண நாதனை நாடியே
தேனெனவின்பந் தேக்கித் திளைப்பனே, ௨௭

தேக்கியின்பந் திளைக்கத் திளைக்கவே
யாக்கையாவெனக் கானந்தமாகியே
போக்கிலே வரவற்றபூரணம்
தாக்கிநின்றவர் தன்மயமாமதே. ௨௮

அதுவென்றன்று மதுவுமறநின்ற
மூதியஞானிகண் மோனப்பொருளது
எதுவென்றெண்ணி யிறைஞ்சவினைமையேன்
மதியுணின்றிடும் வாரிவழங்குமே ௨௯

வாரிக்கொண்டனை வாய்மடுத்தின்பமாய்ப்
பாரிற்கண்டவை யாவும்பருகினே
னோரிற்கண்டிடு மூபன்கனவென
யாருக்குஞ்சொல வாயிலையையனே ௩௰

ஐயமுற்றதிலொருணர்க்கெலாங்
கையிலாமல கக்கனியாகிய
மெய்யனேயிந்த மேதினிமீதுழல்
பொய்யனேற்குப் புகலிடமெங்ஙனே ௩௧

எங்ஙனேயுய்ய யானெனதென்பதற்
றங்ஙனேயுன்னருண் மயமாகிலேன்
திங்கள்பாதி திகழப்பணியணி
சங்குவார்சடைக் கண்ணுதலெந்தையே, ௩௨

கண்ணிற்காண்பதுன் காட்சிகையாற்றொழில்
பண்ணல்பூசை பகர்வதுமந்திரம்
மண்ணொடைந்தும் வழங்குயிர்யாவுமே
அண்ணலேயுன் னருள்வடிவாகுமே. ௩௩

வடிவெலாநின் வடிவெனவாழ்த்திடாக்
கடியனேனுமுன் காரணங்காண்பனோ
நெடியவானென வெங்குநிறைந்தொளிர்
அடிகளேயர சேயருளத்தனே. ௩௪

அத்தனேயகண்ட டானந்தனேயருட்
சுத்தனேயென வுன்னைத்தொடர்ந்திலேன்
மத்தனேன்பெறு மாமலமாயவான்
கத்தனேகல்வி யாக்துகற்கவே. ௩௫

கற்றுமென்பலன் கற்றிடுநான்முறை
சொற்றசொற்கள் சுகாரம்பமோநெறி
நிற்றவேண்டு நிருவிகற்பச்சுகம்
பெற்றபேர்பெற்ற பேசாப்பெருமையே. ௩௬

பெருமைக்கேயிறு மாந்துபிதற்றிய
கருமிக்கையகதியுமுண்டாங்கொலோ
வருமைச்சீரன்பர்க் கன்னையொப்பாகவே
வருமட்பேரொளியே யுன்மனானந்தமே. ௩௭

உன்மனிக்குளொளிர்பரஞ்சோதியாம்
சின்மயப்பொரு ளேபழஞ்செல்வமே

புன்மலத்திப் புழுவன்னபாவியேன்
றன்மனத்தைக் கரைக்கக்கடவதே. ௩௮

கரையிலின்பக் கடலமுதேயிது
வரையினுன்னை வந்துகலந்திலே
னுரையிலாவின்ப முள்ளவர்போலவித்
தரையிலேநடித் தேனென்னதன்மையே. ௩௯

மையுலாம்விழி மாதர்க்கேடோதகப்
பொய்யிலாழும் புலையனிப்பூரைகாண்
கையிலாமல கக்கனிபோன்றவென்
னையனேயென்னை யாளுடையண்ணலே. ௪௰

அண்ணலேயுன் னடியவர்போலருட்
கண்ணினாலுனைக் காணவும்வாவெனப்
பண்ணினாலென்ன பசுத்துவம்போயுய்
வண்ணமேகமுன் னேயபவாய்க்குமே. ௪௧

வாய்க்குந்தைக்கு மௌனமௌனமென்
றேய்க்குஞ்சொற்கொண் டிராப்பகலற்றிடா
நாய்க்குமின்பமுண் டோநல்லடியரைத்
தேய்க்குமானந்தத் தூவெளிவெள்ளமே. ௪௨

தூயதான ஆரியவர்வெறும்
தாயுநீயின்பத் தந்தையுநீயென்றாற்
சேயநாமிந்தச் சீவத்திரளன்றோ
ஆயபேரொளி யானவகண்டமே. ௪௩

அகண்டமென்ன வருமறையாகமம்
புகன்றதின்றன்மை போதத்திடங்குமே
செகங்களெங்குந் திரிந்துநன்மோனத்தை
யுகந்துபெருனை யொன்றுவரையனே. ௬௪

ஐயனையுனை யன்றியொருதெய்வங்
கையினாற்றொழ வுங்கருதேன்கண்டாய்
பொய்யனாகிலும் பொய்யுரையேன்சுத்த
மெய்யனாமுனக் கேவெளியாகுமே. ௬௫

வெளியினின்ற வெளியாய்விளங்கிய
வொளியினின்ற வொளியாமுன்றன்னைநான்
தெளிவுதந்தகல் லாலடித்தேவென்று
களிபொருந்தவென் றோகற்றகல்வியே. ௬௬

கல்லையுற்ற கருத்தினர்கார்பிறந்
தல்லையொத்த குழலினராசையால்
எல்லையற்ற மயல்கொளவோவெழில்
தில்லையிற்றிக ழுந்திருப்பாதனே. ௬௭

திருவருட்டெய்வச் செல்விபங்காக
வருவிருக்கின்ற மேனியொருபாங்
குருவமாக்கனைங் கோவைப்பணிந்தே
கருவிருக்கின்ற கன்மமிங்கில்லையே. ௬௮

கன்மமேது கடுநரகேதுமேற்
சென்மமேதெனைத் தீண்டக்கடவதோ

வென்மனேறாத மெய்ச்சம்படிக்கரு
னொன்மைகூர்மூக் கணுதனிருக்கவே. ௯௯

காதகிதனென்னுதன் முக்கட்பிரான்
வேதவேதியன் வெள்விடையூர்திமெய்ப்
போதயாழ்நின்றபுண்ணியன் பூந்திருப்
பாதமேகதிமற்றிலையாழ்நெஞ்சே. ௱

மற்றுனக்குமயக்மென்வன்னெஞ்சே
கற்றைவார்சடைக்கண்ணுதலோனருள்
பெற்றபேரவரே பெரியவரலா
முற்றுமோர்க்கவர் முதுரையர்த்தமே ௱௧

உரையிறந்துளத்துள்ள விகாரமந்
திரைகடந்தவர் தேடுமுக்கட்பிரான்
பரைநிறைந்த பரப்பெருங்கனை
கரைகடந்தின்ப மாகக்கலப்பதே. ௱௨

கலந்துத்திகருதினுங்கேட்பினு
நிலங்களாகிய நின்றனைப்போலவே
யலந்துபோயின மென்றுமருமுறை
மலர்ந்தவாய்முக்கண் மாணிக்கச்சோதியே. ௱௩

சோதியாதெனைத் தொண்டருட்கூட்டியே
போதியாதவெல் லாமெனப்போதித்த
வாதிகாலத்தி னுன்னடிக்காந்தவ
மேதுநான்முயன் றேன்முக்கணெந்தையே. ௱௪

எந்தநாளைக்கு மின்றருடாயென
வந்தசீரருள் வாழ்கவென்றுளவென்
சிந்தைநோக்கந் தெரிந்துகுறிப்பெலாந்
தந்துகாக்குந் தயாமுக்கணதியே. ருரு

கண்ணகன்றவிக் காசினியூடெங்கும்
பெண்ணொடாண்முத லாவெவ்விறவியை
எண்ணவோவரி தேனைமுகத்தெப்பூரும்
வண்ணமுக்கண் மணிவந்துகாக்குமே. ருசு

காக்குநின்னருட் காட்சியல்லாலொரு
போக்குமில்லையென் புந்திக்கிலேசத்தை
நீக்கியாளுகை நின்பரமன்பினர்
ஆக்கமேமுக்க ணானந்தமூர்த்தியே. ருஎ

ஆனந்தங்கதி யென்னவென்றானந்த
மோனஞ்சொன்ன முறைபெறமுக்கணங்
கோனிங்கிந்தக் குறிப்பதல்லவெறுந்
தீனஞ்செய்கை திருவருட்செய்கையே. ருஅ

கையினாறெழு தேத்திச் சிந்துள
மெய்யினாலுனைக் காணவிரும்பினேன்
ஐயனேயாசே யருளேயருட்
டையலோர்ப்பாக வாழ்சகநாதனே, ருகூ

சகத்தின்வாழ்வைச் சதமெனவெண்ணியே
மிகுத்ததீமை விளையவிளைக்கின்றேன்

னகத்துளர்ஏமு தாமையநின்முத்திச்
சுகத்தினுள்வந்து தோய்வதெக்காலமே. கூ0

காலமென்றுங் கடந்தெளிராகின்
கிலமேநின் றிருவருளாலிந்த்ர
சாலமாமிச் சகமெனவெண்ணிநின்
கோலநாடுதலென்று கொடியனே. கூக

கொடியவெவ்வினைக் கூற்றைத்துரந்திடு
மடிமகளாய்ப்பொரு ளேகினக்கன்பின்றிப்
படியிலேலனைமை பற்றுகின்றேன்வெறு
மிடியனேன்கதி மேவும்விதியின்றே. கூஉ

விதியையும்விதித் தென்னைவிதித்திட்ட
மதியையும்விதித் தம்மதிமாயையில்
பதியவைத்த பசுபதிநின்னருட்
கதியையெப்படிக் கண்டுகளிப்பதே. கூங

கண்டகண்ணுக்குக் காட்டுங்கதியெனப்
பண்டுமின்றுமென பானின்றுணர்த்திடு
அண்டனேயுனக் கோர்பதினாயிரம்
தெண்டனென்பொய்ம்மை தீர்த்திடவேண்டுமே.

வேண்டும்யாவு மிறந்துவெளியிடைத்
தூண்டுவாரற்ற சோதிப்பிரானின்பால்
பூண்டவன்பாதம் பொற்பணிவாய்க்குமே
மீண்டுசன்ம மெடுப்புனனந்தமே. கூரு

எடுத்ததேக மிறக்குமுன்னேயெனைக்
கொடுத்துநினையுங் கூடவுங்காண்பனே
வடுத்தபேரறி வாயறியாமையைக்
கெடுத்தவின்பக் கிளர்மணிக்குன்றமே. சுசு

குன்றிடாத கொழுஞ்சுடரேமணி
மன்றுளாடிய மாணிக்கமேயுனை
அன்றியார்துணை யாருறவார்கதி
என்றுநீயெனக் கின்னருள்செய்வதே. சுஎ

அருளெலாந்திரண் டோர்வடிவாகிய
பொருளெலாம்வல்ல பொற்பொதுநாதவென்
மருளெலாங்கெடுத் தேயுளமன்னலா
லிருளெலாமிருந்தெங் கொளித்திட்டதே. சுஅ

எங்குமெனையிக லுறவாட்டிய
பங்கஞ்செய்த பழவினைபற்றறால்
அங்கணுவன் னடியிணையன்றியே
தங்கவேறிட முண்டோசகத்திலே. சுகூ

உண்டவர்க்கன்றி யுட்பசியோயுமோ
கண்டவர்க்கன்றிக் காதலடங்குமோ
தொண்டருக்கெளி யானென்றுதோன்றுவான்
வண்டமிழ்க்கிசை வாகமதிக்கவே. எ0

மதியுங்கங்கையுங் கொன்றையுமத்தமும்
பொதியுஞ்சென்னிப் புனிதனின்பொன்னடிக்

சதியைவிட்டிந்தக் காமத்திலாழ்ந்தவென்
விதியையெண்ணி விழிதுயிலாதென்றே. எக

அன்றெனச்சொலீ வமெனபற்புதம்
நன்றெனச்சொல நண்ணியநன்மையை
ஒன்றெனச்சொன் னொண்பொருளையொளி
இன்றெனக்கருள் வாயிருளேகவே. எஉ

இருவரேபுகழ் தேத்தற்கினியராம்
ஒருவரேதுணை யென்றுணராய்நெஞ்சே
வருவரேகொடுங் காலர்கள்வந்தெதிர்
பொருவரேயவர்க் கென்சொல்புகல்வதே. எங

புகழுங்கல்வியும் போதமும்பொய்யிலா
வகமும்வாய்மையு மன்புமளித்தவே
சுகவிலாசத் துணைப்பொருடோற்றமாங்
ககனமேனியைக் கண்டனகண்களே. எச

கண்ணுணின்ற வொளியைக்கருத்தினை
விண்ணுணின்று விளங்கியமெய்யினை
எண்ணியெண்ணி யிரவும்பகலுமே
நண்ணுகின்றவர் நான்முழுந்தெய்வமே. எரு

தெய்வம்வேறிலை தென்றவர்சிந்தனை
நைவரென்பது நற்பரதற்பர
சைவசிற்சிவ னேயுனைச்சார்ந்தவர்
உய்வரென்பதும் யானுணர்ந்தேனுற்றே. எசா

உற்றவேளைக்கு குறுதுணையாயிந்தச்
சுற்றமோனமைக் காக்குஞ்சொலாய்நெஞ்சே
கற்றைவார்சடைக் கண்ணுதல்பாதமே
பற்றநாயிற் பரசுகம்பற்றுமே.

பற்றலாம்பொரு ளேபாம்பற்றினால்
உற்றமாதவர்க் குண்மையைநல்குமே
மற்றும்வேறுள மார்க்கமெல்லாமெடுத்
தேற்றுவாய்மன மேகதியெய்தவே

ஆரணம்.

ஆரணமார்க்கத் தாகமவாசி
யற்புதமாய் நடந்தருளும்
காரணமுணர்த்துங் கையுநின்மெய்யும்
கண்கண்மூன்று முடையவென்கண்ணே
பூரணவறிவிற் கண்டிலாதனூற்
போற்றியிப் புகதியோடிருந்து
தாரணியுள்ளமட்டுமே வணங்கத்
தமியனேன் வேண்டிடத்தகுமே.
இடமொருமடலா னுலகனைக்கீந்தி
டெவ்வுலகத்தையு மீன்றும்
தடமுறுமகில மடங்குநாளம்மை
தன்னையுமொழித்து விண்ணெனவே

படருஞ்சோதிக் கருணையங்கடலே
பாயிருட்புடு கரிற்கிடக்கக்
கடனதொங்கிணைப்பு மரப்பெறுந்திரையைக்
கவர்ந்தெனை வளர்ப்பதுன்கடனே. உ

வளம்பொருளான வாரிவாய்மடுத்து
மண்ணையும் விண்ணையுந்தெரியா
தளம்பெருந் துரும்பொத் தாவியோடாக்கை
யானந்தமாகவே யலைந்தேன்
களம்பெறுவஞ்ச நெஞ்சினர்காணாக்
காட்சியேசாட்சியே யறிஞ
ருளம்பெறுந்துணையே பொதுவினடிக்கு
முண்மையேயுள்ளவா றிதுவே. ௩

உள்ளமேநீங்கா லென்னைவாவென்
றுளப்பிலா வானந்தமான
வெள்ளமேபொழியுங் கருணைவான்முகிலே
வெப்பிலாத தண்ணருள்விளக்கே
கள்ளமேதுரக்குந் தூவெளிபரப்பே
கருவெனக்கிடந்த பாழ்மாயப்
பள்ளமேவீழா தெனக்கரையேற்றிப்
பாலிப்பதுன்னருட்பரமே. ௪

பரம்பரமாகிப் பக்குவம்பழுத்த
பழவடியார்க் கருள்பழுத்துச்

சுரந்தினிதிரங்குந் தானகற்பகமே
சோதியேதொண்டனே னின்னை
யிரந்துநெஞ்சுடைந்து கண்டுயில்பெரும
லிருந்ததுமென்கணி ளிருட்டைக்
கரந்துநின்கண்ணுற் றுயில்பெறவேண்டிக்
கருதினேன் கருத்திதுதானே.

கருத்தினுட்கருத்தா யிருந்துநீயுணர்த்துங்
காரணங்கண்டு சும்மாதான்
வருத்தமற்றிருந்து சுகம்பெறுவண்ணம்
வருந்தினேன் மதியின்மைதீர்ப்பா
ரொருத்தராருளப்பா டுணர்பலர்யாவ
ருலகவர்பன் னெறியெனக்குப்
பொருத்தமோசொல்லாய் மௌனசற்குருவே
போற்றிநின் பொன்னடிப்போதே.

அடியெனும்மதுவு மருளெனுமதுவு
மறிந்திடிநிர்க்குண நிறைவு
முடியெனுமதுவும் பொருளெனுமதுவு
மொழிந்திடிற் சுகமனமாயைக்
குடிகெடவேண்டிற் பணியறநிற்றல்
குணமெனப் புன்னகைகாட்டிப்
படிமிசைமௌனி யாகிநீயளப்
பாக்கியமென்செய்தேன் பரனே.

என்செயலின்றி யாவுநின்செயலென்
றெண்ணுவேனெவ் வொருகாலம்
புன்செயன்மாயை மயக்கினேன்செயலாப்
பொருந்துவே னக்தொருகாலம்
பின்செயல்யாது நினைவின்றிகிடப்பேன்
பித்தனே னன்னிலைபெறநின்
றன்செயலாக முடித்திடல்வேண்டுஞ்
சச்சிதானந்த சற்குருவே. ௮
குருவருளாகி மௌனியாய்மௌனக்
கொள்கையை யுணர்த்தினையதனாற்
கருவுருவாவ தெனக்கிலையிந்தக்
காயமோ பொய்யெனக்கண்ட
திருவுருவாள ரனுபவநிலையுஞ்
சேருமோவாவலோமெத்த
வருவுருவாகி யல்லவாய்ச்சமய
மளவிடாவானந்த வடிவே. ௯
வடிவிலாவடிவாய் மனநினைவணுகா
மார்க்கமாய் நீக்கருஞ்சுகமாய்
முடிவிலாவீட்டின் வாழ்க்கைவேண்டினோர்க்குன்
மோனமல்லால் வழியுண்டோ
படியிருளகலச் சின்மயம்பூத்த
பசுங்கொம்பை யடக்கியோர்கல்லா
லடியிலேயிருந்த வானந்தவரசே
யன்பரைப் பருகுமாரமுதே. ௰

சொல்லற்கரிய

சொல்லற்கரிய பரம்பொருளே சுகவாரிதியேசுடர்க்கொழுந்தே, வெல்லற்கரியமயலிலெனை விட்டங்கொளித்தாயா கெட்டேன், கல்லிற்பசியநாருரித்துக் கடலிற்பெரியகடலடைக்கு, மல்லிற்கரிய வந்தகனார்க் காளாகினையோ வறியேனே. ௧

அறிவிற்கறிவுதாரகமென்றறிந்தேயறிவோடறியாமை, நெறியிற்புகுதாதோர்படிக்காய்நின்றநிலையுந்தெரியாது, குறியற்றகண்டாதீதமயக் கோதிலமுதே யெனைக் குறுகிப், பிறவற்றிருக்க வேண்டாவோ பேயேற்கினி நீபேசாயே. ௨

பேசாவனுபூதியையடியேன் பெற்றுப்பிழைக்கப் பேரருளாற், றேசோமயந்தந் தினியொருகாற் சித்தத்திருளுந் தீர்ப்பாயோ, பாசாடவியைக் கடந்தவன்பர் பற்றுமகண்டப்பரப்பான, ஈசாபொதுவில் நடமாடு மிறைவா குறையாவின்னமுதே. ௩

இன்பக்கடலிற் புகுந்திடுவானிரவும்பகலுந்தோற்றுக, வன்பிற் கரைந்துகரைந்துருகி யெண்ணுவர்சேயெனகூவிப், பின்புற்றழுஞ்சேயென விழிநீர்பெருக்கிப் பெருக்கிப் பித்தாகித், துன்பக்கடல்விட் டகல்வேனோ சொரூபானந்தச் சுடற்கொழுந்தே. ௪

தொழுந்துதிகழ்வெண் பிறைச்சடிலக் கோவேம
ன்றிற்கூத்தாடத், தெழுந்தசுடரேயிமையவரை யென்று
மக்கணுக்கினியானே, தொழுந்தெய்வமுநீகுருவுநீது
ணை நீ தந்தைதாயுநீ, யழுந்தும்பவநீ நன்மையுநீ யாவி
யாக்கைநீதானே. ரு

தானேயகண்டாகாரமயக் தன்னிலெழுந்துபொது
நடஞ்செய், வானேமாயப் பிறப்பறுப்பான் வந்துன்ன
டிக்கே கரங்கூப்பித் தேனேயென்னைப் பருகவல்லதெ
ள்ளாரமுதே சிவலோகக், கோனேயெனுஞ் சொன்னி
னைத்துசெவி கொள்ளாதென்னே கூறாயே. சா

கூறுநின்ற விடக்கவலைக் குடும்பக்கூத்துட் டுளைந்
திதடு, மாறுநின்றபாவியைநீவாவென் றழைத்தாலாக
தோ, நீறார்மேனிமுக்கணுடைநிமலாவடியார்நினைவினி
டை, யாறாய்ப்பெருகும் பெருங்கருணைப்பரமே யென்னை
யாள்வானே. எ

வானே முதலாம் பெரும்பூதம் வகுத்துப்பூர்த்து
மாற்றவல்ல, கோனேயென்னைப் புரக்குநெறிகுறித்தா
யிலையே கொடியேனைத், தானேபடைத்திங் கென்னப
லன்றன்னைப் படைத்தாயுன்கருத்தை, நானேதெரிந்
தறியேனே நம்பினேன் கண்டருள்வாயே. அ

கண்டார்கண்ட காட்சியுநீ காணார்காணக்கள்வனு
நீ பண்டாருயிர்நீ யாக்கையுநீ பலவாஞ்சமயப் பகுதி

யுநீ யெண்டோன்முக்கட் செம்மேனியெந்தாய் நினக் கேயெவ்வாறு, தொண்டாய்ப்பணிவர்வர்பணி நீசூட்டிக்கொள்வ தெவ்வாறே. க

சூட்டியென தென்றிடுஞ்சுமையைச்சுமத்தி யென்னை யுஞ்சுமையாளாகக், கூட்டிப்பிடித்து வினைவழியே கூத் தாட்டினையே நினதருளால், வீட்டைக்கருதும்போது வெளியாமுலகைவியப்பனைத்துப், எட்டுக்கடங்காச்சொப் பனம்போ லெந்தாயிருந்தென் செல்வேன். ௰

வம்பனேன்.

வம்பனேன் கள்ளங்கண்டு மன்னருள் வெள்ளராய, உம்பர்பாலேலவல்செய்யன் றுணர்த்தினையோசோமா னோர், தம்பிரானே நீசெய்ததயவுக்குங் கைம்மாறுண் டோ, எம்பிரானுய்ந்தேனுய்ந்தே னினியொன்றுங் குறைவிலேனே. க

குறைவிலா நிறைவாய்ஞானக் கோயிலானந்தவெள்ளத், துறையிலேபடிந்துமூழ்கித் துளைந்துநான்றோன்றுவாள், ளுறையிலேயுணர்த்தியோன வொண்சுடர்வோடாந்த, விறைவனையுனைப்பிரிந்திங்கிருக்கிலேனிருக்கிலே னிருக்கிலேனே. உ

இருநிலமாதிநாத மீறதாமிவைகடந்த
பெருநிலமாய தூய பேரொளிப்பிழம்பாய்நின்று
கருதருமகண்டானந்தக் கடவுளின்காட்சிகாண
வருமென்றழைத்தாலன்றிவாழ்வுண்டோவஞ்சனேற்கே

வஞ்சனையழுக்காறுந்தி வைத்திடும்பாண்டமான
நெஞ்சனைவலிதின்மேன்மே நெக்குநெக்குருகப்பண்ணி
அஞ்சலிசெய்யுங்கையு மருவிநீர்விழியுமாகத்
தஞ்சமென்றிரங்கிக்காக்கத் தற்பாரபரமுனக்கே. ச

உனக்குநானடித் தொண்டாகியுன்னடிக்கன்புசெய்ய, வெனக்குநீதோற்றியஞ்சே லென்னுநா ளெந்தநாளோமனக்கிலேசங்கடீர்ந்தமாதவர்க்கிரண்டற்றோங்குந் தனக்குநேரில்லாவொன்றே சச்சிதானந்தவாழ்வே. ரு

வாழ்வென வயங்கியென்னை வசஞ்செய்து மருட்டும்பாழ்த்த, ஊழ்வினைப்பகுதிகெட்டிங் குன்னையுங்கிட்டுவேனோ, தாழ்வெனுஞ்சமயநீங்கித் தமையுணர்ந்தோர்கட்கெல்லாம், சூழ்வெளிபொருளே முக்கட்சோதியே யமரரேறே. சா

ஏறுவாம்பரியாவாடை யிருங்கலையுரியாவென்றும்
நாறுகற்சாந்தநீறு நஞ்சேமேயமுதாக்கொண்ட
கூறருங்குணத்தேயுன்றன் குரைகழல்குறுகினல்லால்
வாறுமோதாபசோபம் அகலுமோவல்லலுறுனே. எ

தானமுந்தவமும்யோகத்தன்மையுமுணராவென்பா
ஞானமுந்தேவிட்டாவின்ப நன்மையுநல்குவாயோ

பானலங்கவர்ந்தநீஞ்சொற் பச்சிளங்கிள்ளைகாண
வானவரிறைஞ்சிமன்றுள் வயங்கியநடத்தினானே. அ

நடத்தியிவ்வுலகையெல்லாம் நாதநீநிறைந்ததன்மை
திடத்தொடனறிந்தானந்தத் தெள்ளமுதருந்திடாதே
விடத்திரளனையகாரு வேட்கையிலழுந்திமாயை
சடத்தினைமெய்யென்றெண்ணித் தளரவோதனியனேனே கூ

தனிவளர்பொருளேமாறாத் தண்ணங்கருணைபூத்த
இனியகற்பகமேமுக்க ணெந்தையேநினக்கன்பின்றி
கனிபெருங்குடிலங்காட்டு நயனவேற்கரியகூந்தல்
வனிதையர்மயக்கிலாழ்ந்து வருந்தவோவம்பனேனே

சிவன்செயல்.

சிவன்செயலாலேயாதும் வருமெனத்தேறேனாளும்
அவந்தரு நினைவையெலலா மகற்றிலே னசைவெள்
ளாழ், கவாந்துடிழுப்பவந்தக் கட்டிலே ய்கப்பட்டை
யோ, பவந்தனையீட்டியீட்டிப் பதைக்கின்றேன் பாவி
யேனே. க

பாவியேனினியென்செய்கேன் பரமனேபணிந்து
ன்பதம், சேவியேன் விழிநீர்மல்கச் சிவசிவவென்றன்
தேமபி, ஆவியேநிறைவந்தவமுதமேயென்னேதோ
பாவிபோஞ் சமயத்தாழ்ந்து சகத்திடைத் தவிக்கின்
றேனே. உ

இடைந்திடைந்தேங்கி மெய்புளகிப்ப வெழுந்தெ ழுந்தைய நின்சரணம், அடைந்ததன்னிநீ கைவிடேலு னக்கேயபயமென் றஞ்சலிசெய்துள, உடைந்துடைந் தெழுது சித்திரப்பாவை யொத்து நானசைவறநிற்பத், தொடர்ந்து நீயென்னை யாட்கொள்ளு நாளென்றோ சோதியே யாதிநாயகனே. ரு

ஆதியாய்நடுவாய்ந்தமரய்ப்பந்தமாயாவுமற்றகம்பு றநிறைந்த, சோதியாய்ச்சுகமாயிருந்தவெம்பெருமான் றொண்டனேன் சுகத்திலேயிருக்கப்போதியாவண்ணங் கைவிடன்றுமுறையோபுன்மையைனென்செய்கேன்மன மோ, வாதியாநின்ற தன்றியும்புலன்சேர் வாயிலோதீயி னுங்கொடிதே. சு

வாயிலோரைந்திற் புலனெனும்வேடர் வாதெனை யீர்த்துவெங்காமத், தீயிலேவெதுப்பியுயிரொடுந் தின் னச்சிந்தைநைந்துருகிமெய்மறந்து, காயிலாச்சேய்போ லலைந்தலைப்பட்டேன் றுயினுங்கருணையாமன்று, ணுயக மாகி யொளிவிடுமணியே நாதனேஞானவாரிதியே. ரு

ஞானமேவடிவாய்த் தேடுவார்தேடு நாட்டமேநா ட்டத்துணிறைந்த, வானமேயெனக்கு வந்துவந்தோங் குமார்க்கமே மருளர்தாமறியா, மோனமே முதலே மு த்திநல்வித்தே முடிவிலா வின்பமேசெய்யுந், தானமே தவமே நின்னைநானினைந்தேன். தமியனேன் றனைமறப் பதற்கே. சு

மறமலியுலக வாழ்க்கையேவேண்டும் வந்துநின் னன்பர்தம்பணியா, மனமது கிடக்கினன்றி யானந்த வற்புத நிட்டையினிமித்தம், துறவதுவேண்டு மௌனி யாயெனக்குத் தூயநல்லருடரி னின்மை, பிறவியும்வே ண்டும்யாமெனதிறக்கப் பெற்றவர் பெற்றிடும்பேறே.

பெற்றவர்பெற்ற பெருந்தவக்குன்றே பெருகியக ருணைவாரிதியே, நற்றவத்துணையே யானந்தக்கடலே ஞானருஞானஞேயங்கள், அற்றவர்க்கறாத நட்புடைக் கலப்பே யனேகமாய் நின்னடிக்கன்பு கற்றதுங்கேள்வி கேட்டதுநின்னைக் கண்டிடும்பொருட்டன்றோ காணே.

அன்றுநால்வருக்கு மொளிநெறிகாட்டு மன்புடை ச்சோதியேசெம்பொன், மன்றுண் முக்கண்ணுங் காள கண்டமுமாய் வயங்கிய வானமேயென்னுட், டுன்றுகூ ரிளைத்துத் தூர்ந்திடுமதியே துன்பமு மின்பமுமாகி நின்றவாதனையைக் கடந்தவர்நினைவே நேசமேநின்பரம் யானே. கூ

யானெனலகாணேன் பூரணநிறைவில்யாதினுமிரு ந்தபேரொளிநீ,தானெனனநிற்குஞ் சமத்துறவென்னைத் தன்னவனாக்கவுந்தகுங்காண், வானென வயங்கியொன் றிரண்டன்னு மார்க்கமாநெறிதந்து மாறாத், தேனென ருசித்தன் பரைக்கலந்த செல்வமே சிற்பரசிவமே. கய

தன்னையொருவர்.

தன்னையொருவர்க் கரிவரிதாய்த் தானேதானுயெ ங்குநிறைந், துன்னகரியபா வைளியாலவா வமுதாயொ ளிவிளக்கா யென்னுட்கலந்தா யானறியாதிருந்தாயிறை வா வினியேனு; நின்னைப்பேரு மாறெனக்கருளா நிலை யைக்கொடுக்க நினையாயோ. க

நினையுநினைவுக் கெட்டாத நெறிபெற்றுணர்ந்த வெறியாளா, வினையைக்கரைக்கும் பரமவின்ப வெற்றி ப்பெருக்கே நினதருளான், மனைவிபுதல்வரன்னை பிதா மாடுவீடென்றிடுமயக்கா, தனையுமறந் திங்குனை மறவா த் தன்மைவருமோ தமியேற்கே உ

வரும்போமென்னு மிருநிலைமை மன்னுதொருதன் மைத்தாக்கிக், கரும்போதேனேமுக்கனியோ வென்ன வென்னுட்கலந்துநலந், தரும்பேரின்பப் பொருளேநி ன்றன்னைநினைந்துநெக்குருக்கே, னிரும்போகல்லோ மர மோவெனனிதயமியாதென்றறியேனே. ந

அறியுந்தாமோநானுன்னை யறிவுக்கறிவாய் நிற்கை யினாற், பிரியுந்தரமோ யென்னைப் நீயெம்மானே பேரி ன்பமாய்ச் செயாப்பொருணீ நின்னையன்றிச் செறியா ய்ப்பொருளுன் பெரும்பேற்றை, தெரிநின்றெழுகவி சாரித்தா னிசைகோவில்லையெனக்காமே. ச

எனதென்பதும்பொய் யானெனல்பொய்யெல்லா மி ந்தவிடங்காட்டு. நினதென்பதும்பொய்நீயெனல்பொய் நிற்குநிலைக்கே நேசித்தேன், மனதென்பது மோவென் வசமாய் வாராதையோ நின்னருளோர், தனதென்பது க்குமிடங்காணேன் தமியேனெவ்வா றுய்வேனே. ரு

உய்யும்படிக்குன்றிருக் கருணையொன்றைக்கொடுத் தா லுடையாயப்பாழும். பொய்யும்வாவுமழுக்காறும் புடைப்பட்டோடு நன்னெறியா, மெய்யுமறிவுபெறும் பேறும் விளங்குமெனக்குனடியார்பாற், செய்யும்பணி யுங்கைகூடும் சிந்தைத்துயரந் தீர்த்திடுமே. சு

சிந்தைத்துயரென்றொருபாவி சினந்து சினந்து போர்முயங்க, நிந்தைக்கிடமாய்ச் சகவாழ்வை நிலையெ ன்றுணர்ந்தே நிற்கின்றே, னெந்தபடியுன்னருள்வாய் க்கு மெனக்கெப்படிநீ யருள்செய்வாய். பந்தத்துயரற் றவர்க்கெளிய பரமானந்தப் பழம்பொருளே. எ

பொருளைப்பூவைப் பூவையரைப் பொருளென்றெ ண்ணுமொருபாவி, இருளைத்துரந்திட் டொளிநெறியை யென்னுட்பதிப்ப தென்றுகொலோ, தெருளத்தெருள. வன்பாலெஞ்சந் தித்தித்திருகத் தெவிட்டாத, வருளோ ப்பொழியுங் குணமுகிலே யறிவானந்தத் தௌமுதே.

ஆராவமுதம்விரும்பினர் எறியவிடத்தையமிர்தா க்கும், பேரானந்தச்சித்தனெனும் பெரியோ யாவிக்குரி

கேள், காராகிரக விலையினிடைக் கட்டுண்டிருந்தகளே களெல்லா, மொராவிரருநாள் கையுணவே யறுண்டா மெனக்கிங் கொழிந்திடுமே. ௪

எனக்கென்றிருந்த வுடல்பொருளும் யானுநினவெ ன்றிந்தவண்ண, மனைத்துமிருந்துமிலதாக வருளாய் நில்லா தழிவழிக்காய், மனதுட்புகுந்து மயங்கவுமெ ன்மதிக்குட்களங்கம்வந்ததென்னே, தனக்கொன்றுவ மையறநிறைந்த தனியேதன்னந் தனிமுதலே. ௫

ஆசையெனும்.

ஆசையெனும் பெருங்காற்றா டிலவம்பஞ் செனவு மனதலையுங்கால, மோசம்வருமிதனாலே கற்றதுங்கே ட்டதுந் தூர்ந்து முத்திக்கான, நேசமுநல் வாசமும் போய்ப் புலனாயிற் கொடுமைபற்றிநிற்பரந்தோ, தேசபழுந்தருள்பழுத்த பராபரமேநிராசையின்றேற்றெ ய்வமுண்டே. ௧

இராப்பானங்கொருவனவன் வேண்டுவகேட் டருள் செயன வேசற்றேதான், புறப்பான்றனருணாடியிருப் பதுபோலெங்குநிறை பொருளேகேளாய், மறப்பான் மை நெஞ்சினன்யான் வேண்டுவகேட் டிரங்கெனவோ மௌனத்தோடந், தரப்பான்மை யருணிறைவிலிருப் பதுவோ பராபரமே சுகசநிட்டை. ௨

சாட்டையிற்பம்பர சாலம்போலெல்லா
மாட்டுவானிறையென் றறிந்து நெஞ்சமே
தேட்டமொன் றறவருட் செயலினிற்றியேல்
வீட்டறந் துறவ றமிரண்டுமேன்மையே, ௩.

கன்னெஞ்ச நினைப்பொழியா தறிவிலானஞ்ஞான மெனுந்தன்மைபோக, உன்னெஞ்ச மகிழ்ந்தொருசொல்லுரைத்தனையே யதனையுள்ளிருக்கேனையா, வன்னெஞ்சோவிரங்காத மரநெஞ்சோ விரும்புநெஞ்சோ வைணமானகன்னெஞ்சோ வலது மண்ணாங்கட்டிநெஞ்சோ வெனதுநெஞ்சங் கருதிற்றேனே ௪

வாழிசோபனம் வாழிநல்லன்பர்கள்
சூழவந்தருளோ டுற்றதுஞ்சோபனம்
ஆழிபோலரு ளையன்மௌனத்தால்
ஏழையேன்பெற்ற வின்பமுஞ்சோபனம் ௫

கொடுக்கின்றோர்கள் பாற்குறைவையாதி யானெனுங்குதர்க்கம், விடுகின்றோர்கள்பார் பிரிகிலாதுன்னாலேபுவிடாதே, அடுக்கின்றோர்களைக் கிரங்கிடுந் தண்டமிழலங்க, கொடுக்கின்றோர்களைச் சோதியாதது பரஞ்சோதி. ௬

உலகமாயையிலே யெளியேன் றனையுழலவிட்டனையே யுடையாயருள், இலகுபேரின்பவீட்டினிலென்னையும் இருத்திவைப்பதெக் காலஞ்சொலாயெழிற், றிலதத்துக்கும் பைங்கொடிகன்னியினை தேக்கநாட்கள்

செத்தவர்க்கெல்லாம், அலகிலாவினை தீர்க்கத்துசங் கற்பித்திடு மருளானந்தச் சோதியே. ௭

முன்னிலைக்கட் பொழுதியெனப் பலகாலு நெஞ் சொடு மொழிந்தேனோ நின், தன்னிலையைக்காட்டா தே யென்னிலையொன்றுக் கூட்டாதே சாறுன் போக்க, தன்னிலையே யென் தன்னிலையில் சித்திபுத்தியினைத் து ரந்தாலும், என்னிலை தன்றியிலை சுகமென்றே சுக ர்முதலோர் கழறுவரே. ௮

அத்துவிதம் பெறுபெற்றென் றறியாமல் யாவெனும் பேசுமுதலோரே பக்தயதியினர்போலமனக்கிடப்ப தின்னமின்னமிருக்குதவே, சுத்தபரிபூரணமாய் நின்மலமாய் நிர்க்குணமாய்ச் சொரூபானந்த சுத்தி னிக்கோதலைச் சன்மயமாயருள்பழுத்துக் கனிந்த கனிகொண்டே. ௯

கல்லதனாலுமே யென் றுயிர்த் துணையுநீ சஞ்சலமது நீக்கிநலமே தேசிக வடிவுந்யுனையலான் மற்றொரு அ னைகாவோ, சுத்தமாதிபு மளப்பருஞ்சோதியே யாறி வையுமாரத்த சிந்தைதமேவிய தாயுமானவனானந் தச்சிற்பெருமானே. ௰

மதிவெள்ளை வரைந்துமேற் குமிழையுங் கருவி லேர்க்குதவும், பொதுபோன்றிடுங் கண்ணியர்மயக் கிலேபொதுமேதளராமல், மாதுகாதலியங்களையும்

ங்கனை மாட்டமாளிகைசூழும், சேதுமேவிய ராமநாய
கன்றனைச்சிந்தைசெய் மட்டுநெஞ்சே. ௰௪

அண்டமுமாய்ப் பிண்டமுமாயளவிலாதவாருயிரு
க்கோருயிரா யமர்ந்தாயானுற், கண்டவரார் கேட்ட
வராருன்றனுன்னைக் காணபதல்லா லென்னறிவாற்
காணப்போமோ, வண்டுளபமணிமார்பன் புதல்வனோ
டுமனைவியொடுங்குழ யிருந்து வணங்கிப் போற்றும்,
புண்டரிகபுரத்தினிறு தாந்தமென்ன போதாந்தநட
ம்புரியுங் புனிதவாழ்வே. ௰௫

பொரியிற்செறியைம்புலக்கனியைப்புந்திக்கவராற்
புகுந்திழுத்து,மருகிச்சுழலுமனக்குரங்கு மாளவாளா
விருப்பேனோ, அறிவுக்கறிவாய்ப் பூரணமாயகண்டா
னந்தமயமாகிப், பிரிவற்றிருக்கும்பெருங்கருணைப் பெ
ம்மானேயெம்பெருமானே. ௰௬

உரையுணர்விறந்துதம்மை யுணர்பவருணர்வினூடே
கரைவிலாவின்பவெள்ளங் காட்டிடுமுகிலேமாறாப்
பரையெனுங்கிரணஞ்சூழ்ந்த பானுவேநின்னைபற்றித்
திரையிலாநீர்போற்றசித்ததெளிவனோசிறியநேனே

கேவலசகலமின்றிக் கீழொடுமேலேயெங்கும்
மேவியவருளின்கண்ணாய்மேவிடமேலாயின்பம்
தரவிடவின்பாதீதத் தனியிடையிருத்திவைத்த
தேவெனுமேனிசெம்பொற் சேவடிசிந்தைசெய்வாம்.

நேற்றுளா ரின்றுமாளார் நின்றனரதனைக் கண்டும் போற்றிலேனின்னையந்தோ போக்கினேன் வீணேகா லமாற்றிலேன் கண்டாரங்தவ்வணமே யளவின்மாயைச், சேற்றிலேயின்னும்வீழ்ந்து திளைக்கவோ வறியனேனே. ௯௬

போதமென்பதே விளக்கொவ்வு மவித்தை பொய்யிரு ளிலாவிளக்கெடுத்திரு ட்டவஞ்சிக்கா [ளாங்
காதலாலறிவாய்நின்றவிடத்தறியாமை
யேதுமில்லையென்றெம்பிரான் சுருதியேயியம்பும் ()

சுருதியேசிவாகமங்களே யுங்களாற்சொல்லு
மொருதனிப்பொருளளவையீதொன்னவாயுண்டோ
பொருதிரைக்கடலுண்மண லெண்ணினும்புகலக்
கருதவெட்டிடாநிறைபொரு ளளவையார்காண்பார்

மின்னைப்போன் றனவகில மென்றறிந்து மெய்ப்பொருளா. முன்னைப்பொன்ற நற்பரம்பொருளில்லை யென்றோர்ந்து, பொன்னைப் போன்றநின் போதங்கொண்டுன்பணி பொருந்தா, வென்னை போன்றுளா வேழையரையவிங்கெவரே. ௯௮

தாயுந்தந்தையுமெனக்குறவாவதும்சாற்றின்
ஆயுநீயுநின்னருளுநின் னடியருமன்றோ
தமயனேன்றிருவடியிணைத்தாமரைபிடித்தேன்
நேயனேயெனையாளுநடை முக்கணுங்கனே. ௯௯

காந்தமதையெதிர்காணிற் கருந்தாதுசெல்லுமந்த காந்தத்தொன்று, செய்ந்துவிட்டெங்கே தானங்கே

தான் சலிப்பாவுமிருக்குமாபோல், சாந்தபதப்பரம்பொ
ருளேபற்றுபொரு ளிருக்குமத்தார், சலிக்குமசித்தம்
வாய்ந்தபொரு ளில்லையெனிற் பேசாமைநின்றநிலை யா
ய்க்குமன்றே. ௨௧

பொற்புறுங்கருத்தேயக மாயதிற்பொருந்தக்
கற்பனமங்கையரெனவிழி கதவுபோற்கவனச் [ஆ
சொர்ப்பனத்திலுஞ்சோர்வின்றி யிருந்தநான்சோர்ந்
நிற்பதற்கிந்தவினை வந்தவாறென்கோனிமலா. ௨௨

வந்தவாறிந்தவினைவழி யிதுவெனமதிக்கத்
தந்தவாறுண்டோவுள்ளுணர் விலையன்றித்தமியேன்
நொந்தவாறுகண்டிரங்கவு மிலைசுற்றநாலா
லெந்தவாறினித்தற்பரா வுய்குவேனேழை. ௨௩

சொல்லாலும்பொருளாலு மளவையாலுந்தொடர
வொண்ணா வருநெறியைத்தொடர்ந்துநாடி, நல்லார்
கள்வையகத்தை யிருக்கவைத்தாய் நன்னர் நெஞ்சந்
தன்னலமு நணுகுவேனோ, வில்லாளியாயுலகோடுயி
ரையீன்றிட் டெண்ணறியயோகினுக்குமிவனேயென்
னக், கல்லாலின்கீழிருந்த செக்கர்மேனிக் கற்பகமே
பராபரமே கயிலைவாழ்வே. ௨௪

சாக்கிரமாநுதலினி லிந்திரியம்பத்தும் சத்தாதிவச
னாதி வாயுபத்தும், நீக்கமிலந்தக்கரணம் புருடனோடு
நின்றதுமுப்பானைந்து நிலவுங்கண்டத், தாக்கியசொ
ப்பனமதனில் வாயுபத்தும் அடுத்தனசத் தாதிவசனு

தியாக் கோர்க்குகரணம்புருடனுடனேகூடி நுவல்வ
திருபத்தைந்தா ருண்ணியோரே. உரு

சுழுத்தி யிதயந்தனிற் பிராணன்சித்தஞ் சொல்லரி
யபுருடனுடன் மூன்றதாகும், வழுத்தியநாபியிற்றுரி
யம்பிராணனோடு மன்னுபுருடனுங்கூடவயங்காநிற்கு,
மழுத்திடுமூலந்தன்னிற் றுரியாதீதம்அதனிடைபுவா
நுடனென்றி யமருஞானம், பழுத்திடும்பக் குவாறவ
யெத்தனைகதிற் பாங்குபெறக் கருவிளிற்கும் பரிசு
தானே. உசு

இடத்தைக்காத்திட்ட சுவானெனப்புன்புலாவிறை
ச்சிச், சடத்தைத்காத்திட்ட நாயினேனுன்னன்பர் த
மக்கு, மடத்தைக்காத்திட்ட சேடத்தால் விசேடமா
மவாழ, விடத்தைக்காத்திட்டகண்டத்தோய் நின்னை
நுள்வேண்டும். உஎ

வாதனைப்பழக்கத்தினன் மனமந்தமனத்தா
லோதவந்திடுமுறைபுரைப்படி தொழிலுளவா
மேதபம்மன்யாவையென்றிடி கண்டவெல்லா
மாதரஞ்செயாப்பொய்யதற் கையமுண்டாமோ. உஅ
ஐயவாதனைப்பழக்க மேமனநினைவதுதான்
வையமீதினிற்பரம்பரை யாதினுமருவும்
மெய்யினின்றுளிர் பெரியவர்சார்வுற்றுவிளங்கிப்
பொய்ந்தென்பலதீயாருவி மெய்யுணருகல்போகும்

குலமிலான்குணங்குறியிலான்குறைவிலான்கொடி
நாம், புலமிலான்றனக்கென்னவோர்பற்றிலான்பொ

ருந்து,மில்லிலர்தன்மைந்தர்மனைவியில்லரெனத்தரு
மே, சலமிலான்முத்தி தரும்பரசிவனெனத் தருமே.

கடத்தைமண்ணென வுடைந்தபோதேவிந்தக்கருமச்
சடத்தபொய்யெனவிறந்தபோதேசொலத்தருமம்
விடத்தைநல்லமிர்தாவுண்டுபொருதுவெளிக்கே
நடத்தைக்காட்டி யெவ்வுயிரையுநடப்பிக்குநலத்தேதாய்.

நானெனவுநீயெனவு மிருதன்மைநாடாம னடுவேவ
மா, தானமருலையிதுவே சத்தியஞ்சத்தியமெனத்த
மியனேற்கு, மோனகுருவாகியுங் கைகாட்டினையேயி
ருப்பவுநான் முனைத்துதோன்றி, மானதமார்க்கம்புரி
ந்திங் கலைந்தேனேபரந்தேனே வஞ்சனேனே. ௩௨.

தன்மயஞ்சுபாவஞ்சுத்தந் தண்ணருள்வடிவஞ்சார்ந்த
சின்மயமானவண்ட வெளியுருவானபூர்த்தி
யென்மயமெனக்குக்காட்டா தெனையபகரிக்கவந்த
சின்மயமகண்டாகாரந் தக்ஷிணாமூர்த்தம். ௩௩.

சிற்றரும்பன்சிற்றறிவாளனேதெளிந்தான்
மற்றெரும்பெனமலரெனபோறிவாகிக்
கற்றரும்பியகேள்வியான் மதித்திடக்கதிச்சிர்
முற்றரும்பியமவுனியாய்ப் பரத்தடைமுனைப்பான். ().

மயக்குசிந்தனைதெளிவென் விருநெறிவகுப்பால்
மயக்குமொன்றன்பா லொன்றிலையென்னலவழுக்கே
வியக்கமுற்றிடுமயக்கத்திற் றெளிவுறலினிதாம்
பயக்கவல்லதோர் தெளிவுடையவற்கெய்தல்பண்போ

அருள்வடி வேறுமூர்த்தம் வைகள்சோபானமென்
றே, சுருதிசொல் லியவாற்றாலே தொழுந்தெய்வமெ
ல்லாமொன்றே, மருவினைக்கில்லை முன்பின்வெருறிக
க்கில்வைப்புக்குத், தெருளின்முன் னிலையாமுன்னைச்சே
ர்க்கியான் றெளிகின்றேனே. ௧௬

எத்தனை பிறப்போ வெத்தனை யிறப்போ வெளிய
னேற் கிதுவரையமைத்த, தத்தனையெல்லாமறிந்தநீ
யறிவையறிவிலியறிகிலேனந்தோ, சித்தமும்வாக்குந்
தேகமுமினைவே சென்மமுமினியெனலாற்று, வைத்தி
டாதென்னை நின்னடிக்குடியா மறைமுடியிருந்த வா
ன்பொருளே. ௧௭

வான்பொருளாகி யெங்குநீயிருப்பவந்தனைக்கொ
டுத்துநீயாகா, தேன்பொருள்போலக்கிடக்கின்றேன்
முன்னை யிருவினைவாதனையன்றோ, நின்பொருளான
வுயிர்தமேநின்னைச் சிந்தையிற் பாவனைசெய்ய, நான்
பொருளானல்லமே நானிறந்திருப்பதுநாட்டம். ௧௮

நாட்டமூன்றுடைய செந்நிறமணியே நடுவுறு நாயக
விளக்கே, கோட்டமில் குணத்தோர்க் கெளியநிர்க்கு
ணமேமேகோதிலாவமிர்தமேநின்னை, வாட்டமினெஞ்சங்
கின்னமாச்சேர்த்து வாய்மடுத்தருந்தினனுங்கே, பா
ட்டினிகறவை முண்டயர்ந்து போற் பற்றயர்ந்திருப்ப
தெந்நாளோ. ௧௯

என்னுடையுயிரே யென்னுளத்தறிவே என்னுடை
யன்பெனு நெறியாய், கன்னன்முக்கனிதேன் கண்ட

மிர்தென்னக் கலந்தெனை மேவிடக்கருணை, மன்னியனி
லுறவே யுன்னைநான்பிரியா வண்ணமென்மனமேலுங்
கருவி, தன்னதுவழியிற் றென்னுழைக் கிடப்பத்தண்
ணருள் வரமதுவேண்டும். ௪௰

எனக்கெனச்செயல்.

எனக்கெனச்செயல்வே றிலையாவுமிங்கொருநின்
றனக்கெனத்தகுமுடல்பொரு ளாவியுந்தந்தேன்
மனத்தகத்துளவழுக்கெலா மாற்றியெம்பிரானீ
நினைத்ததெப்படியப்படி யருளுதனீதம். ௧

உளவறிந்தெலாநின்செய லாமெனவுணர்ந்தோர்க்
களவிலானந்தமளித்தனை யறிவிலாப்புன்மைக்
களவுநாயினேற்கிவ்வண மமைத்தனைகருத்துத்
தளருந்தன்மையிங் காரொடும்புகலுவேன்றக்கோய். ௨

என்னைத்தானின்னவண்ண மெனவறிகிலாவேழை
தன்னைத்தானறிந்திட வருள்புரியெற்றக்கோய்
பின்னைத்தானின்றனருள் பெற்றமாதவப்பெரியோர்
நின்னைத்தானிகரென வாழ்த்துவர்நெறியால். ௩

ஏதமின்றித்தன்னடியினைக் கன்புதானீட்டும்
காதலன்பர்க்குக்கதிநிலை யிதெனக்காட்டும்
போதநித்தியபுண்ணிய வெண்ணரும்புவன
நாதநற்பரநானெவ்வா றுய்குவேநவிலாய். ௪

வேதமொத்தனையொத்தனை சிரத்திலும்விளங்கும்
பாதநித்தியபரம்பர நிரந்தரபரம
நாதகற்பராசிற்பர வடிவமாய்நடிக்கு
நீதநிர்க்குணநினையன்றி யொன்றுமெண்ணிலேனே. ௫

நெறிகடாம்பலபலவுமா யந்தந்தநெறிக்காம்
செறியுந்தெய்வமும்பலபல வாகவுஞ்செறிதா
லறியுந்தன்மையிங் காருனையறிவினாலறிந்தோர்
பிரியுந்தன்மையில்லாவகை கலக்கின்றபெரியோய். ௬

பெரியவண்டங்களெத்தனை யமைத்ததிற்பிறங்கு
முரியபல்லுயிரெத்தனை யமைத்தவைக்குறுதி
யருளலெத்தனையமைத்தனை யமைத்தருள்வளர்க்கு
மரியதத்துவ வெனக்கிந்த வண்ணமேனமைத்தாய். ௭

கணமதேனுநின் காரணந்தனையேகருதி
குணமிலாதபொய்வஞ்சனுக் கெங்ஙதநிர்க்குணமா
உணருலாதவர்க்கானந்த முதவினையொன்றும்
மணவுலாமலர்ப்பதத்தரின் யாருனைமறுப்பார். ௮

கன்னன்முக்கனிகண்டு தேன்சருக்கரைகலந்த
தென்னன்முத்தியிற்கலந்தவர்க் கின்பமாயிருக்கு
நன்னலத்தநின்னற்பதந் தனையெனநம்பச் [ன்
சொன்னவர்க்கெனாலாங்கை மாறில்லையென்சொல்வே

தந்தைதாய்தமர்மகவெனு மவையெலாஞ்சகத்திற்
பந்தமாமென்னேயருமறை வாயினார்பகர்ந்த

எங்ஙநீபெறினுமின்னமேவ் வல்லனிலிருக்கு
சிந்தைதான்றெளிந்தெவ்வண்ண முய்வனோந்தேசெய்வாய்

ஐயன்றன்னருள்வடிவின் பொருமையாற்றலைக்
மெய்யனென்றுனையையலே யடைந்தனனெக்க[கு
கொய்யதன்னரியவறிவிலனென்றுனறுநருக்கும்[லாய்
பொய்யனென்றெனைப்புறம்விடி னென்செய்வேன்பக

ஒன்றதாய்ப்பலவாயுயிர்க்கிரட்கெலாமுமாகி
யென்றதாயென்னுமுள்ளதா யெவற்றினுமிசைய
நின்றதாய்நிலைநிறீஇ மருளுமென்னெஞ்ச
மன்றதாயின்பவுருக்கொடு கழுக்கிடின்வாழ்வேன். ()

தனியிருக்கருட்சகமே பொருந்திடகமேயுற்
இனியிரங்குதல்கடனிது சமயமென்னறிதயக்
கனிவுமைபாகமாயின காதலாற்கருணைப்
புனிதநீயுயிராதமெதான் புள்ளம்போகலாய். ௱௯

திருந்துசீரடித்தாமரைக் கன்புதான்செய்ய [தா
பொருந்துநாளல்லபுன்னியந் செய்யுநாள்பொருந்
திருந்தநாள்வெகுதீவினை யிழைத்தநாளென்று
வருந்தவாவுநைப்பொருந்துநா ளெந்தநாளடிமை. ௱௭

பின்னுமுன்னுமாய் நடுவுமாயாயினும்பெரிய
தென்னுந்தன்மையா யெவ்வுயிர்க்கிரளையுமியக்கி
மன்னுந்தன்னருள்வடிவமேபுனைக்கன்புவைத்தும் [ய்
துந்நயின்னமேலன்யமெனுமகந்தையேன்சொல்லா

மின்னையன்னசெய் வாழ்க்கையெனிலென்னையே
முன்னோனென்பதற்கெதுவென் முய்வண்முறையாய்
முன்னவல்வினைவேறு முதற்கிளனு முதயாத்
தன்னைத்தந்தனையாட்கருள் புரிந்திடுந்தக்கோய். ௰௬

எப்பரம்பொருளுமுயிர்த் துணையுமென் றிறைஞ்சி
மெய்ப்பரிசுணர்ந்துளக்கனை கழக்கின்றாயன்ற
வெப்பெனமாயப்பந்தலைதுவே துணையெனவொரு
தப்பினையினிப்புரப்பதற்கலையோவிலாய். ௰௭

பாழ்கரந்தின்றிரங்கிநின் பதமலர்ப்புகழ்மேல்
ஆழ்வாழ்த்தனாயகநின் னடியார்யானென்றுறும்ப
வாழ்வேடமிந்தவுலகத்தே மெய்யெனப்பித்
தாழ்ந்தனை வெறுத்திடைமே யென்னினிச்செய்வேன்

காலமுற்றனைகாமமென் றினைவேயலாக்காட்டு
மாலுமாமையிக்காரெனக் கடைந்தனையாக
மூலவிலையெனக்குள்ளவா அனைத்தினுன்னடை
வலருமாமதிபோன்மதி தளர்கின்றிலாழ்வேன். ௰௯

ஞானநாயகனாவர் நாயகனாக்கூர்
ஞானநாயகனாமறை நாயகநலஞ்சேர்
மோனநாயகநின்னடிக் கன்பினிழுந்தும்
தீனநாயகம்பாடிலேனென்செய்வன்செய்யாய். ௨௰

மனமற்றவர்க்கின்பமே பொழிகின்றவினைறயே
பாதுகக்கருங்கன்மனக் கோயிலாப்பரித்து

சூதகத்தனையாதி னுமிச்சைமேற்றேன்றும்
வாதனைக்கிடமாயினே னெவ்வணம்வாழ்வேன். உக

தெளிவொமட்கையேர்வறிகிலா னறிவிலான்சிறிது
மளியிலானிவன்றிருவருட் கயலெனவரிந்தோ
வெளியனுக்கினையென்செய்வே னென்செய்வேனெல்
லொளியுமாய்நிறை வெளியுமாயாவுமாமுரவோய். ()

கண்ணினுண்மணியென்னவே தொழுமன்பர்கருத்து
ணண்ணுகின்றநின்னருளெனக் கெந்தநாணனுகு
மண்ணுவிண்ணுமற் றுள்ளனபூதமுமாருப்
பெண்ணுமாணுமாயல்லவாய் நிற்கின்றபெரியோய்.

சகமெலாந்தனிபுரந்தனை தகவுடைத்தக்கோ
ரகமெலாநிறைந்தானந்த மாயினையளவின்
மகமெலாம்புரிந்தோரை வாழ்வித்தனைமார
விகமெலாமெனைப்பிறந்திடச் செய்ததேனெந்தாய்.

ஏய்ந்தநல்லருள்பெற்றவர்க் கேவலாயெளியேன்
வாய்ந்தபேரன்புவளர்க்கவுங் கருணைநீவளர்ப்பா
யாய்ந்தமாமறையத்தனை யத்தனையறிவாற்
றேய்ந்தபேர்கட்குதோன்றிலா தோன்றலாந்தூயோ

தக்கநின்னருட்கேள்வியோ சிறிதின்றித்தமியேன்
மிக்கதெய்வமேநின்னின்ப வெள்ளத்தில்விழு
ஞெய்கராய்தந்தைமகளனும்பாசக்கட்டுடனே[...]
துக்கவெள்ளத்திலாழ்கின்றே னென்செய்வான் துணி

பவம்புரிந்திடும்பாவியேற் கருணிலைநதியத்
தவஞ்செயும்படித் தயவுசெய் தருள்வதே தருமம்
மனம்புரிந்திடார்க்கானந்த வமிர்தத்தையளிக்க
வேங்கோடத்துவத் திறையெறிகடலெனுநலத்தோய்.

உற்றுணர்ந்தெலாநீயல தில்லையென்றுனையே
பற்றுகின்றனையெந்தைநின் னடியர்யான்பாவி
முற்றுமாயமாஞ்சகத்தையே மெய்யெனமுதறு
னற்றிருந்திடத்தொழில்செய்வான் றனைநிகரானேன்.

மண்டலத்தின்.

மண்டலத்தின் மிசையொருவன் செய்தவித்தை
யிகோவெனவும் வாரணாகி, யண்டமவை யடுக்கடுக்கா
யந்தரத்தி னிறுத்துமவ தானமபோல, வெண்டருநல்
லகிலாண்ட கோடியைத்தன்னருள்வெளியிலகலவை
த்துக், கொண்டுநின்றவற்புதத்தை யெவராலுநிச்சயி
க்கக் கூடாவொன்றை. ௧

ஒன்றிரண்டாய்விவகரிக்கும் விவகாரங்கடந்தேறா
ம்யோகபூமி, நின்றுதெளிந்தவர்பேசா மௌனநியாய
த்தை நிறைநிறைவைத் தன்னை, யன்றியொருபொரு
ளிலதாயெப்பொருட்குந்தான்முதலாயசலமாகி, யெ
ன்றுமுள்ளவின்பத்தைத் தண்ணென்ற சாந்தபதவிய
ர்க்கைதன்னை. ௨

பதமுன்றுக்கடந்தவர்க்கு மேலானஞானபதப் பரிசுகாட்டிச், சதமாகிநிராலம்ப சாக்ஷிபதா யாரம்பத்தன்மையாகி, விதமியாவுங் கடந்தவித்தை யெனுமிருளைக்கீண்டெழுந்து விமலமாகி, மதமாறுங்காணுதவானந்தசாகரத்தை மௌனவாழ்வை. ௫

வாழ்வனைத்துந் தந்தவின்ப மாகடலை நல்லமிர்தை மணியைப்பொன்னைத், தாழ்வறவென் னுளத்திருந்த தத்துவத்தை யத்துவித சாரந்தன்னைச், சூழ்பெரும் பேரொளியை யொளிபரந்தபர வெளியையின்பச்சுகத்தைமாறு, வேழுலகுங் கலந்தின்றாய் நானையாயென்றுமா மியற்கைதன்னை. ௬

தன்னையறிந்தவர் தம்மைத் தானாகச்செய்தருளுஞ் சமத்தைமேலாக, மின்னைநிகர்த்திடவழியாச்சொருபானந்தச் சுடரைவேதமாதி, யென்னையறிவரிதெனனச் சமயகோடிகளுநடைய விடையுறாக, பொன்னைவிரித்திடுமுலகத் துப்பருமிம் பரும்பரவும் புனிதமெய்யை.

பரவரியபரசிவமா யதுவெனலாய்நானெனலாய்பாசசாலம், விரவிநின்றவிசித்திரத்தை யைக்யபதத்தினிதிருந்த விவேகந்தன்னை, யிரவுபக னினைப்புமறப் பேனுந்தொந்தமறியார்க ளிதயவேதச், சிரமௌன வாழ்பராபரத்தை யானந்தநீங்காத சிதாகாசத்தை. ௮

அத்துவிதவனுபவத்தையனந்த மறையின்னமின்னமறியமென்னுநித்தியத்தைநிராமயத்தைநிர்க்குணத்தைதன்னருளானினைவுக்குள்ளேவைத்துவைத்துப்

ராத்தானுக்கெவ்வாறெம்வளர்த்துக்காக்குஞ்சித்தினை
மாதுவெளியைத்தன்மயமானந்தத்தெய்வந்தன்னை.

தன்னிலேதானாகிநினைந்துகனிந் தவிழ்ந்துசுகச
மாதியாகப், பொன்னிலேபணிபோலுமாயைதருமன
மென் புரைகடீர்ந்தா, லென்னிலே யான்பிழைப்பே
னெனக்கினியா ருன்போல்வா ரில்லையில்லை, யுன்னி
லோரிருவருருக்கொப்பவர் யென்னுயிர்க்கோருறவு
மாவாய். (அ)

உறவுடலை யெடுத்தவரிற் பிரமாதி யேனுமுனை
யொழிந்துதள்ளற், காவுமரிதரிதன்றோவிகபரமுமுன்
னையன்றி யாவதுண்டோ, வறிகிலுன்னை யசத்தென்
னல் வழக்கன்றுசத்தெனவும் வாழ்த்துவேனென், சி
றுமைகெடப் பெருமையின் சன்மதேயத்தினின் செ
ல்லல்வேண்டும். (கூ)

வேண்டியவா றென்றேனும் பழகியநீ யெனைப்
பிரிந்த விசாரத்தாலே, மாண்டுகிடக்கினு மந்தவெ
ல்லையையும்பூரணமாவணக்கஞ்செய்வே, னண்டகுரு
வெனவிதன்றேல் யாரெனதற் றவனருளை ளைவேன்
னுயிர்ந், காண்டகவிவன் சித்திமுத்தியெனக்குண்டாமு
ன்றேலென்கவலைதீர்வேன். (கய)

நீராதி யென்சனன்வழக்கெல்லாந் தீருமிந்தச்சன
னத்தோடே, யாரேனுமறிவரியசிவன் முத்தியுண்டா
தமைய வையோ, காரேனுங் கற்பகப்பூங் காவேனு

முனக்குவமைகாட்டப் பேசமோ, பாராதியரக்லெழு மண்டலத்தினின் மகிமைபகரலாமோ, (கக)

பாயப்புலி.

பாயப் புலிமுன மான்கன்றைக்காட்டும் படியகில மாயைப் பெரும்படைக்கேயிலக் காவெனைவைத்தனை நீயெப்படிவகுத்தாலுநன்றேநின் பெருங்கருணை [யோ தாயொத் தடியர்க் கருள்சச்சி தானந்ததற்பரமே(க)

தற்பரமாஞ்சிற் பரமாகிமன்றந்தனினடித்து, நிற்ப ரம்போருகன் மால்பணி நீதாரென்னஞ் சகமாங்கற்ப ரந்தாங்குக் கரைந்திடவாறைத்த காட்சிநல்கும்பொ ற்பரமாயென்வினைக்கருந்தாதைப்பொடிசெய்ததே.

செய்யுந் தவஞ்சற்று மில்லாதநாளும் றிருவடிக்க கொய்யும்புது மலரிட்டுமெய்யன்பர் குழாத்துடனே கையுஞ்சிரம்சைக் கூப்பிநின்றுடிகசிந்துருகி யுய்யும்படிக்கருள் செய்வதென்றோபுலியூரத்தனே(௩)

அத்தனைச் சிற்றம் பலவனையென் னுயிராகிநின்ற சுத்தனைச் சுத்தவெளியானவனைசுகவடிவா நித்தனை நித்தநிராதரமாகிய நின்மலனை [மே பெத்தனே நான்செல் லுமோமனமேகண்டிறைஞ்சுதற்

கண்டாருளத்தினிற்கயலூான்றிப்பெய்யுங்கருணைமு கி, லண்டார்புரத்துக்கு மன்பர்வினைக்குமசனிதன்னை க், கொண்டாடிஞர்முனங்கூத்தாடுமத்தன் றன்கோல

மெல்லாம், விண்டலிழ்மாவென் றுங்காணாதுவெட்ட-
வெறுவெளியே.

வெளியானதீ யென்மனவெளியூடுவிரவினையாவெ
ளியாருங்கண் ணுமிரவியும்போனின்றுலாவுவன்கரண
ளியாருங்கொன்றைக் சடையாடவம்புலியாடகங்கை
நுளியாடமன்றனடமாடு முக்கட்சுடர்க்கொழுந்தே,

கொழுந்தாதுறைமலர்க்கோதையர் மோகக்குரை
கடலிலழுந்தாத வண்ண நின்பாதத் புணைந்தருள்
வதென்றே வெழுந்தாதரவு சேயெம்பெருமானென்
றிறைஞ்சிவிண்ணோர், தொழுந்தாதையேவென்பொ
டி பூத்தமேனிச்சுகப்பொருளே. (எ)

சுகமாகுஞானந் திருமேனி யாகல்லதொண்டர்தங்
க, ளகமேபொற் கோயிலெனமகிழ்ந்தேமன்றுளாடிய
கற், பகமேயுன் பொன்னடி நீழல்கண்டாலன்றிப் பா
விக்கிந்தச், செகமாயை யானவருங்கோடை நீங்குந்
திறமிலையே. (அ)

நீங்காதுயிருக் குயிராகி நின்றநினையறிந்தே, தூங்
காமற் றூங்கினல்லாதே யெனக்குச்சுகமுமுண்டோ,
ஓங்கார மாமைந்தெழுத்தாற் புவனத்தையுண்டுப
ண்ணிப்பாங்காநடத்தும்பொருளே யகண்டபரசிவமே.

சிவமர்த்திநான்முகக் கோவந்த மாமறை செப்புகின்
ற, நவமாயிலங்கியவொன்றே யிரண்டற்றநன்மைபொ
ரு, தவமேதருமைப் புலப்பொறிக்கே யென்னரிய

பொல்லாப், பவமேவிளைக்குமென் றேவெளி, மாமனைப் பாய்ந்ததுவே. (௰)

ஆறுருத்திலங்கு சமயங்களாறுக்குமாழ்கடலாய், விரிபரந்த பரமான வானந்தவெள்ளமொன்று, தேறத்தெளிந்து நிலைபெற்றமாதவர் சித்தத்திலே, யூறிப்பரந்தண்ட கோடியெல்லாமின் னுலாவியதே. (௧௧)

நடக்கினும்போதினு நிற்கினும் வேறொரு நாட்டமின்றிக், கிடக்கினுஞ்செல்வி திருக்கினு நல்லருட்கேள்வியிலே, தொடக்குமென் னெஞ்சமனமற்ற பூரணத் தொட்டிக்குளே, முடக்குவன் யான்பரமானந்த நித்திரை மூடிடுமே. (௧௨)

என்றுகதிதன்னரிய நெஞ்சேதுயமொழியென் னிரண்டு, கண்ணேபுறங்குறங் கொன்றை முக்கட்கருணைப்பிரான், மன்றோர்கருணை மௌனத்திறல்முத் திசாதிக்கலா, நன்றாத தொன்றில்லை யெல்லாமு மமக்குளவே. (௧௩)

நாமென்றொருமுதலுண்டென் றதான்றலைநாளவென் றுட், டாமென்றொருமுதல்பூரணமாகத்தலைப் பட் டொப்பி, லானந்தந்தன்னறிவையெல்லாமுண் டவசமாக்கி, மோனந்தனைவிளைத்தெளியாமொழிகுவதே.

தானந்தவஞ்சற்று மில்லாத நானுமைதானாய்ந் து, மோனம்பொருளெனக் கண்டிடச்சற்குருமோனனு மாய்; நின்றனக்கிங்கிரங்கினை யோயினித்தி[illegible] தென்று, மானந்தானல்லவோ பராசத்திதானந்தமே.

எனக்கோர் சுதந்தரமில்லை யப்பாலெனக் கெய்ப்பி லவைப்பாய், மனக்கோ தகற்றும் பரம்பொருளே என் னைவாழ்வித்திட, நினக்கேபரநின்னை நீங்காதபூரண நீள் கருணை, தனக்கேபரமின்றிச் சும்மா விருக்கத் தருமென் னமே. (௰௭)

இடபெறு விசுமின்றுர்செய் சகழுமிருநிதி, நட- ம்பைவிட் டாருயிர்போம்போது கூடியுடன்வருமோ, படம்பெறுமாலை மனமேயினியிங்கு வாமவுனி, திட- ம்பெறவைத்த மவுனஞ்சகாயந் தெரிந்து கொள்ளே.

காற்றச் சடலத்தை யொன்பது வாசலுடை மனை யைச், சோற்றுப்பையின் மும்மலபாண்டத் தொடக் கறையை, மற்றுப் பெருக் கன்னகன்மப் பெருக்கைப் போக்கிருமிச், செற்றைத்துணையென்ற காய்க்கு முன் பேடா கதிசேர்வதுவே. (௰௮)

பொய்யாருலக நிலையல்ல காணற்புனலெனவே
மெய்யாவறிந்திதன்ன வென்றுணிந்தவை விடப்படுமோ
ஐயான்மவனாந் தெரிந்தேதல்லனிழந்கன்னிருந்த
ஐயாவப்பாவென்னாசேமுக்கண்ணுடையாரமுதே.

ஆராவமுதென் மோனம்வளர்த்துக் கல்லாலிழுந்தெப்
பேரா துநாலுருடன்வாழ்முக்கண்ணுடைப்பேரரசே
நீராயுருகவுள்ளன்புதந் தேசுக திட்டையைந்
தாராவிதிவென்பெருமுச்சுத்தானத்தனஞ்சயனே.

வாயுண்டுவாழ்த்தமௌனருஞ்செய்போதமௌனமுற்றுட் காயுண்டுசேமென்னவெண்ணிப் புரக்கச்சதானந்தமா யுண்டுநின்னைச் சரண்புக நானுண்டென் னெஞ்சமோ யா திருவுருக்க மெழுகலவோ கதிசேர்வதற்கே.

கல்லாலெழுந்திருந்து கைவில்லாவடிக்குக் கனிமனதா ய், சொல்லாற்றுதிக்கும் பக்திகிலீயுங்கொண்டே ன, மெல்லாம்பிறழக் கண்டாற்ற சாலினியே றுசெ ய்வேன், கொல்லாவிரதியர் சேர்கின்ற முக்கட்குருமு னியே. ௨௨.

முன்னிலைச்சுட்டொழி நெஞ்சேகின் போதமுனைக் கிலேயா, பின்னிலைச்சன்மம் பிறக்குங்கண்டா யிப்ப மெய்த்தனமென் மின்னிலை யேதிலுந்தாமே தனிச்சக் தி தானந்தமா, கன்னிலைவாய்க்குமென் சித்தியுங்காணு நமதல்லவே. ௨௩.

சொல்லான் மவுன மவுனமென்றே சொல்லிச்சொல் லிக்கொண்டே, கல்லான்மனமறப் பூரணநிட்டையில கநின்றோ, கல்லா தவுடனின்மயன் செய்வேன் சத் காரணமாம், வல்லாளனுமவுன சதானந்தமா கடவே.

ஆரணமாகம மெல்லா முரைத்த வருண்மவுன
காரணம் மலங்கல் லாலடிக்கேயுண்டு காணப்பெற்றால்
பூரணங்கோடு சுழனெஞ்சமாகிய பாதரச
மாரணமாய்விடுமென சித்திமுத்தியும் வாய்த்திடுமே.
சுத்தமவுனி வடபானை மவுனக் திருகுண்டு
சுத்தமவுனியெனுமூவருக்கும் தொழும்புசெய்து

சித்தமுமா முதன்மூன்று மௌனமுமூர்த்தான்படைத்தே
னித்தமுமல்லாலறி யேன்மற்றைக்கிட்டைகளே. ()

கண்டேனின தருளவ்வருளாய் நின்று காண்பதெல்லா, முண்டேய துவு நினதாக்கினே னுவட்டாதவின்ப, மொண்டேயருந்தியிளைப்பாறினே னல்லமுத்திபெற்றுக்கொண்டேன் பராபரமேயெனக்கே துக்குறைவில்லையே. ()

பேற்கொண்டவாயுவுங் கீழ்ப்பட்டமூலத்து வெந்தழலைச் சூழ்க்கொண்ட மேகமென வூமைநின்று சொரிவதென்றேற்கண்டதன்று மவுனோபதேசி யளிக்கையினிற், பாற்கண்டுகொண்டனன் மேலையமிர்தம்பருகுவனே, (உஅ)

சொல்லாற் றொடற்பொரு ளாற்றொட ராப்பரஞ் சோதிநின்னை, வல்லாளர்கண்ட வழிகண்டிலேன் சகமார்க்கத்திலுஞ், செல்லாதெனசிந்தைநடுவேகிடந்து திகைத்துவிம்மி, யல்லாளதும்பக லானதுமாய்விட் டாற்றுவனே. (உகூ)

அறியாதவென்னை யறிவாயுநீயென் றகம்புறமும்
பிரியாதறிவித்த போதிவாஞ்சுத்த பேரொளியே
யறியாதவானந்தக்கோவோவமுதருள்குண்டலியோ
சிறியேன்படுந்துயர்கண்டுகல்லானிழற்சேர்ந்ததுவே.

எல்லர்முதவு முனையான்றிற் பாவனையேனுஞ்செய்து, புல்லாயினுமொருபச்சிலையாயினும்போட்டியூ

ஞ்சி, நில்லேநல்யோகநெறியுஞ்செய்யேனருணிலையொ
ன்றுங், கல்லேனெவ்வாறுபரமே பரகதிகாண்பதுவே
ஒன்றுந் தெரிந்திடவில்லையென் னுள்ளத்தொரு
வெனக், கென்றுந்தெரிந்த விளையவைகேளிரவும்பக
லுங் குன்றுங்குழியும் வனமுமலையுங் குறைகடலுமன்
றுமனையு மனமாதிதத்துவ மாயையுமே. (௧௨)

பழுதுண்டுபாவையர் மோகவிகாரப் பாலையிடை
விழுகின்றபாவிக்குந் தன்றாட்புணையை வியந்தளித்தா
ன், றொழுகின்ற வன்பருளக்கனிகூரத் துலங்குமன்று
ளெழுகின்ற வானந்தக் கூத்தனென் கண்மணி யென்
னப்பனே. (௧௩)

அழுக்கார்ந்த நெஞ்சுடையேனுக் கையா நின்னரு
ள்வழங்கு, விழுக்காகுமென் றெண்ணியோ விரங்காத
வில்புகண்டாய், முழுக்காதலாகி விழிநீர் பொருக்கிய
முத்தரெனுங், குழக்கா நின்று நடமாடுந் தில்லைக்
கொழுஞ்சுடரே. (௧௪)

ஆலம்படைத்தவிழியார் கண்மால்கொண்டவர்செ
யிந்த்ரசாலம், படைத்துத்தளர்ந்தனை யேயென்றுந்த
ண்ணருள்கூர், கோலம்படைத்துக்கல் லாலடிக்கீழ்
வைகுங்கோவுக்கன்பாங், காலம்படைக்கத் தவம்படை
யாதென் சொல்கன்னெஞ்சமே, (௧௫)

சும்மாவிருக்கச் சுகஞ்சுகமென்று சுருதியெல்லா
மம்மாநிரந்தரஞ் சொல்லவுங்கேட்டு மறிவின்றியே
பெம்மான்மவுனமொழியையுதப்பியென்பேதைமையால்

வெய்யமாயக்காட்டி லலைந்தேனந்தோவன்னிதிவசமே.
திரையேசெலச்செல வாழ்நாளுருங்கிச்செகத்திருள்
சேர்ந்து, பனமேயெனவெளிகண்டே யிருக்கவும்பாசப
ந்தவினையேதுணையென்றிருந்தோ நமன்வரினென்செ
ய்குவேனோ, யனையேநம்போல வுண்டோ சுத்தமூடர்வ
லையகத்தே. ௩௭

கட்டைத்தனையலை யெத்தனையத்தனைகன்மமதற்
குட்டைத்தனையத்தனைகள் துன்மனையோடரும்பிச்ச
சட்டைத்தைகாள்விடுமுன்னே யுனைவந்துசாரவிருட்
படத்தையாற்றப்பாடாதோ நிறைந்தபராபரமே. ()
நினையுநினைவுநினையன்றி யில்லைநினைத்திடுங்கால், வி
னையென்றொருமுதனின்னையல்லா துவினைவதுண்டோ
தனையுந்தெளிந்துன்னை சார்ந்தோர்களுள்ளஞ் சேர்ந்த
மனையாயமனையும் பொன்மன்றமு நின்றிடுஞ் சோதிம
ணிவிளக்கே. (௩௯)
உள்ளத்தையுமிங்கெனையுநின்னையினிலொப்பிவித்
துங் கள்ளத்தைச்செய்யும்வினையால்வருந்தக்கணக்கு
முண்டோ, பள்ளத்தில்வீழும் புனல்போற்படிந்துன்ப
ரமன்ப, வெள்ளத்தின்மூழ்கினவர்க்கே எளிதாந்தி
ங்கேவிந்தகனே. (௪௰)
கள்ளம்பொருந்துமட்டினைந்சமேகொடுங்காலர்வந்
தா, லுள்ளனென்பவர்கட்குண்டோ வில்லையுலகின்ற
வன்னே, வள்ளம்பொருந்துமலரடிகாணமன்றுநின்ப
வெள்ளச்செம்பாதப்புனையேயல்லாற்கதிவேறில்லையே

தன்மயமான சுபாவத்தின் மெள்ளக் கலைப்படுங்கா
ன், மின்மயமான சகம்யாதுரைத்தென் வெளியிலுய்
த்தசின்மயமுத்திரைகையேமெய்யாகத் தெளிந்தநெ
ஞ்சேசின்மயமென்மய மெல்லாநிறைந்த நிராமயமே.
ஆயுங்கலையுஞ்சுருதியுங் காண்டற்கரியவனைத்
தோயும்படிக்குக்கருணைசெய்வாய்சுகவாரிப்பொருளே
தாவும்பிதாவுந்தமருங் குருவுந்தணிமுதலு
மீயும்பரையுமென்றேயுணர்ந்தேனி துநிச்சயமே. (சங)
அல்லும்பகலுமுனக்கே யபயமபயமென்று, சொல்
லுஞ்சொல்லின்னந்தெரிந்ததன்று துதிப்பார், கண்மன
க்கல்லுங் கரைக்குமவுனவுன து கருணையென்பாற்செ
ல்லும்பொழுதல்லவோ செல்லுவேனந்தசிற்சுகத்தே.
எல்லாஞ் சிவன்செயலென்றறிந்தா லவனின்னருளே,
யல்லாற்புகலிடம்வேறுமுண்டோ வதுவேநிலை
யா, நில்லாயுன்றற்றமியேற்குக் கதியுண்டிங்நீணிலத்
திற், பொல்லாமாயக்கத்திலாழ்ந்தாவதென்னபுகனெ
ஞ்சமே. (சரு)
ஒளியேயொளியி னுணர்வேயுணர்வி னுவகைபொ
ங்குங், களியேகளிக்குங்கருத்தே கருத்தைக் கவளங்
கொண்ட, வெளியேவெளியின் விளைசுகமேசுகர்வீடு
கண்டு, தெளியேன்றெளிந்தவரைப் போற்றிடேனெ
ன்செய்குவனே. (சசு)
மறக்கின்றதன்மை யிரத்தலொப் பாகுமனந்தொ
ன்றிற், பிறக்கின்றதன்மை பிறத்தலொப்பாகுமிப்பே

ய்ப்பிறவி, யிருக்கின்ற வெல்லைக்களவில்லையே இந்தச் சன்மமல்ல, லுறக்கின்றனர்ளைக்தநாள்பரமேநின்றெ ழும்பனுக்கே. (சஎ)

காட்டியவக்தக்கரணமும் மாயையிக்காயமென்று சூட்டியகோலமுநானு வியக்கத்துறையிதனு ளொட்டியநான்றனக்கென்றே றறிவிற்றநானிவற்றைக் கூட்டிநின்றூட்டினையேபரமேநல்ல கூத்திதுவே. சஅ

பொல்லாத மார்க்கடமனமே யனைப்போலடுத்த, வெல்லாதறையும்பற்றி கொண்டனையேயென்னைநின் மயமா, நில்லாயருள்வெளிநீதாணிற்பேனருணிட்டை யொரு, சொல்லாற்பதிந்து பரிபூரணனந்தோய்கு வனே. (சகூ)

வாராய்நெஞ்சேயுன்றன் றுன்மார்க்கம் யாவையும் வைத்துகட்டியுங், காராயடிக்கடிசுற்றுகின்றாயுன்னவ லமதிக், கோராயிரம்புத்திசொன்னுலுமோர்திலையோ கெடுவாய், பாராயுனைக்கொல்வேன்செல்லுவேனருட் பாங்குகொண்டே. (ருய)

மாதத்திலேயொரு திங்களுண்டாகி மடிவதைநின் போதத்திலேசற்றும் வைத்திலையே வெரும் புன்மை நெஞ்சே, வேதத்திலேதர்க்க வாதத்திலேவிளங்காது விந்து, நாதத்திலேயடங்காத தந்தவரன் பொருளைடி க்கொள்ளே. (ருக)

எங்கும்வியாபித் துணர்வாயுனக்கென் னிதயத்து ளே, தங்குந்துயரந் தெரியாதவண்ணந் தடைசெய்த

தா, ரங்கங்குழைந் துள் ளுருகுமன்பாளர்க் கணைகடந்
து, பொங்குங்கருணைகடலே சம்பூரணபோதத்தனே.

வையகமாதர் சுகத்தையும்பொன்னையு மாயைமல
மெய்யையு மெய்யென்று, நின்னடியார் தம விவேகத்
தையுமையமில்வீட்டையு மெய்ந்நூலையும்பொய்யதா
கவெண்ணும், பொய்யர்தந்நட்பை விடுவதென் றோப
ரிபூரணமே. (௫௩)

அளியுங்கனியொத் தருவினையாளுந்தயவுருவென்
றெளியும்படிக்கிப் பரிபாககாலமுஞ்சித்திக்குமோ
வொளியுங்கருணையு மாறாதவின்பமுமோருருவாய்
வெளிவந்தடியர்களிக்கநின்றாடும் விழுப்பொருளே.

அடையார் புரஞ்செற்ற தேவேநின் பொன்னடிக்க
ன்புசற்றும், படையாகவென்னைப் படைத்திந்தப்பாரி
ற்படர்ந்தவினைத் தடையாற் றளையிட்டு நெஞ்சம்புண்
ணாகத்தளரவைத்தா, யுடையாயுடைய படியன்றியா
ன்செய்த தொன்றிலையே. (௫௫)

ஆடுங்கரங்குந்திரிகையும்போல வலைந்தலைந்து
காடுங்கரையுந்திரிவதல்லாநின் கருணைவந்து
கூடும்படிக்குத்தவமுயலாத கொடியனெமன்
றேடும்பொழுதென்னசெய்வார் பராநந்தசிற்சுடரே.

கற்றும்பலபலகேள்விகள்கேட்டுங் கறங்கெனவே,சு
ற்றுந்தொழில்கற்றுக் கின்றின்பத்தூடுகழலினென்று
ங், குற்றங்குறைந் துகுணமேலிடுமன்பர்கூட்டத்தையே
முற்றுந்துணையென நம்புகண்டாய் சுத்தமுடநெஞ்சே.

நீயெனாகானெனவேறில்லையென் ஹுநினைவருளத்தா
யெனமோனகுருவாகிவந்துதடுத்தடிமைச், சேயென
க்காத்தனையே பரமேநின் றிருவருளுக், கேயென்ன
செய்யுங் கைம்மாறுளதோசுத்தவேழையனே. (௫௮)

ஆத்திரம்வந்தவர்போலலையாம லரோகதிகம், காத்
திருந்தென்னை யென்னைபோலுங் கருணைவைத்தி
மாத்திரம்முன்னின் றுணர்த்தினையே மவுனவினிநா
ன், சாத்திரஞ்சொன்ன மடியியமாதியுஞ் சாதிப்பனே

உடல்பொய்யுரவு.

நேரிசைவெண்பா.

உடல்பொய்யுறவாவி னுணவையுறவாகக்
யுடவாரார்தண்ணருளேகண்டா-திடமுடனே
கற்றப்பார்மோனவொரு சொல்லேயுண்மைநன்றாப்
பற்றிப்பார் மற்றவெல்லாம்பாழ். (க)

பாராதிபூலமெய்யாய் பார்க்குங்காலம்பரத்தின்
சீராகநிற்குந்திறங்கண்டாய்-நேராக
நிற்குந்திருவருளி னெஞ்சேயாநிற்பதல்லாற்
கற்குநெறியாதினிமேற் காண். (உ)

மெய்யானதன்மை விளங்கினல்யாக்கெனும்
பொய்யானதன்மை பொருந்துமே-வையாமே

மன்னுநிராசையின்னம் வந்ததல்லவுன்னடிமை,
என்னுநிலையெய்துமாறென். (௩)

அறியாமைமேலிட் டறிவின்றிநிற்குங்
குறியேற்கறிவென்ற கோலம்-வறிதேயா
நீயுணர்த்தநாணுணரு நேசத்தோவறிலென்
றேயெனக்கோர் நாமமிட்டதே. (௪)

எதுக்குச்சும்மா விருமனமேயென்றினக்குப்
போதித்தவுண்மையெங்கே போகவிட்டாய்வாதுக்கு
வந்தெதிர்த்தமல்லரைப்போல் வாதாடினையேயுன்
புந்தியென்ன போதமென்னபோ. (௫)

சகமனைத்தும்பொய்யெனவே தானுணர்ந்ததாற்றுக்க
சுகமனைத்தும்பொய்யன்றோ சோரா-திகபரத்தும்
விட்டுப்பிரியாத மேலானவத்துவிதக்
கட்டுக்குளாவதென்றோகாளே. (௬)

சற்கண்டோதேனோ கனிரசமோபாலோவென்
சொற்கண்டாதேதெனநான்சொல்லுவேன்வற்கண்ட
வானமதிகாணமவுனத்தளித்த
தானமதிலூறுமமிர்தம். (௭)

கேட்டலுடன்சிந்தித்தல் கேடிலாமெய்த்தெளிவால்
வாட்டமறுவுற்பவநோய் மாறுமே-நாட்டமுற்று
மெய்யானநிட்டையினை மேவினவர்கட்கன்றோதான்
பொய்யாம்பிறப்பிறப்பும் போம். (௮)

மாயசகத்தை மதியாதார்மண்முதலா
யேயானதத்துவத்தி லெய்துவரோநேயானு
பூதிநிலைநிற்கப் பொருந்துவர்களன்னவர்த
நீதியையேயோர்மனமே. (௯)

இகமுழுதும்பொய்யெனவே யேய்ந்துணர்ந்ததாலா
மிகவளரவந்தவருண் வெய்யே-யகநெகிழப் [கே
பாநீரொருசொற்படியேயனுபவத்தைச்
சேரீரதுவேதிறம். (௰)

ஆரணங்களாகமங்கள் யாவுமேயானந்த
பூரணமேயுண்மைப் பொருளென்னுங்-காரணத்தை
யோராமேயாவுள்ளுள்ளே யுற்றுணர்ந்தவ்வுண்மையி
னைப், பாராயோநெஞ்சேபகர். (௰௧)

நேராயம்மௌனநிலை நில்லாமல்வாய்பேசி
யாராயலைந்தீர்நீ ராகெடுவீர்-தேரீர்
திரையுந்திரையுந்திச் சென்னியனைநாலாற்
கரையுங்கரையுமனக் கல். (௰௨)

அற்பமன்மே யகிலவாழ்வத்தனையுஞ்
சொற்பனங்கண்டாயுண்மை சொன்னேனுன்-கற்பனை
றில்லாவிடத்தே யெனைச்சும்மாவைத்திருக்கக்
கல்லாய்நீதானோர்கவி. (௰௩)

எதுந்திருவிளி னிச்சையாமென்றென்றிறப்
போதும்பொருந்துபுணர்பாற்-றீதுநெறி

செல்லுமோசெல்லாதே செல்லுமிடமின்பமலாற்
செல்லுமோவேதத்தொனி. (௰சு)

கல்லேனுஞ்சில்லேனுங் கட்டியேனும்போலச்
சொல்லேனப்பாழ்த்த துளைச்செவுகொண்-டல்வேறு
நெஞ்சனென்னநிற்கவைத்தாய் நீதியோதற்பரமே
வஞ்சனெல்லேநீயே மதி. (௰ரு)

அப்பொருளுமான்மாவு மாரணநூல்சொன்னபடி
தப்பிலாஞ்சித்தொன்றுஞ் சாதியினு-லெப்படியுந்
தேரிற்றுவிதஞ் சிவாகமமேசொல்லுநிட்டை
யாருமிடத்தத்துவித மாம். (௰சா)

வேதமுதலாய் விளங்குஞ்சிவவடிவாம்
போதநிலையிற் பொருந்தாம-லேதமிகு
மோகாதியல்லலிலே மூழ்கினையேநெஞ்சேயித்
தேகாதிமெய்யோ தெளி. (௰எ)

நோக்கற்கரிதான நுண்ணியவான்மோனநிலை
தாக்கற்குபாயஞ் சமைத்தயிரான் காக்குமுயி
ரத்தனைக்குநானடிமை யாதனல்யானெனதென
றித்தனைக்கும்பேசவிட மில். (௰அ)

ஒன்றுமறதில்லென துணர்த்தியநம்மோனகுரு
தன்றுணைத்தாணீடூழி தாம்வாழ்க-வென்றென்றே
திக்கனைத்துங்கைகுவிக்குஞ் சின்மயராந்தன்மையர்க்
கே, கைக்குவருமின்பக் கனி. (உ௰)

மனத்தாலும்வாக்காலு மன்னவொண்ணுமோன
வினத்தார்களல்ல வினைத்தார்-கனத்தபுகழ்
கொண்டவருமன்னவரே கூறுமுத்திபெற்றி
கண்டவருமன்னவரே காண். (உ௰)

தன்னொளியேமோனக் கரும்பேகவலையறப்
பன்னொளிக்குள்ளொளியாம் பாண்மையினை-தன்னினி
சித்தமிரங்கிலெனை சித்தந்தெளியவே
வைத்தனைக்குமாதரவு மில். (உக)

றியாமைசாரி னதுவாயறிவா
நெறியானபோதறுவாய் நிற்கும்-குறியற்
சகசத்தருளுணர்த்தத் தானுணராநின்ற
விதமுற்றிடவும்போ மெய். (உஉ)

குருலிங்கசங்கமமாகக் கொண்டதிருமேனி
கருவொன்றுமேனி யப்பாற்காட்டா-தருளென்று
கண்டவர்க்கேயானந்தங் கண்டுகொளலாமனது
கொண்டவர்க்கிங்கென்ன கிடைக்கும். (உ௩)

புலியினதளுடையான் பூதம்படையான்
பலியிரந்துமெலலாம் பறிப்பான்-மலிபுனல்சேர்
பொன்முடியானமுக்கட் புனிதன்சரண்புகுந்தார்
கெனமுடியாதேது முளதே. (உ௪)

சொல்லுக்கடங்காச் சுகபொருளோதமென்னவே
யல்லும்பகலு மாற்றுவதென்-னல்லசிவ

ஞானமயம் பெற்றோர்க ளுமிலையென் பாரந்தோ
மோனமயமான முறை. (உரு)

ஐயா வருணகிரி யப்பாவுனைப்போல
மெய்யாகவோர்சொல் விளம்பினர்யார் — வையகத்தோர்
சாற்றுதென்றேசற்றார் தன்னையாய் முக்கண்ணுந்தை
நற்றமிழைச்சுருக்கங்கை காட்டினனே. (உசா)

காதற்றுப்போனமுறி கட்டிவைத்தாவலுண்டோ
நீதற்றகாமமுமச் செய்கையே-போதமாய்
நிற்பதல்லாலிச்சகத்தி னோரார்கனேரினுந்
தற்பரமாக்கண்டிருப்பார் தாம். (உஎ)

வெள்ளங்குலாவுசடை வெள்ளங்கருணையின்
கள்ளங்குலாவுவஞ்சக் கள்ளனே - னுள்ளத்தி
லிவ்வனென்றலன்னவன்று னெங்கும்வியாபகத்தா
னல்லனென்றுஞ்சொல்லவழக் காம் (உஅ)

தத்துவப்பேயோட தலையடித்துக்கொள்ளாமல்
வைத்தவருண்மௌன வள்ளலையே-நித்தமன்பு
பூரணைக்கருதுநெஞ்சு பேற்றக்கரமெழும்புங்
காணத்துடிக்குமிரு கண். (உகூ)

தொல்லைவினைக்கீடாய்ச் சுழல்கின்றகாலொருவ
னெல்லையிலாநின்கருணை யெய்துவனோ-வல்லவன்
மோனகுருவே முழுதினையுந்தானுணர்ந்த
ஞானகுருவே யனில். (௩0)

மூன்றுகண்ணு முத்தொழிலா. மும்முனைசா முலகுத்தோ
ன்றக்கருணைமொழி தோன்றிலையிறைவனே - தன்னைப்
போலவொரு தன்னைழுத்தே யொருதெய்வ
மூனைப்போ லுண்டோ வுரை. (கூக)

தேசிக்குஞ் சின்னதனை வுக்குளுஞ் சிலைவைத்துப்
பூசிக்குங் காணிரைந்து பூரணமா - யோசித்து
நின்றதல்லா னமோனு நிருவிகற்ப நிட்டையில்லை
யென்னுலவருமோ வறிவேனே. (கூஉ)

அறிவிலறியாமை யற்றறிவாய்நின்று
பிரிவரவானந்தமயம் பெற்றுக் - குறியவிழ்ந்தா
லன்றைக்குடல்வேண்டே னையாவிவ் வாக்கையையே
என்றைக்கும்வேண்டுவனே யான். (கூங)

உடலைப்பழித்திங் குணவுங்கொடாமல்
விடவிடவேண்டுவரோ மெய்மைப் - படப்படேன
வேண்டுவனித்தவுடன் மெய்யுணரா நீபொய்யலை
நாட்டநீதானே யறி. (கூச)

அறிபாயோ வென்னையு நீ யாண்ட நீசத்த
வெறியாய்மயங்கவுமேன் விட்டாய் - நெறிமயங்கிக்
குன்றுஞ்செடியுங் குறுகுமோ வையாவே
கன்றுசெட்டார்க்குயர்கே காண். (கூரு)

எதுக்குடற்சுமைகொண் டேனிருக்கிதனையவே -
யாதிக்கமோன வருட்டாயே சேதியா

மன்னநிருவிகற்ப வானந்தநிட்டையிலே
பின்னமறநில்லாத பின். (ருசா)

பின்னுமுடற்சுமையாய் பேசும்வழக்கதனு
லென்னபலனுமுற் றிருந்தோமே-யன்னதனு
லானந்தந்தானேதா னுகுமெம்மையனே
யேனிந்தத்துன்ப மினி. (ருஎ)

துன்பக்கடலிற் றுளைந்தெல்லாந்தீர்ந்தே
யின்பக்கடலி லிருமென்ன-வன்பிற்
கரைந்துகரைந்துருகிக் கண்ணருவிகாட்ட
விரைந்துவருமானந்த மே. (ருஅ)

கரைந்துகரைந்துருகிக் கண்ணீராருக
விரைந்தேநிருவிகற்ப மெய்த-நிரந்தரமு
நின்னையேசிந்திக்க நீகொடுத்தாய்மோனுநா
னென்னைமுழுதுங்கொடுத்தேனே. (ருகூ)

அல்லும்பகலும்பே ரன்புடனேதானிருந்தாற்
கல்லுமுருகாதோ கன்னெஞ்சே-பொல்லாத
தப்புவழியேயனினைந்தாய் சந்ததமுநீயிறந்த
வெப்பிலேயானந்த மே. (சாய)

கொடுத்தேனேயென்னைக் கொடுத்தவுடனின்ப
மடுத்தேனேநீடூழி வாழ்ந்தே-யடுத்தேனே
பெற்றேனேபெற்றுப் பிழைத்தேனேசன்மவல்லலிற்
றேனேயேழையடியேன். (சாக)

பெற்றோரும்பிரவாமை பேசாமையிருக்க
கற்றோரும்மௌனவுரைக் காரியமேன்-சற்றேனு
நீக்கற்றவின்பநிலை பொருந்தியேசற்று
மாக்கற்றோர்ப்பேசுமோ வாய். (௪௨)

காலன்றனையுதைத்தான் காமன்றனையெரித்தான்
பாலன்பசிக்கிரங்கிப்பாற்கடலை-ஞாலமெச்சப்
பின்னேநடக்கவிட்டான் பேரருளோநடாதார்க்
கென்னேநடக்கை யினி. (௪௩)

விண்ணாருமின்மேல் விளங்குவபோலேயிரண்டு
கண்ணாருவிவெள்ளமொடு கைகூபயித்-தண்ணமிதா
வெள்ளமேயானந்த வெற்பேயெனத்தொழுவோ
ருள்ளமேஞான வொளி. (௪௪)

பிள்ளைமகிச்செஞ்சடையோன் பேசாப்பெருமையினான்
கள்ளவிழ்ப்பூங்கொன்றைக் கண்ணியா-னுள்ளபடி
கல்லாலின்கீழிருந்து கற்பித்தானோர்வசன
மல்லாருமீட்டறவே. (௪௫)

புலனைந்துதானே பொறிமயங்கிச்சிந்தை
யலைந்துழலு மடிமை-நலமிகுந்த
சித்தனே மோனசிவனே நின்சேவடிக்கே
பித்தனானேனுண்டோ பிறப்பு. (௪௬)

நிலைகூடத்தானீர்கேளுமே நிச்சயமாமோன
முறையுணர்ந்தயாதை முயல்வார்-பிறையறிக்க

பித்தனைகலாயபவி வித்தகனே வேதியனே
செக்கரனிமேனியனே செப்பு. (௪௭)

குங்குழமா னுடையாய் சூலப்படையுடையாய் [கூ
திங்களணிசெஞ்சடையாய் சேவுடையாய்-பங்கையொ
பாகனுடையாய பசங்கட் பணியாரென் சென்னியின்மேற்
காலுடையாய் நீயே கதி. (௪௮)

இனிய கருணைமுகி லெம்பிரான் முக்கட்
கனியமிர்தசாரி யின்பக்கட்டி - தனிமுதல்வ
னித்தன் பராபரனிமல நிறைவாய்நிறைந்த
சுத்தனெமக் கென்றுந் துணை. (௪௯)

நீதியாய்க்கல்லா லினிழலின் கீழிருந்து
போதியாவுண்மையெல்லாம் போதித்தா-னேதில்
சனகாதியர்த்தவத் தோர்க்குஞான
தினகரனெம்பெருமான் சிவன். (௫௰)

தேகச்செயலுனுஞ் சிந்தையுடனே குழையில்
யோகநிலைஞானிகளுக் கொப்புவதோ-மோகநிலை
யல்லலிலே வாழ்வாரோ வப்பனேயற்ற
வெல்லையிலே சும்மா யிரு. (௫௧)

சும்மாவிருக்கச் சுகமுதயமாகுமே
யிம்மாயா யோகமினி யேனடா-தம்மறிவின்
சுட்டாலேயெ குவே சொல்லவேண்டாங்கன்ம
விட்டாகிறபிள்ளாய் நீ. (௫௨)

சேயற்றவர்க்கில்லையே சிட்டையத்தினிபிலையோ
வாயற்றவனை மயக்காதே-போயற்
றிருந்தானுநீபோகா தொன்றுமுள்ளாய்ச்சும்மா
வருந்தாதேயின்பமுண்டு வா (ருங)

வாவாவென்றின்பம் வரவழைக்குங்கண்ணீரோ
டாவாவென்றேபழுத்த வப்பனை-வோடா
வெல்லாநமக்கெனவே யிந்தனையேயிக்கபடி
நில்லாயதுவே நிலை. (ருச)

நில்லாப்பொருளை நினையாதேநின்னையுள்ளோர்
சொல்லாப்பொருட்டினைச் சொல்லாதே-கல்லாத
இக்கைகருணைழுந்துகசுகந்து சேரக்குருவருளால்
வந்தவழிநல்ல வழி. (ருரு)

வழியிதென்றுமல்லா வழியிதென்றுஞ்சொல்லிற்
பழியாகல்லருளாற பார்த்தார்-மொழியுனக்கே [ம்
வீற்றிருக்குஞ்சொன்னயன்றே யெங்கும்-பெருவெளியா
பார்த்தவிடமெல்லாநீ பார். (ருசு)

பாரனைத்தும்பொய்யெனவே பட்டினத்துப்பிள்ளையைப்
பொருந்துறக்கை யறிகரிது-நேரே [போ
மனத்துறவுப்படியே யானிவற்றி
லுனக்கிசைந்தவாறென்றோ யார். (ருஎ)

ஓராமலேயொருகா லுன்னுமனுள்ளொளியைப்
பாராமலுள்ளபடி பார்த்திருந்தால்-வாராதோ

பத்துத்திசையும் பரந்தொழுந்தானந்தவெள்ளந்
தத்திக்கரைபுரண்டு தான். (௫௮)

தானான தன்மைவந்து தாக்கினாலவ்விடத்தே
வானாதிமாயை வழங்காதே-ஞானாகே
னுன்னுள்ளேதோன்று வறவாகிநின்றதென
வென்னுள்ளேயென்று மிரு. (௫௯)

என்னையுன்னையின்னதிது வென்னாமனிற்குநிலை
தன்னையருளென்ற தருணத்தி-லன்னைபெற்ற
பிள்ளைக்குஞ்சொல்லாத பெற்றிகண்டா
யையமனேயுள்ளத்தினுள்ளே யுணர். (௬௰)

சொன்னவர்தாநிட்டை தொகுத்தாநிட்டையிலே
மன்னினவர்போதியார் மாமௌனன்-றன்னுள்
விருப்பாகக்கைகாட்டி நிக்கவடநீழ
லிருப்பானிருவிகற்பத்தே (௬௧)

இந்தநிருவிகற்பத் தெந்தையிருக்குநிட்டை
சிந்தைநீதேறாய் செகமனைத்தும்-வந்ததொடர்ப்
பாடுகெடவணைநீறுமேவார் பாத்திரத்துக்காடலல்லா
லாடுவதேனாட்டு மவன். (௬௨)

அவனேபரமு மவனேகுருவு
மவனேயகில மனைத்து-மவனே தா
மானவரேசொன்னாலவரேகுருவெனக்கு
நானவனாய்நிற்பதெந்த நாள். (௬௩)

நாளவங்கள் போகாம னோடா றுநந்தமையே
யாளவந்தா ளின்கீ ழாட்புகுந்தாய்-மீளவுன்னை
காட்டாய நிற்குங் கருத்தறிந்தா னெஞ்சேயுன்
னாட்டானை யுவமையில்லை யால். (கச)

யான்றனைவ லறவே யின்பநிட்டை யென்றருணைக்
கோன்றனுரைத்தமொழி கொள்வாயே தோன்றி
இழுக்கடித்தாய் நெஞ்சே நீயென் கலைகள் சோர
வழுக்கடிக்கும் வண்ணார்போலாய். (கரு)

வங்குஞ்சிவமே யிரண்டற்று நிற்கினெஞ்சே
தங்குஞ்சுகஞ் சவிப்பதே டங்கிங்கென
றெண்ணாதபாழி லிருந்துபிறந் துழலப்
பண்ணாத யானுபயம். (கசா)

மெய்யைப்பொய் யென்றிடவு மெய்யதனைப் பொ
ய்த்தநெஞ்சே, பொய்யைத்தான் மெய்யெனவும் போகு
மோ-ஐயமறத், தன்மயத்தை மெய்யெனவே சாரந்
தனையே யலானக, மென்மயமு நின்மயமுமே. (கஎ)

பூங்காவனநிழலும் புத்தமுதுஞ் சாந்தபதம்
வாங்காலவானந்த மாமழையு-நீங்காவரஞ்
சொல்லிறந்துமாண்டவர்பேற் றாமெள்ளப் பூமியினு
னில்லையென நின்றவிடம். (கஅ)

இடம்வாணநல்லபொரு ளின்பமெனக் கேவ
லடங்காக்கருவியனைத்து-முடனுதவ

மந்தாரதாருவென வந்துமவுனகுரு
தந்தானோர் சொற்கொண்டு தான். (௬௯)

தானந்தவஞானஞ் சாற்றறியசித்திமுத்தி
யானவையெல்லாந்தாமே யாகுமேமேனைகுரு
சொன்னவொருசொல்வழிச் சுகமாயிருமனமே
இன்ன மயக்கமுனக்கேன். (௭௰)

உன்னையுடலையுறுபொருளைத் தாவெனவே
யென்னையடிமைக் கிருத்தினான் - சொன்னவொரு
சொல்லைமறவாமற் றோய்ந்தானெஞ்சேயுன்றோ
வில்லை பிறப்பதெனக்கே. (௭௧)

எனக்குமுனக்கு முறவில்லையெனத்தேர்ந்து
நினைக்கவரிதானவின்ப நிட்டைதனைக்கொடுத்தே
யாசான்மவுனியளித்தானென் சேயுனையேர்
காசா மதிப்பேனோ காண். (௭௨)

ஆனந்தமானகுரு வாமௌனமேயென்றறிவின்
மோனந்தனக்கிசைய முற்றியகாற் - றேனுந்து
சொல்லெல்லாமோனந் தொழிலாதியுமோன
மெல்லாநன் மோனவடிவே. (௭௩)

எல்லாமேமோனநிறை வெய்துதலாலெவ்விடத்து
நல்லாமேமோனநிறை வெய்துதலாலெவ்விடத்து
நானென்னவிதங்கொண்டுறை நடுவேமுளைக்கவிட்டிங்
கேனலைந்தேன் மோனகுருவே. (௭௪)

மோனகுருவளித்த மோனமே யானந்த
ஞானவுருவாமது நானுமது-வானதி
லேசறிவில்லாது நெஞ்சம் பிறப்புமது
வென்றறிந்தே னென்கதியே. (எரு)

அறிந்தவறிவெல்லா மறிதன்றிரில்லை
பறிந்தபனமற்ற மவனுஞ்-செறிந்திடவே
நாட்டினனைந்த நாட்டிற்குத் வாழ்க்கை
கூட்டினன் மோனகுரு. (எசு)

குருவாகித் தன்னருளைக் கூறமுன்னே மோன
வுருவுயிர்பொருளையாக்கத் தகுதியென
வாங்கினபேர்வழுமைணமை வைத்திடவுங் கெட்டிடவு
மீங்கொருவருண்டோ வினி. (எஅ)

இனியகருப்புவட்டை யென்னுளிவிட்டா
ளனிரதமாறு நானுந்தனிமிருக்கப்
பெற்றிலன் மோனம் பிறந்தவன்றே போனமல்லாற்
கற்றிலே னெதுங் கதி. (எஅ)

எனக்குஞ்சும்மா விருநீயெனவுரைத்த
மனக்கோதோன்றாத் துணையாகிப்-போதித்து
நிறைதற்கென்றாய் நீக்கிப்பிரியாமற்
கொண்டதற்கோ பேசாக்குறி. (எகூ)

குறியுங்குணமுமறக் கூடாதகூட்டத்
தறிதறிவாய்நின்றவிடம் வாங்கே-பிறிவறவுஞ்

சும்மா விருத்திச் சுகங்கொடுத்த மோனநிற்பாற்
கைம்மா றுநஃகொழிதல்காண். (அ0)

நன்றாகினுமயக்க நண்ணுங்கா லென்றுணை
வானன்றெனநிறைய மாட்டாய்நீ யூன்றாமல்
வைத்தமவுனத்தாலே மாயைமனமிறந்து
துய்ந்துவிடு ஞானசுகம் (அக)

ஞானநெறிக்கேற்றகுரு நண்ணரியசித்திமுத்தி
தானந்தருமந்தமைந்த குரு-மானமெடு
தாயெனவும்வந்தென்னைத் தந்தகுருவெண்சிந்தை
கோயிலெனவாழுங் குரு. (அஉ)

சித்துஞ்சடமுஞ் சிவத்தைவிட வில்லையென்ற
நித்தனைபரங்குரு நேசத்தாற்சுத்தநிலை
பெற்றோமேநெஞ்சே பெரும்பிறவிசாராமற்
கற்றோமேமோனந்தகுரு (அங)

ஏ சற் ற வ ந் நி லை.

கொச்சகக்கலிப்பா.

ஏகற்றவந்நிலையே யெந்தைபரிபூரணமாய்
மாசற்றவானந்தவாரி வழங்கிடுமே
நீசற்கழல்போ லுலகநெறிவாதனையாற்
பாசத்துட்செல்லாதே பல்காலும்பாழ்நெஞ்சே. (க)

பற்று நிபண்டைப்பர்ப்பைபெல்லாம் வாய்படுத்து
பழுதுழிவைபத் தழுந்தப்படியபோ [ல்
நாழுாய்பாவொருக்கருட்டாய்க்கிழ்சென்றுசெபெண்ணப்போ
வசறாதுகாழ்ந்துழிபா வண்ணைவிதாபபே. (உ)

இருப்பாரிருந்திடப் பெரிண்பவெளிசகேமக்கு
குருப்பார்வைபில்ல பற்றுடக்கிடைதநிப்பே
வருட்பாய்சடக்கரகவுணவந்தார் பொணனடிசேர்
மருட்பெயர்பொசிருக்க வாகண்டாய்வஞ்சநெஞ்சே.

வஞ்சபோபண்டையுள வாதனைப ளபல்ந்து
கெஞ்சமூழ்ருபுணர்ணக் குறைநசெ ல்லவாபழுண்டோ
வஞ்சவலுந்லை நிமகு மானகதமாகடந்திழ்
செஞ்சிடபெண்போல சேபழுந்வாாபே. (௩

வாசாவாய்வடகிழுந் தெழ்விந்நிருந்த
பூராமகமையபலப்படுதத வேண்டியன்றே
சவாராபோநெஞ்சே புருகாயெவுற்றிருந்
பாராபோவல்வுருகைப் பார்க்கநிறைவாய்விடுபே (௪)

வாயாதோவிவை வெள்ளம்வந்துவழியாகப்
பாயாதோ ஐம பயிராய்பிழைபெனே
வோயாமனுசரி யுருகுநெஞ்சேயக்கிலக்கே
தாயாகப்பிணையுன் சந்திக்கவந்திடுபே. (ரு)

வந்தவாரைபபாதலகாய வாழ்ந்துகண்ட
பந்தமுறவுணைப்பிடிக்கக் கற்றவர்பா

சிந்தமதியேனுனக்கிங் கென்மதிகே ளென்றுலே,
சந்ததநெஞ்சேபத்திற் சாரினின்பமுண்டாமே. (எ)

இன்பமயமாயுலகமெல்லாம் பிழைப்பதற்குன்னன்பு
என்பாரதருநிலையன் றியுண்டோ [நிலை
வன்பலதனைதயோரினருட் கொப்பாவாய்நெஞ்சே
தென்புலத்தாரோடிருந்து செய்பூசைகொண்டருளே.

அருளேயோராலயமா வானந்தமாயிருந்த
பொருளோடியானிருக்கப் போயொளித்தநெஞ்சே
மருடர்முயர்கோடா வான்மலரோபெய்த்தோரோ
விருடர்நீயுரைத்த தெய்வி - மோகாணேனே. (அ)

எவ்விடத்தும்பூரணமா யெந்தைபிரான் றன்னருளே
யவ்விடதேயுன்னைநெஞ்சே யாராயிற்கண்டிலனே
யவ்விடத்துமாயையிலே மாண்டலோ வவ்விடமுஞ்
செவ்விடமேயுஞ்செனனமற்று வாழியவே. (௯)

காடுங்கரையும்.

காடுங்கரையுமனக்குரங்குகால் விட்டோடவதன்பிறகே.
ஓடுந்தொழிலாற் பயனுளதோவொன்றாய்ப்பலவாயுயிர்
க்குயிரா, யாடுங்கருணைப்பரஞ்சோதியருளைப் பெறுதற்
கன்புநிலைதேடும்பருவமிதுகண்டீர்சேரவாருஞ்சகத்திரே

சைவசமயமேசமயஞ் சமயாதீதப் பழம்பொருளைக்
கைவந்திடவே மன்றுள் வெளிகாட்டுமிந்தக் கருத்தை

விட்டுப், பொய்வகுத்துழலுஞ்சமயநெறி புகுதவேண்டா
முத்திதருந் தெய்வசபையைக்காண்பதற்குச் சேரவாரு
ஞ்சகத்தீரே. (க)

காகமுறவுகல துண்ணக்கண்டீரகண்டாகார சிவபோ
கமெனும், பேரின்பவெள்ளம்பொங்கித்ததும்பிப்பூரண
மா யேகவுருவாய்க்கிடக்குதையோ வின்புற்றிடாரமினி
யெடுத்த, தேசம்விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேரவாருஞ்
சகத்தீரே.

எடுத்ததேகம்.

எடுத்த தேகம்பொருளாவி மூன்று நீயெனக்கொன்றி
ல்லையெனவேயான கன்னெறி, கொடுத்தபோது கொடுத்த
தன்றேயுனக்குளதொன்றுண்டு கூத்தாட மாயையை
விடுத்த வாறுங்கண்ணரோடுகம்பலை விலகு மாறுமென்
வேட்டைகைப்ர வாகத்தைத் தடுத்த வ றும் புகலாய்
ச்ராகிரித் தாயுமானதயாபரமூர்த்தியே. (க)

நோயும் வெக்கயிப் பேய்த்தொடர நின்னூலிற்சொ
ன்ன முறைப்படியிகான் றேயும்வண்ண மெனக்காக்
குங் காவலுந் தொழுப்பு தொள்ளுஞ் சுவாமிபூர்த்தன்

டா, நோயுஞ் சன்மமினியஞ்சலஞ்ச லென்றலங்கண்டு
தொழுவோரருகிலே, தாயுந்தந்தையுமானாய் இருக்கிறீர்
தாயுமான தயாபர மூர்த்தியே. (௨)

முகமெலாம்.

முகமெலாங்கண்ணீர் முத்தரும்பிச்செங்கைமுகிழ்ப்ப
வகமெலாங்குழைந் தாண்டதயாநிதிநல்லறிஞ்
ரிகமெலாந்தவமிழைக்கின்றாரென் செய்கோவேழை
சகமெலாம்பெறநல்லருளுகாமாச்சமைத்தாய்.

திடமுறவே.

கொச்சகக்கலிப்பா.

திடமுறவே நின்னருளைச் சேர்ந்தெனைக்காத்தாளக்
கடனுனக்கென்றெண்ணிநினைக்கைதவிர்ந்தேனவ
வடைவுகெட்டபாழ்மாயையாழியிலேயின்னமல்லற்
படமுடியாதெனைநுவிப்பற்றேபராபரமே.

ஆராமைகண்டிங்கருட்குருவாய்நீயொருநாள்
வாராயோ பந்தவருத்தமெல்லாந்தீராயோ
பூராயமாகவருட்பூரணத்திலண்டமுதற்
பாராதிவைத்தசதியேபராபரமே.

வாழாதுவாழ்வுனைவந்தடைந்தோரெல்லாரு
மாழாழியென்னவருவானுழுக்காற்றே

வாழாவாழ்வளி வந்தடைந்தோரெல்லோரும்
யாழாழியென்னை வருகாரறாழுக்காற்றே
டேழாயெனவைத்த யோகமினிநானொருவர்
பாழாகவொருமுகம் பார்ப்பர்பராபரமே. (௩)

உள்ளத்தினுள்ளே யொளித்தென்னையாட்டுகின்ற
கள்ளக்கருணையையான் காணுந்தரமோ
வெள்ளத்தையாற்றிவிடக்குண்பார்கள்சுட்டும்
பள்ளத்தின்மீன்போற் பதைத்தேன்பராபரமே. (௪)

வாவிக்கமலமலர் வண்டாய்த்துவண்டுதுவண்
டாவிக்குநின்றவுனைக் கன்புவைத்தார்க்கஞ்சலென்பாய்
பூவிற்கும்வாள்கடையிற் புல்விற்போர்போலவொன்றை
பாவிக்கமாட்டேன் பதியேபராபரமே. (௫)

விண்ணுறுவெற்பின் விழுந்தாங்கெனமார்பிற்
கண்ணுறுபாய்ச்சிடுமென் காதல்வெள்ளங்கண்டிலையோ
நண்ணுறுசாந்தபதத் தற்பரமோரால்வேறப்
பண்ணுறுமின்பப் பதியேபராபரமே. (௬)

கூடியநின்சீரடியார் கூட்டமென்றோவாய்க்குமென
வாடியவென்னெஞ்சமுக வாட்டமுநீகண்டிலையோ
தேடியநின்சீரருளைத் திக்கனைத்துங்கைகுவித்துப்
பாடியநான்கண்டாய் பதியேபராபரமே. (௭)

நெஞ்சத்தினூடே நினைவாய்நினைவூடு
பஞ்சிலனலாழுமென் தாவித்துணையே

சஞ்சலமாற்றினையினிமேற் றாய்க்குப்சாரம்புகன்று
பஞ்சரிக்கநானோர் பதியேபராபரமே. (அ)

யுத்திநெறியாகவுன்னைப் போற்றிப்பலகாலும்
முத்திநெறிவேண்டாத மூடனேனுகெடுவேன்
சித்திநெறிக்கென்கடவேன் சிரடியர்க்கேவல்செய்யும்
பத்திநெறிக்கேனுமுகம் பார்நீபராபரமே. (கூ)

கண்டறியேன் கேட்டறியேன் காட்டுநினையேயிதயங்
கொண்டறியேன்முத்தி குறிக்குந்தாமுமுண்டோ
தொண்டறியாப்பேதமையான் சொல்லேனின்றன்னை
பண்டறிவாய்நீயே பகராய்பராபரமே. [யெல்லாம்

தன்னை

கொச்சகக்கலிப்பா.

தன்னையறியத் தனதருளாற்றானுணர்ந்து
மன்னைப்பொருளெனவே வாழாமற்பாழ்நெஞ்சே
பொன்னைப்புவிளையமடப் பூவையரையெய்யெனவே
யென்னைக்கவர்ந்திழுத்திட் டென்னபலன்கண்டாயே.

ஆக்குவை

ஆக்குவைமாயையாவு நொடியினிலவற்றைமாள
நீக்குவைக்கையில்லா கினைப்பொடும்மறப்புமாற்றிப்

போக்கொடுவரவுமின்றிப் புனிதநல்லருளானந்தம்
தாக்கவுஞ்செய்வதன்றோ சச்சிதானந்தவாழ்வே. (க)

கற்புறுசிந்தை.

கற்புறுசிந்தைமாதர் கணவரையன்றிவேறு
நிற்புறத்தவரைநாடார் யாங்களுமின்பவாழ்வுந்
தற்பொறியாகநல்குந் தலைவனையலதோர்தெய்வம்
பொற்புறக்கருதோங்கண்டாய் பூரணானந்தவாழ்வே. (க)

முருந்தினநகையார்பால முலைமுகந்தழீஇச்செவ்வாய்
விருந்தமிர்தெனவருந்தி வெறியாட்டுக்காளாய்நா
ளிருந்தலோகாயதப்பேரினைத்தனுமிருந்தவேழை
பொருந்தவுங்கதிமேலுண்டோ பூரணானந்தவாழ்வே (உ)

தீதெலாமொன்றாய்வன்மை செறிந்திருட்படலம்போர்த்த
பாதகசிந்தைபெற்ற பதகனும்பாதநீழ [த
லாதரவடைவுள்ளன்ப ருணர்கிலையாயின்மற்றியார்
போதனைசெய்யவல்லார் பூரணானந்தவாழ்வே. (ங)

நாதனைநாதாதீத நண்பனைநடுவாய்நின்ற
நீதனைக்கலந்துநிற்க நெஞ்சமேநீவாவென்றால்
வாதனைபொருக்கியென்னை வசஞ்செய்துமறைத்துமார்க்க
போதனைசெய்ததன்றோ பூரணானந்தவாழ்வே. (ச)

எண்ணியவெண்ணமெல்லா மிறப்புமேற்பிறப்புக்கா
சை, பண்ணியெண்ணரிசவையெல்லாம் பாழாக்கியெனைப்

பாழாக்குர், திண்ணியஙிலையைக்கொன்று சிறியேனையுப் பக்கொண்டாற், புண்ணியநிலைக்கேயன்றோ பூரணானந் தவாழ்வே. (௬)

பத்திநீ பத்திக்கானபலனுநீ பலவாச்சொல்லுஞ்
சித்திநீசித்தாசித்த திறமுநீதிறமேயார்மேன
முத்திநீமுத்திக்கான முதலுநீமுதன்மையான
புத்திநீயெனக்கொன்றுண்டோ பூரணானந்தவாழ்வே. ()

தாயினுமினியநின்னைச் சரணெனவடைந்தநாயேன்
பேயினுங்கடையனாகிப் பிதற்றுதல்செய்தனன்றோ
தீயிடைமெழுகாய்நொந்தேன் றெளிவிலேன் வீணேகாலம்
போயினதாற்றுகில்லேன் பூரணானந்தவாழ்வே. (௭)

மலைவளர்காதலி.

பதியுண்டுநிதியுண்டு புத்திரர்கண்மித்திரர்கள்
பக்கமுண்டெக்காலமும்
பவிசுண்டுதவிசுண்டு திட்டாந்தமாகயம
படரொனுந்திமிரமணுகாக்
கதியுண்டுஞானமாங் கதிருண்டுசதிருண்டு
காயசித்திகளுமுண்டு
கறையுண்டகண்டர்பா லம்மைநின்றருளிற்
கருத்தொன்றுமுண்டாகுமேல்
நதியுண்ட கடலெனச் சமயத்தையுண்டபர
ஞானவானந்தவொளியே

நாதாந்தரூபமே வேதாந்தயோனமே
நானெனுமகந்தைதீர்த்தென்
மதியுண்டமதியான மதித்தாளவல்லியே
மதுசூதனன்றங்கையே
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (க)

தெட்டிலேவலியபட்டதார்வாய்வெட்டிலே
சிற்றிடையிலேநடையிலே
சேலொத்தவிழியிலே பாலொத்தமொழியிலே
சிறுபிறைநுதற்கீற்றிலே
பொட்டிலேயவர்கட்டு பட்டிலேபுனைகந்த
பொடியிலேயடியிலேமேற்
பூரித்தமுலையிலே நிற்கின்றநிலையிலே
புத்திதனைநுழையவிட்டு
கெட்டிலேயலையாய லறிவிலேபொறையிலே
னின்னடியர்கூட்டத்திலே
னிலைபெற்றவன்பிலே மலைவற்றமெய்ஞ்ஞான
ரூபத்திலேயுமிருதான்
மட்டிலேமனதுசெல னினதருளுமருள்வையோ
வளமருவுதேவையரசே
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (உ)

பூமிமுதலாகவே நாதபரியந்தமும்
பொய்யென்றெனைக்காட்டியென்

போதத்தினுவாகி யடியீறுமில்லாத
போதபூரணவெளிக்குள்
ஏதுமறவில்லென்று பாயமாலைவைத்தவினை
யெல்லாஞ்செய்வல்லசித்தாய்
மின்பவுருவைத்தந்த வண்ணமேயின்னமே
யெளியேன் மறந்துய்வனோ
வேதமுதலான நல் லாகமத்தன்மையை
விளக்கமுட்கண்ணிலார்க்கு
மிக்கனின் மகிமையைக் கேளாதசெவிடர்க்கும்
வீறுவாதம்புகலுவாய்
வாதநோயாளர்க்கு மெட்டாதமுக்கணுடை
மாமருந்துக்கமமிர்தம்
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெணுமையே. (அ)
பிடியிட்டவாழ்க்கையா லுப்பிட்டகலமெனவு
மெய்யிலாமுள்ளுடைந்து
வீறிட்டசெல்வர்தந் தலைவாயில்வாசமாய்
வேதனைகளுறவேதனுந்
துடியிட்டவெவ்வினையை யேவினான்பாவிநான்
றொடரிட்டதொழில்களெல்லாந்
துண்டிட்டசாண்கும்பி பின்பொருட்டாயதுன்
றொண்டர்பணிசெய்வதென்றோ
வடியிட்டசெந்தமிரு வருபையிட்டாளுநி
லவிவையோர்பநவைவழி

லப்பட்டுமடியிட்டு நடைநடந்தருளாடிக
ளடியிலுமடியிசெஞ்
வடியிட்டமறைபேசு பச்சிளங்கிள்ளைபே
ளமருவுதிகைவையராசே
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெணுமையே. (௪)
பூரணிபுராதனி சுமங்கலைசுதந்தரி
புராந்தகித்ரியம்பகியெழிற்
புங்கவிவிளங்குசிவ சங்கரிசகலசாதள
பஞ்சமிசைவீற்றிருக்கும
நாரணிமனாதீத நாயகிகுணாதீத
நாதாந்தசத்தியெனவுன்
நாமமேயுச்சரித் திடுமடியர்நாமமே
நாஉச்சரிக்கவசமோ
வாரணிசடைக்கடவு ளாரணியெனப்புகழ்
வகிலாண்டகோடியீன்ற
வன்னையேயிளையுங் கன்னியெனமறைபேசு
மானந்தரூபமயிலே
வாரணியுமிருகொங்கை மாதர்மகிழ்கங்கைபுகழ்
வளமருவுதேவையராசே
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெணுமையே. (௫)
பாகமேபெறவுனைப் பாடவறியேன்மல
பரிபாகம்வரவுமிலைதிற்

பண்புமோசற்றுழிலை நியமமோசெய்திடப்
பாவியேன்பாபரூப
தேகமோதிடமில்லை ஞானமோகனவிலுஞ்
சிந்தியேன்பேறின்பமோ
சேறவென்றாற்கள்ள மனதுமோமெத்தவுஞ்
சிந்திக்குதென்செய்குவேன்
மோகமோமாதமோ குரோதமோலோபமோ
மூற்றுமாச்சரியமோதான்
மூறியிட்டெனைக்கொள்ளு நிதியமோதேடவெளின்
மூசுவரிவண்டுபோல
மாகமோடவும்வல்ல னெனையாளவல்லையோ
வளமருவுதேவையரசே
வரராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெணுமையே. (சு)
தூளேறுதூசிபோல் வினையேறுமெய்யனுந்
தொங்கினுட்சிக்கினுஞ்
சுழலேறுகாற்றி னிடைபஞ்செனச்
சூறையிட்டறிவையெல்லா
நாளேறநாளேற வார்த்திகமெனுங்கூற்றி
னட்பேறவுள்ளுடைந்து
நயனங்கள்ற்றதோ யூரேறுபோலவே
நானிலந்தனிலலையவோ
வேளேறுதந்தியைக் கனதந்தியுடன்வென்று
விறையேறுமாலைசூடி.

விண்ணோறுமெகங்கள் வேற்றைபறிமறைவுறை
வெருட்டியகருவங்கூந்தலாய்
வாணோருகன்னியே விடையேறுமெம்பிரான்
மனதுக்கிசைந்தமயிலே
வனராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (எ)

பூதமொடுபழகிவள ரிந்திரிமாம்பேய்கள்
புந்திமூதலானபேய்கள்
போராடுதேபதி ராக்ஷசப்பேய்களென்
போதத்தையூடழித்து
வேதனைவளர்ந்திடற் சதுர்வேதவஞ்சான்
விதித்தாணிவல்லவெல்லாம்
விழிப்படிக்குணனு மௌனமந்திராதிசய
வித்தைகளையியந்தருள்வையோ
நாதவடிவாகிய பஹுமந்த்ரரூபியே
நாதாந்தவெட்டவெளியே
கற்சபயபானபரிர் தழைபவருமேகமே
ஞானவானந்தமயிலே
வாதமிடுபாசமயம் யாவுக்குமுணர்வரிய
மகிமைபெறுபெரியபொருளே
வனராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (அ)

அகிலாண்டநாயகி-சந்தவிருத்தம்.

வட்டமிட்டொளிர் பிராணவாயுவெனு
　　நிகளமோடுக மன்ஞ்செயு
மனமெனும்பெரிய மதயானையையென்
　　வசமடக்கிடினமூ மண்டலத்
திடமுமுற்றவள்ள ராஜயோகமிவன்
　　யோகமென்றறிஞர் புகழவே
யேனழயெனுலகி லீடுமவ ழ்வனினி
　　யிங்கிதற்கு மனுமானமோ
பட்டவர்த்தனர் பராவசக்ரதர
　　பாக்யமான சுபயோகமும்
பாரகாவியகவிதை நான்மதுர
　　பாராயணஞ்செ மதியூகமும்
வட்டசித்தியு நலன்பருக்கருள்
　　விருதுகட்டியபொ னன்னமே
யண்டகோடிபுகழ் காவைவாழகி
　　லாண்டநாயகியெ னம்மையே.

பெரியநாயகி-விருத்தம்.

காற்றைப்பிடித்துமட் காகத்தடைத்தபடி
　　கன்மப்புனற்கஞ்ரு நங்

கடைகெட்ட நவவாயில் பெற்றபசு மட்கலக்
காயத்துளென்னையிருத்திச்
சோற்றைச்சுமத்திநீ பந்தித்துவைக்கத்
தித்திக்குண்மதுவென்னவே
துள்ளித்துடித்தென்ன பேறுபெற்றேவருட்
டோயநீராய்ச்சல்செய்து
நாற்றைப்பதித்தெஞ் ஞாயமும்பயிரதனை
நாட்டிப்புலப்பட்டியே
நமனுணதிப்பூடு மனுகாமன் முன்னின்று
நாடுசிவபோதமான
பேற்றைப்பருந்தருளி யெனையாளவல்லையோ
பெரியவகிலாண்டகோடி
பெற்றநாயகிபெரிய சயிலமாநகர்பருவு
பெரியநாயகியம்மையே.

தந்தைதாய்.

தந்தைதாய்மகவுமனை வாழ்க்கையாக்கை
சகமனைத்துமௌனியருடழைத்தபோதே
யிந்திரசாலங்கனவு கதந்நீரா
யிருந்ததேயிவ்வியற்கை யென்னேயென்னே. (க)

என்னைநான்கொடுக்கவொருப்பட்டகால
யாதிருந்ததன்னவைபோ யென்னென்னைநீங்கா

வன்னைபோலழிவில் பொழியுங்கருணைவாரி
யானந்தப்பெருமுகிலே யரசேசொல்வாய். (௨)

அரசேநின் றிருக்கருணை யல்லர்தொன்றை
யறியாதசிறியேனா னதனால்முத்திக்
கரைசேரும்படிக்குனருட் புணையைக்கூட்டங்
கைப்பிடியேகைப்பிடியாக் கருத்தட்கண்டேன். (௩)

கண்டேனிங்கென்னையுமென் றனையுநீசாக்
கருணையுநின் றன்னையுநான் கண்டேன்கண்டேன்
விண்டேனென் றென்னைப் புறம்பாத்தள்ளவேண்டாம்
விண்டதுநின் னருட்களிப்பின வியல்பாலன்றோ. (௪)

ஓவென் றசுத்தவெளி யொன்றேநின் றிக்
குயிரையெல்லாம்வம்மினின் வுதட்டாவின்பத்
தேவென் றநீகலந்து நலக்குமுத்தி
சேர்த்தனையேற்குறைவாமோ செகவிலாசம். (௫)

செகத்தையெல்லாமணுவளவுஞ் சிதறுவண்ணஞ்
சேர்த்தணுவில்வைப்பைய ணுத்திரளையெல்லா
மத்துவமாப்பிரமாண்ட மாகச்செய்யும்
வல்லவாநீநினைந்த வாறேயெல்லாம். (௬)

சொல்லாதேவாய்துடிப்ப தல்லாநெஞ்சந்
துடித்திருகணீராருவி சொரியத்தேம்பிக்
கல்லாலேயிருந்தநெஞ்சங் கல்லான்முக்கட்
கனியேநெக்குருகிடவுங் காண்பேன்கொல்லோ. (௭)

பெற்றவட்கே.

பெற்றவட்கே தெரியுமந்த வருத்தம்பிள்ளை
பெறுப்பேதையறிவாளோ பேரானந்த
முற்றுணர்க்கே றண்ணீர்க்கம் பலையுண்டாகும்
முறுதவரேகனெஞ்ச முடையராவர். (க)
ஆவாவென்றழுது தொழுங்கையாகி
யப்பனேயானந்த வடிகளே நீ
வாவாவென்றவர்க்கருளுங் கருணைவெந்தாய்
வன்னெஞ்சர்க்கிரங்குவ தெவ்வாறு நீயே. (உ)
நீயேயிங்கெளியேற்குத் தாகமோக
நிலையூடே நின்றுணர்த்தி நிகழ்ந்தலாலோ
பேயேற்குத்தனக்கெனவோ ரன்புமுண்டோ
வெம்மானேயின்னமன்பு பெருக்கப்பாராய். (ங)
பாராயோவென்றுயர மெல்லாமையா
பகருமுன்னே தெரியாதோ பாவியென்முன்
வாராயோவின்னமொரு காலாநாலு
மலர்க்காலென்சென்னிமிசை வைத்திடாயோ. (ச)
வைத்திடுங்காலைப்பிடித்துக் கண்ணின்மார்பில்
வைத்தணைத்துக்கொண்டு கையால்வளைத்துக்கட்டிச்
சித்தமிசைப்புகவிருத்திப் பிடித்துக்கொண்டு
தியக்கமறவின்பசுகஞ் சேர்வதென்றோ (ரு)
சேராமற்சிற்றின்பத்தைப் பிரித்தென்னுந்
திருவடிப்பேரினத்துடனே சேரவண்ணம்

மாராகநானிலந்தே னரசேநீதான்
மனதறிந்துயானையிலே னழுந்தவைத்தாய். (௬)

வைத்தபொருளுடலாவி மூன்றுநின்கை
வசமெனவேயன்கொடுக்க வாங்கிக்கொண்டு
சிந்தைமிசைப்புகுந்ததுதான் மெய்யோபொய்யோ
சிறியேற்கிங்குளவுரையாய் திகையாவண்ணம். (௭)

திகையாதேயென்னுளும் பேரானந்தத்
தெள்ளமுதமுதவாமற் றிவலைகாட்டி
வகையாகவலக்கழித்தார் யுண்டுசித்தி
வாழ்ந்தேனிரண்டுகாண் மாடுபோல. (௮)

மாடுமக்கள்சிற்றிடையார் செம்பொனுண்ட
வைத்தகனதனமேடை மாடகூடம்
வீடுமெண்பாற்றொடர்ச்சியே விடைவிடாதன்
மிக்ககதிவிடனன்றோ விளங்கல்வேண்டும். (௯)

விளங்கவெனக்குள்ளுள்ளே விளங்காநின்ற
வேதகமேபோதகமே விமலவாழ்வே
களங்காதிபொருளே யென்னைநீங்காத
கண்ணுதலேநாதாந்தக் காட்சிப்பேறே. (௧0)

நாதமெனாதாந்த வெளியேசுத்த
ஞாதுருவேஞானமே ஞேயமேமால்
வேதமேவேதமுடி வானமோன
வித்தேயிங்கென்னையினி விட்டிடாதே. (௧௧)

கல்லாலின்.

கல்லாலினீழலிலொருநால்வர்க்குங்
கடவுளரியுணர்த்துவதுங் கைகாட்டென்றான்
சொல்லாலேசொலப்படுமோ சொல்லுந்தன்மை
துரும்புபற்றிக்கடல்கடக்குந் துணிவேயன்றோ. (க)

அன்றாவாமோவெனவுஞ் சமயகோடி
யத்தனையும்வெவ்வேறா யாற்றநேரே
நின்றாயேயெனைப்பொறுமா றெவ்வாறிங்கே
நின்னருள்கொண்டறிவதல்லால் னெறியேயுண்டோ. ( )

நெறுபார்க்கினின்னையன்றி யகிலம்வேறு
இலகீர்த்திக்கால்வா ணுரீயலது
கூறியாதுமில்லையென்றால் யாங்கள்வேறு
கோதையொருகூறுடையாய் கூறாய்கூறாய். (௩)

கூராயவைம்பூதச் சுமையைத்தாங்கி
குணமிலாமனமெனும் பேய்க்குரங்கின்பின்னே
மாறாதகவலையுடன் சுழலவென்னை
வைத்தனையேயையோநின் மகிமைநன்றே. (௪)

நன்றெனவுந்தீதெனவு மெனக்கிங்குண்டோ
நானாகநீயிருந்த நியாயஞ்சற்றே
யின்றெனக்குவெளியானா லெல்லாம்வல்ல
விறைவாநின்னடியருட னிருந்துவாழ்வேன். (௫)

வாழ்வெனவுந்தாழ்வெனவு மிரண்டாப்பேசும்
வையகத்தாற்கற்பனையா மயக்கமான

பாழ்வலையைக்கிழித்துதறிச் செயல்போல்வாழப்
பரமேநின் ஞானந்தப் பார்வையெங்கே. (சு)
எங்கெங்கேயருளென் றெல்லாமிழந்தா
னேழையிவனெனவு மௌனியிச்சைகூறு
மங்கேயெங்கேயெளிவந் தென்னையாண்ட
வாரமுதேயுனைக்காண்பா னலந்துபோனேன். (எ)
போனநாட்கிரங்குவதோ தொழிலாவிங்ஙன்
பொருந்துநாளத்தனையும் போக்கினேனென்
ஞானநாயகனே நின் மோனஞான
நாட்டமுற்றுவாழ்ந்திருக்க நாளென்றோ. (அ)
நாட்டபட்டகயலெனன வியநமேவி
நறுந்தேனே துன்மார்க்க நாரிமார்க்கண்
யாட்பட்டகாயமித்த காயமென்றே
வன்கூற்றுமுயிர்பிடிக்க வருமந்நீதி. (கூ)
நீதியெங்கேமறையெங்கே பண்விண்ணெங்கே
நித்தியராமவர்களெங்கே கெறிதப்பாத
சாதியெங்கேயொழுக்கமெங்கே யாங்களெங்கே
தர்ப்பரநீபின்னுமொன்றைச் சமைப்பதானால். (க0)
ஆனாலுமியானென திங் கற்றவெள்ளை
யதுபோதுமதிகதிகா னல்லவென்று
போனாலும்யான்போவ னல்லால்யௌனப்
புண்ணியனேவேருமொரு பொருளைநாடேன். (கக)
பொருளேநின் பூரணமே விட்டகாலம்
போக்குவரவுண்டோதற் போதமுண்டோ

இருடானுண்டோவல்லால் வெளிதானுண்டே
இன்பமுண்டோ துன்பமுண்டோ யாமிங்குண்டோ. ( )

உண்டோநீபடைத்த வுயிர்த்திரளிலென்போ
லொருபாவிதேகாதி யுலகம்பொய்பாக்
கண்டேயுமெள்ளவுந் துறவுமின்றிக்
காசினிக்குளலைந்தவரார் கட்டாய்தேவே. (௧௩)

தேவரெலாந்தொழச்சிவந்த செந்தாண்முக்கட்
செங்கரும்பேமொழிக்குமொழி தித்திப்பாக
மூவர்சொலுந்தமிழ்கேட்குந் திருவிச்செவிக்கே
மூடனேன்புலம்பியசொன் முற்றுமோதான். (௧௪)

முற்றுமோவெனக்கினியா னந்தவாழ்வு
மூதறிவக்கனியாய நின்முளரித்தாளிற்
பற்றுமோசற்றுமில்லை யையோவையோ
பாவிபடுமகட்கலக்கம் பார்த்திலாயோ. (௧௫)

பார்த்தனவெல்லாமழியு மதனைச்சுட்டிப்
பாராதேபார்த்திருக்கப் பரமேமோன
மூர்த்திவடிவாயுணர்த்துங் கைகாட்டுண்மை
முற்றியெனதல்லல்வினை முடிவதென்றோ. (௧௬)

என்றுனைநீயென்றுளய்யா மென்பதென்னை
யிதுநிற்கவெல்லாந்தா மில்லையென்றே
பொன்றிச்செய்ரல்லவநீ மெமைப்படைக்கும்
பொற்புடையாயென்னினுறு பொருந்திடாதே. (௧௭)

பொருந்துசகமனைத்தினையும் பொய்பொய்யென்று
புகன்றபடிமெய்யென்றே போதரூபத்
திருந்தபடியென்றிருப்ப கன்றேயன்றோ
எம்பெருமான்யான்கவலை யெய்தாக்காலம். (௧௮)

காலமேகாலமொரு மூன்றுங்காட்டுங்
காரணமேகாரணகாரியங்களில்லாக்
கோலமேயெனைவாவாவென்றுகூவிக் [ய்.
குறைவறநின்னருள்கொடுத்தாற் குறைவோசொல்லா

சொல்லாயதகுதியெல்லாங் கடந்துநின்ற
சொரூபானந்தச்சுடரே தொண்டனேனைக்
கல்லாதப்படைத்தாலு மெத்தநன்றே
கரணமுடனுறவு கலக்கமாட்டேன். (௨௦)

கலங்காதநெஞ்சுடைய ஞானதீரர்
கடவுளுனைக்காணவே காயமாதி
புலங்காணார்நானொருவன் ஞானம்பேசிப்
பொய்க்கூடுகாத்ததென்ன புதுமைகண்டாய். (௨௧)

கண்டிலையோயான்படும்பா டெல்லாமூன்று
கண்ணிருந்துந்தெரியாதோ கசிந்துள்ளன்பர்
தொண்டாடித்தொண்டனன்றோ கருணைநீங்காச்
சுத்தபரிபூரணமாய் சோதிநாதா. (௨௨)

சோதியாயிருட்பிழம்பைச் சூரையாடுந்
தூவெளியேயெனைத்தொடர்ந்து தொடர்ந்தெந்நாளும்

வாதியர்தின் றவினைப் பகையைவென்ற
வாழ்வேயின் றுனைப்பிரிந்து மயங்குகின்றேன். (உ௩)

மயக்குறுமென்மனமனுதாப் பாதைகாட்டி
வல்வினையைப்பறித்தனையே வாழ்வேநானென்
செயக்கடவேன்செயலெல்லா நினதேயென்று
செங்கைகுவிப்பேனல்லாற் செயல்வேறில்லை. (உ௪)

வேறுபடுஞ்சமயமெல்லாம் புகுந்துபார்க்கின்
விளங்குபரம்பொருளேநின் விளையாட்டல்லால்
மாறுபடுங்கருத்தில்லை முடிவின்மோன
வாரிதியினத்திரள்போல் வயங்கிற்றம்மா. (உ௫)

அம்மாவிதிசயந்தா னன்றேவன்றே
அகண்டநிலையாக்கியென்னை யறிவாம்வண்ணம்
சும்மாவேயிருக்கவைத்தா யையாவாங்கே
சுகமயமாயிருப்பதல்லாற் சொல்வானென்னே. (உ௬)

என்னேநான் பிரிந்துழல வந்தவாறிங்
கெனக்கெனவோர்செயலிலையோ ஏழையென்பால்
முன்னேவினைசெய்வினையெனவும் பின்னேவந்து
மூளும்வினையெனவும்வர முறையேனெந்தாய். (உ௭)

தாயானதன்னருளை நிரம்பவைத்துத்
தமியேனைப்புறவாமற் றள்ளித்தள்ளி

போயானதென்கொலையா வேகதேசம்
பூரணத்துக்குண்டோதான் புகலவேண்டும். (௨௮)

புகலரியநின்விளையாட் டென்னேயெந்தாய்
புன்மையறிவுடையவென்னைப் பொருளாப்பண்ணி
யிகல்வினைக்குமலமாயை கன்மத்திலே
யிடருறவுஞ்செய்தனையோ விரக்கமீதோ. (௨௯)

இரக்கமொடுபொறையறிவொ ரறிவாசார
மில்லேனுனல்லோர்க ளிட்டங்கண்டாற்
கரக்குமியல்புடையேன்பாழ் நெஞ்சமெந்தாய்
கருந்தாதோவல்லுருக்கோ கரியகல்லோ. (௩௦)

பராபரக்கண்ணி.

சீராருந்தெய்வத் திருவருளாம்பூமிமுதற்
பாராதியாண்ட பதியேபராபரமே. (௧)

கண்ணாரக்கண்டோர்க் கரும்பொருள்காணமலருள்
விண்ணூடிருந்தவின்ப வெற்பேபராபரமே. (௨)

சிந்தித்தவெல்லாமென் சிந்தையறிந்தேயுதவ
வந்தகருணை மழையேபராபரமே. (௩)

ஆராவமுதே யரசேயானந்தவெள்ளப்
பேராறேமோனப் பெருக்கேபராபரமே. (௪)

அறிவாரொன்ன னைந்தடிமையாளவிடும்
பேறறிவயின்பப் பெருக்கேபராபரமே. (௫)

உரையிறந்தவன்பருளத் தேங்கொளியாயோங்கிக்
குறையிறந்தவின்பக் கடலேபராபரமே. (௬)

எத்திக்குந்தானாகி யென்னிதயத்தேயூறித்
தித்திக்குமானந்தத் தேனேபராபரமே. (௭)

திக்கொடுகீழ்மேலுந் திருவருளாம்பொற்பினிதோர்
கைக்குள்வளர்நெல்லிக் கனியேபராபரமே. (௮)

முத்தேபவளமே மொய்த்தபசும்பொற்சுடரே
சித்தேயென் னுள்ளத் தெளிவேபராபரமே. (௯)

கண்ணேகருத்தேயென் கற்பகமேகண்ணிறைந்த
விண்ணேயானந்த வியப்பேபராபரமே. (௧௦)

வாக்காய்மனதால் மனவாக்கிறந்தவர்பாற்
றாக்காதேதாக்குந் தனியேபராபரமே. (௧௧)

பார்த்தவிடமெல்லாம் பரவெளியாய்த்தோன்றவொரு
வார்த்தைசொல்லவந்த மனுவேபராபரமே. (௧௨)

வானந்தமண்ணினந்தம் வைத்துவைத்துப்பார்க்கவெனக்
கானந்தந்தந்த வரசேபராபரமே. (௧௩)

அன்பைப்பெருக்கியென தாருயிரைக்காக்கவந்த
இன்பப்பெருக்கே யிறையேபராபரமே. (௧௪)

ஓடுமிருநிதியு மொன்றாகக்கண்டவர்க
ணாடும்பொருளான நட்பேபராபரமே (௧௫)

சித்தநினைவுஞ் செயலுஞ்செயலெனவா
ழுத்தமர்கட்கான வுறவேபராபரமே. (௧௬)

போதாந்தபுண்ணியர்கள்போற்றிசயபோற்றியெனும்
வேதாந்தவீட்டில் விளக்கேபராபரமே. (௧௭)

முத்தாந்தவீதி முளரிதொழுமன்பருக்கே
சித்தாந்தவீதிவருந் தேவேபராபரமே. (௧௮)

ஊனந்தருமுடல மென்னதியானென்பதற
வானந்தம்வேண்டி யலைந்தேன்பராபரமே. (௧௯)

என்புருகிநெஞ்ச மிளகிக்கரைந்துகரைந்
தன்புருவாய்நிற்க வலந்தேன்பராபரமே. (௨0)

சுற்றிவறிவராச் சுகம்பொருந்திலல்லாலென்
சித்தந்தெளியாதென் செய்வேன்பராபரமே. (௨௧)

மாறுவனுபூதி வாய்க்கிலல்லாலென்மயக்கந்
தேறுதென்செய்வேன் சிவமேபராபரமே. (௨௨)

தாகமறிந்தின்பநிட்டை தாருயேவாகெடுவேன்
றேகம்விழுந்திடினென் செய்வேன்பராபரமே. (௨௩)

அப்பாவென்னெய்ப்பில்வைப்பேயாற்றுகிலேன்போற்
றியென்று, செப்புவதல்லால்வேறென்செய்வேன்பரா
பரமே. (௨௪)

உற்றறியுமென்னறிவு முட்கருவிபோற்சுவிமாண்
டற்றுமின்பந்திலேயே யையாபராபரமே. (௨௫)

சொல்லாலடங்காச் சுகக்கடலில்வாய்மடுக்கி
னல்லாலென்றுக மறுமோபராபரமே. (௨௬)

பாராயோவென்னைமுகம் பார்த்தொருக்காலென்கவலை
தீராயோவாய்திறந்து செப்பாய்பராபரமே. (௨௯)

ஓகோவுனைப்பிரிந்தா ருளங்கனலில்வைத்த
பாகோமெழுகோ பகராய்பராபரமே. (௩௦)

கூர்த்தவறிவத்தனையுங் கொள்ளைகொடுத்துன்னருளை
பார்த்தவனென்னைமுகம் பாராய்பராபரமே. (௩௧)

கடலமுதேதேனேயென் கண்ணே கவலைப்
படமுடியாதென்னைமுகம் பார்பராபரமே. (௩௨)

உள்ளமறிவா யுழைப்பறிவாய்நானேழை
தள்ளிவிடின்மெத்தத் தவிப்பேன்பராபரமே. (௩௩)

கன்றினுக்குச்சேதா கனிந்திரங்கள்போலவெனக்
கென்றிரங்குவாய்கருணை யெந்தாய்பராபரமே. (௩௪)

எண்ணாதவெண்ணமெலா மெண்ணியெண்ணியேழை
நெஞ்சம், புண்ணாகச்செய்ததினிப் போதும்பராபரமே

ஆழித்துரும்பெனவே யங்குமிங்குமுன்னடிமை
பாழிற்றிரிவதென்ன பாலம்பராபரமே. (௩௬)

கற்றவறிவா லுனைநான் கண்டவன்போற்கூத்தாடிற்
குற்றமென்றென்னெஞ்சே கொதிக்கும்பராபரமே. ()

ஐயோவுனைக்காண்பா னாசைகொண்டதத்தனையும்
பொய்யோவெளியாய் புகலாய்பராபரமே. (௩௮)

துன்பக்கண்ணீரிற் றுளைந்தேற்கானந்த
இன்பக்கண்ணீர்வருவ தெந்நாள்பராபரமே. (௩௯)
வஞ்சனையும்பொய்யுமுள்ளே வைத்தழுக்காறாயுளறு
நெஞ்சனுக்குமுண்டோ நெறிதான்பராபரமே. (௪௦)
பாசம்போய்நின்றவர்போற் பாராட்டியானுனு
மோசம்போனேனுன் முறையோபராபரமே. (௪௧)
நன்றறியேன்றீதறியே னென்றுநின்றவனு
றென்றறியேனானேழை யென்னேபராபரமே. (௪௨)
இன்றுபுதிதன்றே யெளியேன்படுந்துயர
மொன்றுமறியாயோ வுரைப்பாய்பராபரமே. (௪௩)
எத்தனைதான்சன்மமெடுத் தெத்தனைநாள்பட்டதுய
ரத்தனையுமேயறிந்த தன்றோபராபரமே. (௪௪)
இந்தநாட்சற்று மிரங்கிலையேற்காலன்வரு
மந்தநாட்காக்கவல்லா ரார்காண்பராபரமே. (௪௫)
உற்றுற்றுநாடி யுள்மருண்டபாவியைநீ
சற்றிரங்கியாளத் தகாதோபராபரமே. (௪௬)
எள்ளளவுநின்னைவிட வில்லாவெனைமயக்கிற்
றள்ளுதலாலென்னபலன் சாற்றாய்பராபரமே. (௪௭)
பாடிப்படித்துலகிற் பாராட்டிநிற்பதற்கோ
தேடியென்னையடிமை சேர்த்தாய்பராபரமே. (௪௮)
சொன்னதன்றச் சொல்வதல்லாற் சொல்லறவேன்
சொல்லுமதிக், கென்னத்தைச்சொல்வே னெளியேன்
பராபரமே. (௪௯)

சொல்லும்பொருளுமற்றுச் சும்மாவிருப்பதற்கே
யல்லும்பகலுமெனக்காசைபராபரமே. (௫௦)
நேசநிருவிகற்ப நிட்டையல்லா துன்னடிமைக்
காசையுண்டோ வேறியா தன்றேபராபரமே. (௫௧)
அச்சமெனவேண்டாமித் தொல்லுலகிலல்லக்கண்டா
லச்சமிகவுடையே னோபராபரமே (௫௨)
கண்ணுவாரேனுமுனைக் கைக்குவிபாராயினந்த
மண்ணுவார்டப்பை மதிப்பேன்பராபரமே. (௫௩)
கொல்லாவிரதங் குவலயமெல்லாமோங்க
வெல்லார்க்குஞ்சொல்லுவதென் னிச்சைபராபரமே.
எத்தாற்பிழைப்பேனோ வெந்தையேநின்னருட்கே
பித்தானேன்மெத்தவுநான் பேதைபராபரமே (௫௫)
வாயிருந்தும்பேசா மௌனத்தைவைத்திருந்துந்
தாயிலார்போலென் றளர்ந்தேன்பராபரமே. (௫௬)
அன்னையிலாச்சேய்போ லலக்கணுற்றேன்கண்ணோர்
வெள்ளகத்திற்றப்போயிருக்கும்பராபரமே (௫௭)
உற்றவினைக்கிற்றுயர மூன்றுள்ளேசெந்தீயாய்ப்
பற்றவொக்கேனென்னைமுகம் பார்பராபரமே. (௫௮)
பொய்பணியென்றுமெள்ளப் போதிப்பாற்சொற்கே
ட்டிக், கைவிடவும்வேண்டாமென் கண்ணேபராபரமே.
எண்ணமறிந்தே யிளைப்பறிந்தேயேழையுய்யும்
வண்ணத்திருக்கருணை வையாய்ப்பராபரமே. (௬௦)

நாட்டாதேயென்னையொன்றி னாட்டியிதமகிதங்
காட்டாதேயெல்லாநீ கண்டாய்பராபரமே (சுக)

உன்னைநினைந்துன்னிறைவி லுள்ளேயுலாவுமென்னை
யன்னைவயிற்றினின்னமடைக் காதேபராபரமே. (சுஉ)

பாரமுனக்கென்றெண்ணும் பழக்கமேமாறா
வரமெனக்குத்தந்தருளென் வாழ்வேபராபரமே, ()

வந்தித்துநின்னை மறவாக்கடனைச்
சிந்திக்கநின்னதருள் செய்யாய்பராபரமே (சு௪)

எவ்வுயிருமென்னுயிர்போ லெண்ணியிரங்கவுநின்
றெய்வவருட்கருணை செய்யாய்பராபரமே. (சு௫)

வெட்டவெளிப்பேதையன்யான் வேறுகபடொன்றறி
யேன். திட்டருடன்சேரனந்த தெண்டம்பராபரமே.

இரவுபகலற்றவிடத் தேகாந்தயோகம்
வரவிந்திருக்கருணை வையாய்பராபரமே. (சுஎ)

மால்காட்டிச்சிந்தை மயங்காமனின்றுசுகக்
கால்காட்டிவாங்காதே கண்டாய்பராபரமே. சுஅ

எப்பொருளுநீயெனவே யெண்ணிநான்றோன்றாத
வைப்பையழிவாநிலையா வையாய்பராபரமே. (சுகூ)

சும்மாவிருப்பதுவே சுட்டற்றபூரணமென்
றெம்மாலறிதற் கெளிதோபராபரமே. (எ0)

முன்னொடுபின்பக்கமுடியடிநர்ப்பண்ணறநின்
றன்னொடுநானிற்பதென்றோ சாற்றாய்பராபரமே. ()

மைவண்ணந்தீர்த் தமௌனிசொன்னதெவ்வண்ண
மவ்வண்ணநிட்டை யருளாய்பராபரமே. (எஉ)
வித்தன்றியாதும் விளைவதுண்டோநின்னருளாஞ்
சித்தன்றியாங்களுண்டோ செப்பாய்பராபரமே. (எங)
ஆங்காரமற்றான் னறிவானவன்பருக்கே
தூங்காததூக்கமது தூக்கும்பராபரமே (எச)
சிந்தையவிழ்ந்தவிழ்ந்து சின்மயமாநின்னடிக்கே
வந்தவர்க்கேயின்பநிலை வாய்க்கும்பராபரமே. (எரு)
சொல்லாடாதுமறைப்போற் சொல்லிறந்துநீயாகி
னல்லாலெனக்குமுத்தி யாமோபராபரமே (எசு)
பேச்சாகாமோனம் பிறவாமுளைத்தென்றற்
காச்சாச்சுமேற்பயனுண்டாமோ பராபரமே. (எஎ)
கெட்டியென்றுன்னன்பர்மலங் கெட்டயத்தோர்பூரண
மாக், தொட்டிலிக்குட்சேய்போற் றுயின்றார்பராபர
காட்டவருளிருக்கக் காணுநிருண்மலத்து
நாட்டமெனக்குவா னன்றோபராபரமே. (எகூ)
எத்தன்மைக்குற்ற மியற்றிடினுந்தாய்பொறுக்கு
மத்தன்மைநின்னருளு மன்றோபராபரமே. (அ0)
எத்தனையோதோர்ந்தாலு மென்னாலேயின்பமுண்டோ
சித்தருளேயின்பச் சிவமேபராபரமே. (அக)
மண்ணொடுவிண்காட்டி மறைந்தமறையாவருளைக்
கண்ணொடுகண்ணாகவென்று காண்பேன்பராபரமே. ()

பஞ்சரித்துநின்னைப் பலகாலிரந்ததெல்லா
மஞ்சலெனுமீரருட்டே யன்றோபராபரமே. (அ௩)

எங்கெங்கேபார்த்தாலு மெவ்வுயிர்க்குமவ்வுயிரா
யங்கங்கிருப்பதுநீ யன்றோபராபரமே. (அ௪)

அனைத்துமாய்நின்றாயே யான்வேறோநின்னை
நினைக்குமாறெங்கே நிகழ்த்தாய்பராபரமே. (அ௫)

நின்போதத்தாலே நினைப்புமறப்புமென்றா
லென்பேதகமெங்கே யியம்பாய்பராபரமே. (அ௬)

ஒன்றைநினைந்தொன்றைமறந்தோடுமனமெல்லாநீ
யென்றறிந்தாலெங்கே யியங்கும்பராபரமே. (அ௭)

கொழுந்தில்வயிரமெனக் கோதறவுள்ளன்பி
லழுந்துமவர்க்கேசுகமுண் டாகும்பராபரமே (அ௮)

பற்றும்பயிர்க்குப் படர்கொழுந்துபோற்பருவம்
பெற்றவர்க்கேநின்னருடான் பெறும்பராபரமே. (அ௯)

யோகியர்க்கேஞானமெழுங்காமமேபேரன்பான
தாகியரும்யோகமுன்னே சார்ந்தோர்பராபரமே. ()

அல்லும்பகலு மறிவாகிநின்றவர்க்கே
சொல்லும்பொருளுஞ் சுமைகாண்பராபரமே. (௯௧)

எச்சிலென்றுநூலை யிகழ்ந்தோர்க்குணப்போற்றப்
பச்சிலையுங்கிள்ளப்படுமோ பராபரமே. (௯௨)

அந்தக்கரண மடங்கத்துறப்பதுவே
யெந்தத்துறவினுநன் றெந்தாய்பராபரமே. (௯௩)

தன்னையறிந்தாற் றலைவன்மேற்பற்றலது
பின்னையொருபற்றுமுண்டோ பேசாய்பராபரமே. ()
அன்பாற்கரைந்துகண்ணீ ராறுகண்டபுண்ணியருக்
குன்பால்வாவழிதா னுண்டோபராபரமே (௧௯௫)
தன்னையறிந்தருளே தாரகமாநிற்பதுவே
யுன்னையறிதற் குபாயம்பராபரமே (௧௯௬)
கற்றகலையாலிலைதான் காணுமோகாண்பதெல்லா
மற்றவிடத்தேவெளியா மன்றோபராபரமே. (௧௯௭)
கண்மூடிக்கண்விழித்துக் காண்பதுண்டோ நின்னரு
ளாம், விண்மூடினெல்லாம் வெளியாம் பராபரமே. ()
தேரேசினதருளென் னெஞ்சைக்கவர்ந்தென்றும்
பாரேசகமும் படைப்பேன்பராபரமே (௧௯௯)
வான்காணவேண்டின் மலையேலொக்குமுன்னை
நான்காணப்பாவனைசெல் நாட்டம்பராபரமே. (௨௦௦)
வாதனைவிட்டுன்னருளின் மன்னினல்லாவேறுமொரு
சாதனைதானுண்டோநீ சாற்றாய்பராபரமே. (௨௦௧)
பாதகமும்விண்ணகமும் பற்றாகநிற்பதருட்
டாரகத்தைப்பற்றியன்றோ சாற்றாய்பராபரமே. (௨௦௨)
விளக்குந்துகளியையும் வேறென்றார்நின்னைத்
துளக்கமறச்சிவனென்று சொல்வார்பராபரமே. (௨௦௩)
பாராதிநீயாய்ப் பகர்ந்தாலகமெனவு
மாராயுஞ்சீவனுநீ யாங்காண்பராபரமே. (௨௦௪)

பொய்யைப்பொய்யென்றறியும்போதகத்துக் காதர
வுன், மெய்யருளேயன்றோ விளம்பாய்பராபரமே. ()

வருவான்வந்தேனெனல்போன்மன்னியருயுஞ்சக
த்தைத், தெரிவாகவில்லையென்ற தீரம்பராபரமே. ()

மாயாசகமில்லையேன் மற்றெனக்கோர்பற்றுமில்லை
நீயேநானென்றுவந்து நிற்பேன்பராபரமே. (௧0எ)

வானாதிநீயெனவே வைத்தமறையென்னையுநீ
தானாகச்சொல்லாதோ சாற்றாய்பராபரமே. (௧0அ)

வெள்ளைக்கருணைமத வேழமாநின்னருள்கென்
கள்ளக்கருத்தே கவளம்பராபரமே. (௧0௯)

வண்டாய்த்துவண்டு மௌனமலரணைமேற்
கொண்டார்க்கோவின்பங் கொடுப்பாய் பராபரமே. ()

மாயைமுதலாம்வினை நீமன்னுயிர்நீமன்னுயிர்தேர்ந்
தாயுமறிவானதுநீ யன்றோபராபரமே. (௧௧௧)

என்னறிவும்யானுமெனை தென்பதுமாமிவைக
ளின்னவையேயன்றோ நிகழ்த்தாய்பராபரமே. (௧௧௨)

பாரறியாதண்டப் பறப்பறியாதுன்பெருமை
யாரறிவார்நானோ வறியேன்பராபரமே. (௧௧௩)

அண்டமனைத்திலுமா யப்பாலுக்கப்பாலுங்
கொண்டநின்னையாரறிந்து கொள்வார்பராபரமே. ()

ஒப்புயர்வொன்றின்றிரோவியுகாரேமனவட்டக்
கப்பலுக்காம்வான்பொருணீ கண்டாய்பராபரமே. ()

என்போலெல்லியவரு மெங்கெங்குபார்த்தாலு
முன்போல்வலியவரு முண்டோபராபரமே. (ககசு)
பார்க்கின்ற அண்டபிண்டப் பரப்பனைத்துநின்செயலே
யார்க்குஞ்செயலிலையே யையாபராபரமே. (ககள)
ஒன்றேபலவேயு யுருவேயருவேயோ
வென்றேயழைப்பதுன்னை யென்றுபராபரமே. (கசஅ)
செப்புவதெல்லாஞ்செய்நான் சிந்திப்பதெல்லாநின்
றெப்பிறியயாணமென வோர்ந்தேன்பராபரமே. ()
ஆரிருந்தென்னார்போயென் னாமுதாநின்னருளின்
சீரிருந்தா லுய்வேன் சிலமேபராபரமே (சஉ0)
வஞ்சநமன் வாதனைக்கும் வன்பிறவேதனைக்கு
மஞ்சியுனையடைந்தே னையாபராபரமே. (கஉக)
எந்தப்படியுன் னிதயமிருந்ததெமக்
கந்தப்படிவருவ தன்றோபராபரமே (கஉஉ)
எங்கெங்குநாளு மெனைப்பிரியாதென்னுயிராய்ச்
சிந்தைகுடிகொண்டவருட் டேவேபராபரமே. (கஉ௩)
அஞ்சலஞ்சலென்றடிமைக் கப்போதைக்கப்போதே
நெஞ்சிலுணர்த்து நிறைவேபராபரமே. (கஉச)
என்னையுன்றன் கைக்களித்தார் யாவரென்னை யான்
கொடுத்தும், பின்னையுன்றற்பெற்றநலம் பேசேன்பரா
பரமே. (கஉரு)
வாய்பேசாவூமையென வைக்கவென்றோநீமௌனத்
தாயாகவந்தருளைத் தந்தாய்பராபரமே. (கஉசு)

தன்னைத்தந்தென்னைத் தடுத்தாண்டநின்னருளைக்
கென்னைக்கொண்டென்ன பலனென்றாய்பராபரமே. ()

மார்க்கண்டர்க்காக மறலிபட்டபாட்டையுன்னிப்
பார்க்கினன்பர்க்கென்ன பயங்காண்பராபரமே. (௧௨௮)

சுட்டியுணராமற் றுரியநிலையாய்வெளியில்
விட்டநின்னையாரே வியம்பேசப ராபரமே. (௧௨௯)

ஏதென்றுமின்றியென்னைச் சும்மாவிருக்கவைத்தா
யீதொன்றும்போகாதோ வின்பம்பராபரமே. (௧௩௦)

வாயென்றும்பேசா மௌனியாய்வந்தாண்ட
தேயென்றும்போதாதோ வின்பம்பராபரமே. (௧௩௧)

என்றுமிருந்தபடிக் கென்னையெனக்களித்த
தொன்றும்போகாதோ வரையாய்பராபரமே. (௧௩௨)

எண்டிசைகீழ்மேலான வெல்லாம்பெருவெளியாக்
கண்டவிடத்தென்னையுநான் கண்டேன்பராபரமே. ()

இத்தனையேதும்மறியாப் பேதையனையாண்டவுனக்
கெத்தனைதான்தெண்ட மிடுவேன்பராபரமே. (௧௩௪)

தாயகர்ப்பத்தூடனமூந் தண்ணீருந்தருளு
நேயவுனையாரே நினையார்பராபரமே. (௧௩௫)

விரிந்சமனமொடுங்கும் வேளையிறைகப்
பரந்தவருள் வாழியே பதியேபராபரமே. (௧௩௬)

சிந்தனைபோய்நா னெனல்போய்த் தேக்கவின்பமா
மழையைவந்துபொழிந்தவனீ வாழிபராபரமே. ()

தந்தேனை யோர்வசனந் தந்தபடிக் கின்பமுமாய்
வந்தேனை யென்றனின்னை வாழ்பராபரமே. கஙஅ
மன்னும்வின் னும்வந் துன்னைக்காவே நின்னருளை
கன்னுறவுங் கண்டவரைக் கண்டாய்பராபரமே.
என்றுங்கருணைபெற்ற வின்பத்தபோதனர்சொல்
சென்றசென்றதிக்கனைத்துஞ் சொல்லும்பராபர
ஆடுவதுபாடுவது மானந்தமாகநின்னைத்
தேடுவதுநின்னடியார் செய்கைபராபரமே கசக
போக்கியநின் றண்ணருளைப் புட்கலமாய்ப்பெற்றவர்
தேக்கெழுந்தென்னாயி றியம்பாய்பராபரமே,
பாலரொடுபேயர்பித்தர் பான்மையெனநிற்பதுவே,
சீலமிகுஞானியர்தஞ் செய்கைபராபரமே.
உண்டுடுத்துப்பூண்டுங் குலசத்தார்போற்றரியுந்
தொண்டராவிளையாட்டே சுகங்காண்பராபரமே.
சங்கற்பமற்றநிருக் காட்சியர்கள்கண்டவழி
யெங்குமொருவழியே யெந்தாய்பராபரமே. கசரு
காயநிலையல்லவென்று காண்பாருறங்குவாரோ
மாயக்குடிற்பற்றுந் தொடர்வார்பராபரமே. கசசு
உப்புறுப்பும்போன்ற வயிக்யமானந்தத்
தொப்புவமைசொல்லவும்வாயுண்டோபராபரமே
சித்தந்தெளிந்து சிவமானோரெல்லோர்க்கும்
மெய்த்தடிமையான குடிகாண்பராபரமே. கசஅ

தம்முயிர்போலெவ்வுயிருந் தானென்றுதண்ணரு
ள்கூர்,செம்மையருக்கேவலென்றுசெய்வேன்பரா
விண்ணுக்கும்விண்ணாகி மேவுமுனக்கியான்பூசை
பண்ணினிற்குமாறு பகராய்பராபரமே. கருய
நெஞ்சகமேகோயி னினைவேசுகந்தமன்பே
மஞ்சனநீர்பூசைகொள்ளவாராய்பராபரமே. கருக
கெட்டவெளியானவப்பேய் கீழாகமேலான
சிட்டருனைப்பூசை செய்வர்பராபரமே. கருஉ
கால்பிடித்துமூலக் கனலைமதிமண்டலத்தின்
மேலெழுப்பிற்றேகம் விழுமோபராபரமே. கருங
பஞ்சசுத்திசெய் துநின்னைப்பாவித்துபூசைசெய்தா
விஞ்சியஞானம் விளங்கும்பராபரமே. கருச
அன்பர்பணிசெய்யவெனையாளாக்கிவிட்டுவிட்டா
லின்பநிலைதானேவந் தெய்தும்பராபரமே. கருரு
மூர்த்திதலந்தீர்த்த முறையாற்றொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தைசொலச்சற்குருவும் வாய்க்கும்பராபர
விரும்புஞ்சரியைமுதன் மெய்ஞ்ஞானநான்கு
மரும்புமலர்காய்கனிபோ லன்றோபராபரமே.
சொலாத்தவந்தருமஞ் சந்ததமுஞ்செய்யர்சிவ
ஞானந்தனையனைய நல்லோர்பராபரமே. கருஅ
சொன்னத்தைசொல்லி யாடிக்கின்றவாணவப்பே
ய்க், கின்னல்வருவித்தநா ளெந்தாய்பராபரமே.

இன்றோவிருவினைந் தேரியதுநானென்றோ
வன்றேவிளைந்ததன்றோ வாற்றேன்பராபரமே.

என்னைமுந் தானின்னைவிட் டில்லையென்றால்யான்
முனமே,பண்ணவினையேது பகராய்பராபரமே.

என்னையின்னதென் றறியாவேழைக்குமாகெடுவே
முன்னைவினைகூடன் முறையோபராபரமே. ௧௬௨

அறியாநான்செய்வினையை யையாநீகூட்டுங்
குறியேதெனக்குளவு கூறாய்பராபரமே. ௧௬௩

என்னைக்கெடுக்க விசைந்தவிருவினைநோய்
தன்னைக்கெடுக்கத் தகாதோபராபரமே. ௧௬௪

இல்லைமையேகாட்டுகின்ற மாமாயைநானொருவ
னில்லையெனிலெங்கே யிருக்குப்பராபரமே. ௧௬௫

முக்குணத்தாலெல்லா முளைக்கப்பிரகிருதிக்
கிக்குணத்தைநல்கியதா ரெந்தாய்பராபரமே.

ஆற்றப்படாதுதுன்ப மைபவென்றென்மனது
தேற்றப்படாதினியென் செய்வேன்பராபரமே.

பூரயமாய்மனதைப் போக்கவறியாமலையோ
பசாரயலைந்தே னரசேபராபரமே. ௧௬௮

மனமிறக்கக்கற்றாலுஞ் சித்தியெல்லாம்பெற்றாலு
மனமிறக்கக்கல்லார்க்கு வாயேன்பராபரமே.

வாதிக்குவந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போற்பாழ்த்த
மனம், மேலுக்குக்கூத்தாடு தெந்தாய்பராபரமே.

சூதாடுவார்போற் றுவண்டுதுவண்டுமனம்
வாதாடியென்னபலன் வாய்க்கும்பராபரமே.
கொள்ளித்தேள்கொட்டிக் குதிக்கின்றபேய்க்குரங்
காய், கள்ளமனந்துள்ளுவதென் கண்டாய்பராப
வந்ததையும்போனதையும்வைத்துவைத்துப்பார்த்
திருந்தால், சிந்தையிதமகிழ்ந்து சேரும்பராபரமே
எழுபயிர்ப்பாலமுன்னர் வித்திடயங்கணெருப்
பர்பெறநொருகன்று வதிந்தேன்பராபரமே. (கஎச)
பொய்வழியேபேறை பெரியாயுழல்வதுநின்
ணருளின்விதித்தவிதி யாமோபராபரமே. கஎரு
பாசசாலங்களெல்லாம் பற்றுவிடஞானவைவாள்
வீசுவதெந்நாள் விளம்பாய்பராபரமே, கஎசு
பந்தவுடறேனு மெய்த்தவுடனல்லதென்று
சிந்தித்தசையவந்திறஞ் செப்பாய்பராபரமே.
பொய்யெல்லாமொன்றாய்ப்பொருந்திவைத்தபொய்
ப்புடலை, மெய்யென்றோன் மெய்யாய் விடுமோபராபர
மின்னலையப்பிராயுடலை மெய்யென்றிருப்பதுவை
யோ, நின்னைமறக்கநெறியோபராபரமே. கஎஅ
நித்தியமென்றில்லாத நீர்க்குமிழிபோன்றவனேற்
கெத்தனைதான் றுன்பமுண்டோ லென்னேபராபர
மே. சழியுமென்றசடர்சேம்புவதென்னெளித்திகை
யாய்ப்புரிந்தாற்பிறந்த துண்டோபராபரமே.

எண்ணஞ்சமயா லெடுப்பாரொடுத்தவிடஞ்
சேதமுறின்யாதுபின்னே செல்லும்பராபரமே.

தோற்பாவைநாலாட் சமயாகுஞ்சின்னென்றிங்
கார்ப்பாலெடுத்தவ ராலேபராபரமே. ௧௮௩

ஞாலத்தைமெய்யெனவே நம்பிநம்பிநாளுமென்ற
ன்,காலத்தைப்போக்கியென்ன கண்டேன்பராபர

பொய்யுலகவாழ்க்கைப் புலச்சேரிவாதனைநின்
மெய்யருளின்மூழ்கின் விடுங்காண்பராபரமே.

நாலேணிவின்னேர நாற்குப்பருத்திவைப்பாற்
போலேகருவிநன்னூற் போதம்பராயரமே. ௧௮௬

சின்னஞ்சிறியார்கள்செய்த மணற்சோற்றைசொ
க்கு,மன்னுங்கலைஞான மார்க்கம்பராபரமே. ௧௮௭

வாசகஞானத்தால் வருமோசுகம்பாழ்த்த
பூசலொன்றுபோமோ புகலாய்பராபரமே. ௧௮௮

கேட்டதைச்சொல்லுங் கிளிபோலநின்னருளி
னொட்டமின்றிவாய்பேச னன்றோபராபரமே. ௧௮௯

வெளியாயருளில் விரவுமன்பர்தேக
மொளியாய்பிறங்கியதா முண்டோபராபரமே.

காலமொருமூன்றுங் கருத்திலுணர்ந்தாலுமதை
ஞாலந்தனக்குரையார் நல்லோர்பராபரமே. ௧௯௧

கொல்லாவிரதமொன்று கொண்டவரேநல்லோர்
மற்றல்லாதார்யாரோ வறியேன்பராபரமே. ககஉ

இல்லாதசௌரியத்தை யிச்சித்துச்சிந்தைவழிச்
சொல்லாமைநல்லோர் திறங்காண்பராபரமே.

ஏதுவந்துமேதொழிந்துமென்னதியானென்னார்க
ள்,போதநிலைகண்ட புலத்தோர்பராபரமே. ககச

ஆயிரஞ்சொன்னாலு மறியாதவஞ்சநெஞ்சப்
பேயரொடுகூடிற் பிழைகாண்பராபரமே. ககரு

மாயமயக்கொழிந்தார் மற்றொன்றைநாடுவரோ
நேயவருணிலையி னிற்பார்பராபரமே. ககசா

சித்திரையிற்செத்தபிணநேருமுடற்கிச்சைவையா
ச், சுத்தர்களேநல்ல துறவோர்பராபரமே. ககஎ

எந்நெஞ்சமே னு மிரங்குமேநின்னருட்குக்
கன்னெஞ்சருமுளரோ காட்டாய்பராபரமே:

மந்தவறிவாகியின்பம் வாயாதிருந்தலைந்தாற்
சிந்தைமயங்காதோவென் செய்வேன்பராபரமே

தேடினேன்றிக்கனைத்துந் தெண்டமிட்டேன் சிந்
தைநைந்து,வாடினேனென்மயக்க மாற்றாய்பராப

படிமைமே யானுமொன்றை மறுத்தன்றோவென்னை
யடிமைகொள வேண்டு மரசேபராபரமே. உாக

காலக்ஷயந்தீரவின்பக் கற்பகமென்றெழுந்த
மாலைவளர்த்தனையே வாழிபராபரமே. உ௱உ

நீர்ப்புற்புதமாய் நினைவருட்கேநின்றறியப்
பார்ப்பதல்லால்வேறுமொன்றைப்பாரேன்பராபர

நீர்க்குமிழ்போலென் னினைவுவெளியாய்க்கரைய
பார்க்குமிடமெல்லாமென் பார்வைபராபரமே.

ஆடியோய்பம்பரம்போ லாசையுடனெங்குமுனை
தேடியோய்கின்றேனென் செய்வேன்பராபரமே.

வேதாந்தஞ்சித்தாந்தம் வேறென்னார்கண்களிக்கு
நாதாந்தமோன நலமேபராபரமே. உ௱சு

ஆனந்தமானநின்னை யன்றியொன்றையுன்னாத
மோனந்தமியேற்கு முத்திபராபரமே. உ௱எ

ஏதுக்குமுன்னைவிடவில்லையென்றாலென் கருத்தை
சோதிக்கவேண்டாநான் சொன்னேன்பராபரமே.

முத்தியிலுந்தேகமிசை மூவிதமாஞ்சித்திபெற்றோ
ரெத்தனைபேரென்றுரைப்ப தெந்நாய்பராபரமே.

நீயன்றிநானார் நினைவாரென்னெஞ்சகமார்
தாயன்றிச்சூதுமுண்டோ சாற்றாய்பராபரமே.

அங்கமேநின்வடிவ மானசுகர்கூப்பிடநீ
யெங்குமேயேனென்ற தென்னபராபரமே. உகக

கொள்ளைவெள்ளத் தண்ணருண்மேற்கொண்டு
சுரித்தளர்த்திழுத்தாற் கள்ளமனக்கப்ப லெங்கே
காணும்பராபரமே. உகஉ

எக்கலையுங்கற்றுணர்ந்தோ மென்றவர்க்குச்சம்ம
தஞ்சொல்,லக்கணையாலின்பம்வருமோபராபரமே
கல்லெறியப்பாசிகலைந்துநன்னீர்காணுநல்லோர்
சொல்லுணரின்ஞானம்வந்து தோன்றும்பராபர

நின்னையுணர்ந்தோர்கடமை சிந்தித்தபேயற்கு
ரென்னகதிபெறுவா ரெந்தாய்பராபரமே. உகரு

என்னதியானென்னலத்தே ரெங்கிருந்துபார்க்கி
னுநின், சன்னிதியாநீபெரிய சாமிபராபரமே.

சோறுத்துருத்திச்சுமைசுமைப்பக்கண்பிதுங்கக்
காற்றைப்பிடித்தலைந்தேன் கண்டாய்பராபரமே.

உள்ளபடியொன்றை யுணர்க்கினார்க்குள்ளுறவா
லக்கள்ளமின்றியன்பாய்க் களிப்பேன்பராபரமே.

அடுத்தடுப்பாகவொன்றையான்பகர்வதல்லாற்
றொடுத்தொன்றையாண்டுவேண்டிசொல்லேன்
பராபரமே. உகசு

உள்ளறியாதொருவனென்னையுன்னிப்பேசில
போர், கள்ளிபிராக்கன்றுத் தடிப்பேன்பராபர

எல்லாருமின்புற் றிருக்கநினைப்பதுவே
யல்லாமல்வேறொன் றறியேன்பராபரமே. ௨௨௧

முன்னானமெய்ஞ்ஞானமுனிவர்தவமீட்டுதல்போ
லென்னாலிங்காணவெனக் கிச்சைபராபரமே. ௨௨௨

கன்மமென்பதெல்லாங் கரிசறவேமெய்ஞ்ஞான
தன்மமிலேசார்க்குஞ்சுபர்தன்மைபராபரமே. ௨௨௩

கண்டவிலாதென்னறிவின்கண்ணூடேகாட்சிபெற
மண்டியபேரொளிநீ வாழிபராபரமே. ௨௨௪

நானென்றதன்மையென்று நாடாமனாடவின்ப
வானாகிநின்றனைநீ வாழிபராபரமே. ௨௨௫

அகத்தூட னுமனுமா யண்டமெல்லாந்தானாய்
மகத்தாகிநின்றனைநீ வாழிபராபரமே. ௨௨௬

காரகமாங்கர்ப்பவறைக் கண்ணூடுமென்கண்ணே
வாரமனைத்துக்காத்தனைநீ வாழிபராபரமே.

பார்த்தோர்க்குந்தோர்மென்பார் சூமியைப்போராடி
யிரந்தோருந்தம்மைதன்பாரென்னேபராபரமே.

முத்தியெல்லாம்வாழியெங்கண்மோனகுருவாழி
யருள்வார்த்தையென்றும்வாழியன்பர்வாழிபரா

சொல்லும்பொருளுந் தொடராவருணிறைவிற்
செல்லும்படிக்கருணை செய்தாய்பராபரமே. ௨௩௰

இற்றைவரைக்குள்ளாக லெண்ணிரியசித்திமுத்தி
பெற்றவர்களெத்தனைபேர்பேசாய்பராபரமே.

காடுநிகருஞ்சா ஞட்டியபாளயமு
வீடுசெயுமோமுடிவி லெந்தாய்பராபரமே. உஙஉ

தேடுந்திரவியமுஞ்சேர்ந்தமணிப்பெட்டகமுங்
கூடவருந்துணையோகூறாய்பராபரமே. உஙங

தேடாததேட்டினரேசெங்கைத்துலாக்கோல்
போல்,வாடாச்சமனிலையில் வாழ்வார்பராபரமே.

நீராய்க்கசிந்துருகி நெட்டுயிர்த்துநின்றேன்
பாராததென்னோ பகராய்பராபரமே. உஙரு

உள்ளபொருளாவி யுடன்மூன்றுமன்றேதான்
கொள்ளைகொண்டநீயென் குறைதீர்பராபரமே.

ஆழ்ந்தாயேயிவ்வுலகி லல்லலெல்லாந்தீர்ந்தருளா
ல், வாழ்ந்தாயேயென்றனை வாழிபராபரமே.

தாராவருளெல்லாந் தந்தெனையுநின்னருளில்
வாராயோவென்றனை நீ வாழிபராபரமே. உஙஅ

ஆசையாயுன்மீதல்லாலருளறியவேதுமொன்றி
மாசம்வையேனின்கருணைப் பாங்காற்பராபரமே.

ஆதியந்தநீகுருவா யாண்டதல்லனின்னையன்றிப்
போதனையுமுண்டோபுகலாய்பராபரமே. உசம

தாணுவே வந்து தடுத்தாண்டெனையின்ப
வானாகச் செய்தவின் வானேபராபரமே. உசக

பற்றற்றிருநெறி பற்றிற்கடன்மலையுஞ்
சுற்றதினைக்குமனஞ் சொன்னேன்பராபரமே.

படிப்பற்றுக்கேள்வியற்றுப் பற்றற்றுச்சிந்தைத்
துடிப்பற்றார்க்கன்றே சுகங்காண்பராபரமே.

சத்தசகிக்கின்றோர் சடங்களிலிங்கமென
வைத்தாருமுண்டேயென் வாழ்வேபராபரமே.

சித்தநிருவிகற்பஞ் சேர்ந்தாருடற்றீயம்
வைத்தகர்ப்பூரம்போல் வழங்கும்பராபரமே.

ஆதிகாலத்திலென்னை யாண்டனையேயிப்பானீ
போதியெனியெங்கேநான் போவேன்பராபரமே.

நாவழுத்துஞ்சொன்மலரோ நாளுநிக்கும்பொன்ம
லரோ,தேவையுனக்கின்னதென்று செப்பாய்பரா

கன்னறரும்பாகாய்க் கருப்புவட்டாய்சற்கண்டா
யின்னமுதாயென்னு ளிருந்தாய்பராபரமே.

சிற்பரமேதற்பரமே தெய்வச்சுருதிசொன்ன
வற்புதமேயன்பே யறிவேபராபரமே. உசகூ

அறிவிப்பானீயென்று ஐம்புலனுங்கடந்த
நெறிநிற்பார்யாரோ நிகழ்த்தாய்பராபரமே.

அந்தக்கரணமெனு மாகாதபேய்களெனை
வந்துபிடித்தாட்ட வழக்கோபராபரமே. உருக

ஐவரொடுங்கூடா லெந்தரங்கசேவைதந்த
தெய்வவறிவே சிவமேபராபரமே. உருஉ

அருளாகிநின்றகங்க மாகாமலேயோ
விருளாகிநிற்க வியல்போபராபரமே. உருங

அன்பரெல்லாமின்ப மருந்திடவும்யானொருவன்
துன்புறுதனன்றோ சொல்லாய்பராபரமே. உருச

சந்ததமும்நின்கருணை சாற்றுவதல்லால்வேறு
சிந்தையறியேனுன் சித்தம்பராபரமே. உருரு

நானெனக்குளாறு நாட்டக்காலென்னைவிட்டுப்
போனாலுமுன்னைவிட்டுப் போகேன்பராபரமே.

இக்காயம்பொய்யென் றெட்டத்தானக்கபயம்
புக்காதாருண்டோ புகலாய்பராபரமே. உருஎ

தானைதல்பூரணமே சாருமிடமுண்டுயிரும்
வானகியுமொழுங்காய் மன்னும்பராபரமே. உருஅ

உன்னுமன்னர்பூர வன்னைடபோலேகரையா
மின்னுமானந்த விளக்கேபராபரமே. உருகூ

காட்டபட்டலெந்த நடுக்கமெலாக்கினைக்
காட்டிடுந்தன்பமெனக் கர்மோபராபரமே.

பார்விடுங்கன்மக் கலக்கம் பார்த்துமிங்கா ரிருந்தார்
சோர்விக்குறு துணையா ரையர்பராபரமே. ௨௯௧

நின்னிறைவே தாரகமாய் நின்றுசுக மெய்துமவ
ரென்னிறைவே பாவித்தே னென்னேபராபரமே.

நின்னைச்சரண்புகுந்தா னீகாக்கல்வேண்டுமல்லா
லென்னைப்புறம்விடுத லென்னேபராபரமே. ௨௯௩

மாறாத துன்பமெல்லாம் வந்துண்ணத் தாளின்செவி
யி, லேறுதவாறே தியம்பாய்பராபரமே. ௨௯௪

விண்டபுலப்பாடனைத்தும் விண்டுதன்பாற்செய்யவந்த
வண்டபுலவேடருக்கு மாற்றேன்பராபரமே.

சன்மார்க்கரியதிறக் காமக்குரோதப்பேய்க்
கென்னையிலக்காக வைக்க தென்னேபராபரமே.

சித்திநெறிகேட்டல் செகமயக்கஞ்சன்மமற
முத்திநெறிகேட்டல் முறைகாண்பராபரமே.

சிந்தைதனைத் தயச் சிந்தையா னவானந்த
மந்தவனைகயலேவச் செய்தும்பராபரமே ௨௯௮

கார்த்தவெறிவாலறியக் கூடதெனச் சூழவர்
நேர்த்தபடி தானே திரிந்தேன்பராபரமே. ௨௯௯

பாக்கருந்தும் பரமகைப்பயானருந்த
வெந்நினைநாள் செல்லுமியப்பாய்பராபரமே

தீரத்திறற்றுறவு சேராமலிவ்வுலகிற
பார்த்தனம்பேசல் பண்போபராபரமே. உ௭௧

இந்தவெளியினையுண் டேட்பமிடப்பேறிவாத்
தந்தவெளிக்கேவெளியாய்சார்ந்தேன்பராபரமே

உணர்த்துமுளேநாடா துணர்ந்தவையேநாடி
யிணக்குறுமென்னேழைமைதா னென்னேபராபர

உண்டுபோலின்று முலகைத்திடமெனவுட்
கொண்டுநான்பெற்றபலன் கூறாய்பராபரமே. உ௭௪

உள்ளபடியாதுமென வுற்றுணர்ந்தேனக்கணமே
கள்ளமனம்போனவழி காணேன்பராபரமே.

சித்தமவுனஞ்செயல்வாக் கெலாமவுனஞ்
சுத்தமவுனமென்பாற் றோன்றிற்பராபரமே.

எண்ணில்பலகோடியுயி ரெத்தனையோவத்தனைக்
கு,கண்ணிற்கலந்தவருட் கண்ணேபராபரமே.

எனக்கினியாருன்போலு மில்லையெனல்யானு
முனக்கினியனாகவுளவேன்பராபரமே. உ௭அ

அண்டபிண்டங்காணே னகமும்புறமுமொன்றாக்
கண்டவென்னைநீகலந்தகாலம்பராபரமே. உ௭௯

எத்தனைகோடி யெடுத்தெடுத்துச்சொன்னாலுஞ்
சித்தமிரங்கிலையென் செய்வேன்பராபரமே. உஅ0

அன்றந்தநால்வருக்கு மற்புதமாய்நீயுரைத்த
தொன்றந்தவார்த்தையெனக் குண்டோபராபர

அப்பனென் றுமன்னையென் றுமாரியனென் றும்முன்
னையே, செப்புவது முன்னிலையின் சீர்காண்பராபர

காட்டுங்கனமுமந் நக்காலர்வரும்போதெதிர்த்து
வெட்டுந்தளமோ விளம்பாய்பராபரமே. உ௮௩

பேசாதமோனநிலை பெற்றன்றோநின்னருளாம்
வாசாமகோசரந்தான் வாய்க்கும்பராபரமே.

சற்றுங்கேட்டாலுங் காயமழியாதசித்தி
பெற்றாலுமின்பமுண்டோ பேசாய்பராபரமே.

கண்டவடிவெல்லாங் கரைக்கிஅறவஞ்சனம்போல்
அண்டமெல்லாநின்னருளே யன்றோபராபரமே.

தன்செயலொன்றுமிலை தானென்றறன்பாவி
நின்செயலாய்நில்லா நினைவேன்பராபரமே. உ௮௭

கொலைகளவுகட்காமங் கோபம்விட்டாலன்றோ
மலையிலக்காநின்னருடான் வாய்க்கும்பராபரமே.

தன்னையறியாசகந் தானுயிருந்துவிட்டா
லுன்னையறியவரு ளுண்டோபராபரமே. உ௮௯

தன்றிரண்டென் றன்னுவுணர்வுகொடுத்துள்ளபடி
யென்றுமென்னைவையா யிறையேபராபரமே.

கருதுமடியார்களுள்ளங் காண்வெளியாக்
துரியநிறைவான சுகமேபராபரமே. ௨௯௧

பொய்க்குவித்தநெஞ்சன்றன் பொறுப்பரிந்துதிக்கவினை
க்குங்,வைச்குவித்துநிற்பதெந்தக் காலம்பராபரமே.

அத்துவிதமான வயிக்யனுபவமோ
சுத்தநிலைபர்நிலையார் சொல்வார்பராபரமே.

வைத்தசுவரலம்பின்னேன்போமோ பார்வையினை
கெத்தனைன்போதித்துமென்றுமெந்தாய்பராபரமே.

பூட்டற்றுந்தேகமற்றுப் பேர்குமுன்னேநின்னரு
ள்,காட்டத்தகாதோவென் கண்ணேபராபரமே.

சொல்லிப்பதங்களந்து சொன்முடிவிகாணாதார்
நெல்லிற்பதர்போல நிற்பர்பராபரமே. ௨௯௬

அழுக்காற்றுநெஞ்ச மழுங்கியபுன்மாக்க
ளிழுக்காற்றுமின்பநல் மெய்தர்பராபரமே.

தேகத்திபொய்யெனவே தேர்ந்தவுபசாந்தந்த
மோராதிபுண்டோ மொழிபராபரபரமே. ௨௯௮

சாதனையெல்லாமனிழுந் தற்போதங்காட்டாதே
போதனைநேல்குவதெப் போதோபராபரமே.

என்னமறியாவிருளா விள்ளம்படைத்தவெனக்
கென்றுசுகவுருவ தெக்காய்பராபரமே. ௩௱

சிந்திக்குந்தோறுமென்னுட் சிற்சுகமாயூற்றூறிப்
புந்திக்குணின்றவருட் பொற்பேபராபரமே. ௩௱௧

என்றுமடைந்தோர்கட் கிரங்கார்குறிப்பனைத்துங்
கன்றையுதைகாலி கதைகாண்பராபரமே, ௩௱௨

குற்றங்குறையக் குணமேலிடவருளை
உற்றவரேயாவிக் குறவாம்பராபரமே. ௩௱௩

ஒருமையல்லாய்க்குமுண்மைக் கோரானந்தநல்
கோடிபெருமையாற்பேசிலென்ன பேறும்பராபர

சொல்லுஞ்சமயநெறிச் சுற்றுக்குளேசுழலு
மல்லலொழிவதென்றைக் கையாபராபரமே.

பிடித்ததையேஸ்தாபிக்கும் பேரானவாணவத்தை
யடித்துத்துரத்தவல்லா ரார்காண்பராபரமே.

நேசத்தானின்னை நினைக்குநினைவுடையார்
ஆசைக்கடலி லழுந்தார்பராபரமே. ௩௱௭

கள்ளாதுகட்டுணவுங் காரியமோநானொருசொல்
கொள்ளாததோஷமன்றோ கூறாய்பராபரமே.

சென்றவிடமெல்லாந் திருவருளேதாரகமா
நின்றவர்க்கேயானந்த நிட்டைபராபரமே. ௩௱௯

நீட்சிகுறுகலில்லா நிதயசுகாரம்பச்க
சாக்ஷியாமுன்னைவந்து சார்ந்தேன்பராபரமே.

வானாதித்துவமாய் மன்னிநின்றகாரணநீ.
நானாகிநிற்பதெந்த நாளோபராபரமே. ௩௧௧

காட்டத்திலிங்கி கடைப்பவந்தாலென்னவுன்னும்
நாட்டத்திறாடுவந்த நட்பேபராபரமே. ௩௧௨

நித்திரையாய்த்தானே நினைவயர்ந்தநித்தநித்தம்
செத்தபிழைப்பானதெங்கள் செய்கைபராபரமே.

இன்பநிட்டையெய்தாமல்யாதெனினுஞ்சென்றுமன
னம், துன்புறுதல்லவன்பிறவித் துக்கம்பராபரமே.

பொய்யகலமெய்யான போதநிலைகண்டோர்க்கோ
ரையமில்லையையமில்லை யையாபராபரமே. ௩௧௫

மந்திரத்தையுன்னி மயங்காதெனக்கினியோர்
தந்திரத்தைவைக்கத் தகாதோபராபரமே. ௩௧௬

விண்கருணைபூதகதென மேவியுயிர்க்குயிராய்த்
தன்கருணைதோன்றவரு டாய்நீபராபரமே. ௩௧௭

தன்மயமாய்நின்றநிலை தானேதானாகிநின்று
ளின்மயமாயெல்லா நிகழும்பராபரமே. ௩௧௮

பக்கியிடையுநெஞ்ச வேழையைநீவாவென்றே
பாங்குபெறச்செல்வ துன்மேற்பராபரமே. ௩௧௯

ஆண்டநின்னைநீங்கா வடிமைகள்யாமாணவத்தை
பூண்டதன்னைகன்மம் புகலாய்பராபரமே. ௨௨௰

எங்கணுநீயென்றா விருந்தபடியெய்தாம
லங்குமிங்குமென்றலைய லாமோபராபரமே. ௫௨௧
கற்பூரமதுவுண்டு களித்ததல்லானின்னருளி
லற்புதமாநந்த முண்டோ நீதான்பராபரமே.
அண்டபகிரண்ட மீறியாதநின்வடிவைக்
கண்டவரைக்கண்டாற் கதியாம்பராபரமே. ௫௨௩
கலக்கமுறநெஞ்சைக் கலக்கித்திரும்பத்
துலக்குபவனீயலையோ சொல்லாய்பராபரமே.
சிந்தையுமென்போலச் செயலற்றடங்கிவிட்டால்
வந்ததெல்லாநின்செயலா வாழ்வேன்பராபரமே.
பந்தமெலாந்தீரப் பரஞ்சோதிநீகுருவாய்
வந்தவடிவை மறவேன்பராபரமே. ௫௨௬
ஆனந்தமான சகசநிருவிகற்ப
வானந்தநிட்டையருளாய்பராபரமே. ௫௨௭
அல்லலெல்லாந்தீரவெனக் கானந்தமாகவொரு
சொல்லையென்பால்வைத்ததையென் சொல்வேன்
சிந்தைமயக்கமறச் சினமாய்நின்றவுன்னைத்
தந்தையுனக்கென்னையுநான் றந்தேன்பராபரமே.
மைகாட்டுமாயை மயக்கமறநீகுருவாய்க்
கைகாட்டவுங்கனவு கண்டேன்பராபரமே. ௫௩௰

மால்வைத்தசிந்தை மயக்கறவென் சென்னிமிசை-
கால்வைக்கவுங்கனவு கண்டேன்பராபரமே. ௩௩௧

மண்ணானமாயையெல்லா மாண்டுவெளியாகவிரு
க்கண்ணாரவுங்கனவு கண்டேன்பராபரமே. ௩௩௨

மண்ணீர்மையாலே மயங்காதுன்கையாலென்
கண்ணீர்துடைக்கவுநான் கண்டேன்பராபரமே.

உள்ளதுணராவுணர்விலியா பாவியென்றோ
மெள்ளமெள்ளக்கைநெகிழ விட்டாய்பராபரமே.

எல்லாநினதுசெய லென்றெண்ணுமெண்ணமுநீ
யல்லாலெனக்குளதோ வையாபராபரமே. ௩௩௫

பந்தமயக்கிருக்கப் பற்றொழிந்தேனென்றுளறு
மிந்தமயக்க மெனக்கேன்பராபரமே. ௩௩௬

காட்சியெல்லாங்கண்ணைவிட கண்டதுண்டோயா
தினுக்கு, மாட்சியுனதருளே யன்றோபராபரமே.

எட்டுத்திசையுமொன்றா யின்பமாய்நின்றவுன்னை
விட்டுப்பிரியவிடம் வேறோபராபரமே. ௩௩௮

பிறியாதுயிர்க்குயிராய்ப் பின்னமறவோங்குஞ்
செறிவேயறிவே சிவமேபராபரமே. ௩௩௯

ஏதேதுசொன்னாலு மெள்ளளவுநீயிரங்காச்
சூதேதெனக்குளவு சொல்லாய்பராபரமே. ௩௪௦

கற்பனையாய்பாடுகிறேன் கண்ணீருங்கம்பலையும்
சொப்பனத்துங்காணேனென் சொல்வேன்பராபர

வல்லொன்றுநீங்கா மனதிறப்பமாறுப்பே
நல்லொன்றும்போதுமெனக் கையாபராபரமே.

ஏதுந்தெரியா வெளியையுனைவெனநின்
பாதத்திலேகாட்டிற் பொருதேபராபரமே. ௩௪௩

ஓராமலெல்லா மொழிந்தேதற்குன்றெய்வவரு
பாராதிருக்கத் தகுமோபராபரமே. ௩௪௪

மோனக்குருஞான மூட்டியெனக்குவட்டா
ஆனந்தவாழ்க்கை யருளாய்பராபரமே. ௩௪௫

வாடுமுகங்கண்டென்னை வாடாமலேகாத்த
நீடுங்கருணை நிறைவேபராபரமே. ௩௪௬

புந்தியிஞனின்னடியை போற்றுகின்றமெய்யடியா
ர், சிந்தையிறப்போநின் றியானம்பராபரமே.

உனக்குவமையாக்கருணை யுள்ளவருமன்மைக்
எனக்குவமையானவரு மில்லைபராபரமே. ௩௪௮

தாயிருந்தும்பிள்ளைதளர்ந்தாற்போலெவ்விடத்து
நீயிருந்துநான்றளர்ந்து நின்றேன்பராபரமே.

வாயாற்கிணறுகெட்ட வாறேபோல்வேசி
பேயானர்க்கின்பமுண்டோ பேசாய்பராபரமே.

பாவமென்றாலேதும் பயமின்றிச்செய்யவிந்தச்
சீவனுக்கார்போதந் தெரித்தார்பராபரமே.

இன்பநிருவிகற்ப மின்றேதாவன்றெனிலோ
துன்பம்பொறுப்பரிது சொன்னேன்பராபரமே.

கற்குநிலைகற்றாற் கருவியவிழாதருளாய்
நிற்குநிலைகற்பதுவே நீதம்பராபரமே. ௧௫௩

காச்சுச்சுடர்விடும்பொற் கட்டிபோனின்மலமாய்
பேச்சற்றவரே பிறவார்பராபரமே. ௧௫௪

பற்றொழிந் துசிந்தைப்பதைப்பொழிந் துதானேதா
னற்றிப்பதென்றக் கமைப்பாய்பராபரமே. ௧௫௫

உருவெளிதான்வாதனையூ ருத்தமர்க்கல்லாவினைமு
ங்குருவழிநின்றார்க்குமுண்டோ கூறாய்பராபரமே.

தேகம்யாதேனுமொரு சித்திபெறச்சிவன்முத்தி
யார்குநெறிநல்லநெறி யையாபராபரமே. ௧௫௭

உலகநெறிபோற்கடல் மோயவுயிர்முத்தி
யில்குறிமனல்பந்த வியல்போபராபரமே. ௧௫௮

பரமாய்ப்பாவெளியாய்ப்பார்பபதல்லான் மற்றெவர்
குந்திரமேதுமில்லையென்று தேர்ந்தேன்பராபரமே.

தேடுவேனின்னருளைத் தேடுமுன்னேயெய்திவிட
ளாடுவேனானந்த மாவேன்பராபரமே. ௧௬௦

உள்ளக்குறைய வுடல்குறைய வுள்ளிருந்து
கள்ளக்குறைய வென்று காண்பேன்பராபரமே.

பட்டப்பகல்போல பாழ்த்தசிந்தைமாளினெல்லாம், வெட்டவெளியாகவிளங்கும்பராபரமே. ௩௬௨

பார்க்கினனுப்போற்கிடந்த பாழ்ஞ்சிந்தைமாளி
னென்னை, யார்க்குச்சரியிடுவா யையாபராபரமே.

பாட்டுக்கோவன்பிலுக்கோபத்திக்கோவன்பர்தங்
க, ளீட்டுக்கெல்லாங்குறுகி நின்றாய்பராபரமே.

முத்தாந்தவித்தே முளைக்குநிலமாயெழுந்த
சித்தாந்தமார்க்கச் சிறப்பேபராபரமே. ௩௬௫

உன்றுவெளியா யுறங்காநாதபேருணர்வா
யென்னுவிக்குள்ளே யிருந்தாய்பராபரமே. ௩௬௬

தத்துவமெல்லாமகன்ற தன்மையர்க்குச்சின்மய
மா, நித்தமுத்தசுத்த நிறைவேபராபரமே. ௩௬௭

உள்ளக்கொதிப்பகல் வுள்ளுள்ளேயானந்த
வெள்ளமலர்கருணை வேண்டும்பராபரமே. ௩௬௮

என்னைப்புரப்பதரு ளின்கடனென்கடனே
நின்னிற்பணியறவே நிற்கைபராபரமே. ௩௬௯

காமனையாநன்னிலையைத் தந்தவருளானந்த
வானேமனாதீதவாழ்வே பராபரமே. ௩௭௰

மண்ணாதிபூதமெல்லாம் வைத்திருந்தநின்னிறைமை
கண்ணாரக்கண்டு களித்தேன்பராபரமே.

அறியாமையீதென் றறிவித்தவன்றேதான்
பிறியாவருணிலையும் பெற்றேன்பராபரமே. ௩௭௨

நீயெனவுநானெனவுந் தேர்ந்துநான்றேர்ந்தபடி
யேதுடக்கவொட்டாதென்னேபராபரமே. ௩௭௩

கண்டவறிவகண்டா காரமெனமெய்யறிவிற்
கொண்டவர்க்கேமுத்தி கொடுப்பாய்பராபரமே.

ஈறுகவல்வினைநா னென்னுமலின்பசுகம்
பேறுப்படிக்கடிமை பெற்றேன்பராபரமே. ௩௭௫

பெற்றாரனுபூதி பேசாதமோனநிலை
கற்றாருனைப்பிரியார் கண்டாய்பராபரமே. ௩௭௬

நீயேநானென்று நினைப்புமறப்புமறத்
தாயேயனையவருடந்தாய்பராபரமே. ௩௭௭

சஞ்சலமற்றெல்லாநீ தானென் றுணர்ந்தேனென்
னஞ்சலியுங்கொள்ளா யரசேபராபரமே. ௩௭௮

பூதமுதனாதவரை பொய்யென்றமெய்யரெல்லாஞ்
சாதித்தவின்பக் கடலேபராபரமே. ௩௭௯

வாக்குமனமொன்றுபட்ட வார்த்தையல்லால்வெ
வ்வேறாய், போக்குடையவார்த்தைபொருந்தேன்

கன்மையின் றியெல்லா மதித்துணர்வாய்க்காகெடு
வேன், நன்மையென்றுந்தோயா தன்மையேபரா

பத்தர்சித்தர்வாழிபரி பக்குவர்கள்வாழிசெங்கோ
ல். வைத்தவர்கள்வாழிகுரு வாழிபராபரமே.

கல்லாமே தன்னைதீர் கற்றுணர்ந்தமெய்யடியார்
சொல்லாலேநின்னைத் தொடர்ந்தேன்பராபரமே

சொல்பிறப்பச்சற்குருவாய்த்தோன்றிச்சுகங்கொ
டுத்த, நல்லுரைக்கேகொத்தடிமைநான்காண்பரா

முத்திக்குவித்தான மோனக்கரும்புவழி
த்தித்திடவிளைந்த தேனேபராபரமே. ௩அ௫

பத்திரையும்பார்த்த நினைவுமற்றநிற்பதுவோ
த்தவநுணிலைநீ சொல்லாய்பராபரமே. ௩அ௬

பண்ணிமதிகடலும் மற்றுளவுமெல்லாமுன்
கண்ணிலிருக்கவுநான் கண்டேன்பராபரமே.

பற்றைத்துறந்தசப் பொறிவநீயேயென்றனைநீ
பாட்டுகின்றதேதோ வறியேன்பராபரமே. ௩அஅ

பொய்யுணர்வாயிற்தப்புகழ்க்கூட்டைக்காத்திருந்
தே, ஐயமும்வகையுமுளதோ பராபரமே. ௩அ௯

பராபரக்கண்ணி-முற்றிற்று.

பைங்கிளிக்கண்ணி.

அந்தமுட னாதி யளவாமலென்னறிவிற்
சுந்தரவான்சோதி துலங்குமோ பைங்கிளியே. ௧

அகமேவுமண்ணலுக்கென் னல்லலெல்லாஞ்சொல்
சுகமானநீபோய்ச் சுகந்தொடுவா பைங்கிளியே. ௨

ஆவிக்குளாவியெனு மற்புதனைச் சிற்சுகந்தான்
பாவிக்குங்கிட்டுமோ சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே.

ஆருமறியாமலெனை யந்தரங்கமாகவந்து
சேரும்படியிறைக்குச் செப்பிவா பைங்கிளியே. ௪

ஆறாக்கண்ணீர்க்கிரங்க னங்கபங்கமானைத் தாயுங்
கூறாததென்னே குதலைமொழிப் பைங்கிளியே. ௫

இன்பருள்வாடை யடுக்கேனு மக்கண்ணற் சுத்த
வம்பரமாமாடை யளிப்பானோ பைங்கிளியே. ௬

உன்னையுமலென் றிரண்டென வோராமல் வீட்டுநெறி
சொன்னவரவுரையைச் சொல்லாய் பைங்கிளியே.

ஊருமில்லார் பேருமில்லா ருற்றார்பெற்றா ருடனே
யாருமில்லா ரென்னை யறிவாரோ பைங்கிளியே. ௮

ஊரைப்பாராமலெனக் குள்ளகத்து நாயகனார்
சீரைப்பார்த்தாற் கருணை செய்வாரோ பைங்கிளி

என்னுயிர்க்குயிரானவனோ வென்றென்று
நின்றநிலையெல்லா நிகழ்த்தாய்நீ பைங்கிளியே. ௰

எந்தமடனூடு மழுதாளிறைவடிவைச்
சிந்தைமடலாவெழுதிச்சேர்ப்பேனோபைங்கிளியே

கண்ணுண் மணிபோலின்பங் காட்டியெனைப்பிரிந்த
திண்ணியருமின்னும்வந்து சேர்வாரோ பைங்கிளி

படாமலர்சூடு மெம்பெருமான்பொன்னடியும்
வாடாமலர்முடிக்குவாய்க்குமோபைங்கிளியே.

கல்லேன்மனேன் கனிந்தவன்பேபூசையென்ற
நல்லோர்பொல்லாவெனையுநாடுவரோபைங்கிளியே

கண்டதனைக்கண்டு கலக்கந்தவிரெனவே
விண்டபெருமானையுநான்மேவுவனோபைங்கிளியே

காணுதகாட்சி கருத்துவந்துகாணுமல்
வீணுள்கழித்து மெலிவேனோபைங்கிளியே. ௧௭

காந்தமிரும்பைக் கவர்ந்திழுத்தாலென்னவருள்
வேந்தனெனையிழுத்து மேவுவனோபைங்கிளியே.

சேதனால்வாடினதுங் கண்டனையேயெம்பிறைவர்
போதரவாயின்பம் புசிப்பேனோபைங்கிளியே. ௧௮

கிட்டிக்கொண்டன்பருண்மைகேளாப்பலவடிகொ
ள், பட்டிக்குமின்பமுண்டோசொல்லாய்நீபைங்கி

சிட்டோராய்நெஞ்சுற் கிள்ளார்தழுவவென்று
னெட்டோரவரவர் நேரமென்றேனோபைங்கிளியே.

கூறுங்குறியுமில்லாக் கொள்கையினையென்கவலை
யாறும்படிக்கு மணைவரோ பைங்கிளியே. உக

சின்னஞ்சிறியேனன் றன்சிந்தைகவர்ந்தகாரிறைவர்
தன்னந்தனியே தவிப்பேனோ பைங்கிளியே. உஉ

சிந்தைமருவித் தெளிவித்தேதனையாள
வந்தகுருநாதனருள் வாய்க்குமோ பைங்கிளியே.

சொல்லிறந்துநின்ற சுகரூபப்பெம்மானை
யல்லும்பகலு மணைவேனோ பைங்கிளியே. கஉ

சற்போதத்தாலே தலைகீழதாகவைய
னப்போதவின்புவர நாட்செலுமோ பைங்கிளியே.

தன்னையறியுந்தருணந்தனிற் றலைவரென்னையணை
யாதவண்ணமெங்கொளித்தார் பைங்கிளியே.

தாங்கரிமையெல்லாந் தந்தனைவிட்டின்னருளா
ம், பாங்கியைசேர்ந்தாரிறைக்குபண்போசொல்லை
தாவியதோர்மர்க்கடமாந்தன்மையைவிட்டேயண்ண
விடத்தோவியம்போனிற்கினெனையுள்குவரோபை
தீராக்கழுமழுங்கைத்திரைவிட்டெங்கன்னிபினிட்
பாரேருங்காண்டானைப் பற்றுவேனோ பைங்கிளியே.
தாங்கிநிர்த்தென்னையலர் றாங்காமற்றாங்கிநிற்க
பாங்குகண்டாலன்றேபலன் சாண்பேன்பைங்கிளி

சொல்லைக்கவலை தொலைத்துத்தொலையாத
செல்வவிலாஸவின்பமெய்துவனோபைங்கிளியே.

நன்னெஞ்சத்தன்பரெல்லா நாதனைச்சேர்ந்திடணைந்
தார், வன்னெஞ்சத்தாலேவாழ்விழந்தேன் பைங்கி

காலைகநகின்வர் நாடோர்சம்மாவிருந்தாற்
ருலையணைவரவர் தம்மையென்றோபைங்கிளியே.

நீர்க்குமிழிபோன்றவுட னிற்கையிலேசாசுவதஞ்
சேர்க்கவறியாமற் றிகைப்பேனோபைங்கிளியே.

நெஞ்சத்தில்வாழ்வாரினைக்கினையேயென்றுனையா
ர், வஞ்சகத்தாரல்லரவர் மார்க்கமென்றோபைங்கி

பன்முகத்திரைச்சமயம் பாழ்படக்கல்லாலடிவாழ்
சின்முத்திரையாரைச் சேர்வேனோபைங்கிளியே.

பச்சைகண்டநாட்டிற்பறக்குமுன்னைப்போர்பறந்தே
ளிச்சையெல்லாமண்ணற் கியம்பிவாபைங்கிளியே

பாசபந்தஞ்செய்ததுன்பம் பாராமலெம்மிறைவ
னாசைதந்ததுன்பமதற் காற்றேன்பைங்கிளியே.

பாராசையற்றிறையைப் பற்றநான்பற்றிநின்ற
பூராயமெல்லாம் புகன்றுவாபைங்கிளியே. ௩௪

பேதைபருவத்தே பின்றொடர்ந்தென்பக்குவமுன்
சோதித்தவண்ணல்வந்து தோய்வாரோபைங்கிளி

ஐம்பயிர்நாடுமுன்போற்பார்பூத்தபைக்கொடி-
சேர், செம்பயிரைநாடித்திகைத்தேனே பைங்கிளி

பொய்க்கூடுகொண்டு புலம்புவனேவெம்மிறைவா
மெய்க்கூடுசென்றுவிளம்பிவாபைங்கிளியே. ௪௨

பொய்ப்பணி வேண்டேனைப் பொருட்படுத்திய
ண்ணலென்பான்மெய்ப்பணியுந்தந்தொருகாண்மை
யுவனே பைங்கிளியே. ௪௩

மந்துறங்குவிந்நுறக்குமற்றுளவெலாமுறங்கு
கண்ணுறங்கேனெம்மிறைவர் காதலாற்பைங்கிளி

மட்டுப்படாததமயக்கமெல்லா ந்தீரவென்னை, வெ
ட்டவெளிவீட்டிலண்ணன் மேவுவனோபைங்கிளி

மாலைவளர்த்துதென்னை வளர்த்திறைவர்பன்னெறி
யாம், பாலைவனத்தில்விட்டபாமென்னோபைங்கிளி

மெய்யினோய்மாற்றழ்தமெத்தவுண்டெம்மண்ணற
க்த, மையனோய்தீர்க்கமருந்துமுண்டோபைங்கிளி

மேவுபஞ்சவண்ணமுற்றும்வீண்சிறையாலல்லனுழ்
ருய், பாவிபஞ்சவண்ணம்பகர்ந்துவாபைங்கி யே.

வாய்திறவாவண்ணமென்னை வைத்தாண்டார்க்கென்
றுயரை, நீதிறவாச்சொல்லிநிசமாங்காண்பைங்கிளி

வாட்டப்படாத மனவின்பங்கையாலே
காட்டிகொடுத்தானை காண்பேனோபைங்கிளியே.

வாராவரவாக வந்தருளுமானருக்கெல்
போராசையெல்லாம்போய்.பேசுவானோபைங்கிளியே.

விண்ணவர்தம் பாலமுதம் வேப்பங்காயாகவென்
பாலுண்ணிப்பித்தம்புன்னன்மயல்பார்த்தாபைங்கி

விண்ணாறுள்வளிபடங்கி வேறற்றதென்னவருட்
கண்ணாறடங்கிடவுங் காண்பேனோபைங்கிளியே.

விண்ணோர்நிலைவுதவழ் மேடையிலெல்லாருமுற
பண்ணைவிட்டிலென்னை வைத்ததென்னோபைங்கி

உள்ளத்திலுள்ளேயொளித்திருந்தென்கள்ளமெல்
லாம், வள்ளறிந்தானெக்குவாயுமுண்டோபைங்கி

ஆகத்தைக்கூமுன்னே யாவித்துணைவரைநான்
மோகத்தின்வண்ணந் தழுவுவதென்றோபைங்கிளியே. ௫௰

தாயேனசுபாவந் தலைப்படநின்றுன்ஞான
வாறெனவரும் வருவாரோபைங்கிளியே. ௫௧

கள்ளத்தலைவரவர் கைகாட்டிப்பேசாம
லுள்ளத்தில்வந்த வுபாயமென்னோபைங்கிளியே.

எந்நாட்கண்ணி.

தெய்வவணக்கம்.

சீர்பூத்தவெண்ணி நிலவெறிப்பமன்றுடுங்
கார்பூத்தகண்டனையான் காணுவனெந்நாளோ,க

பொன்னாருமன்றன்மனை பூவைவிழிவண்டுசுற்று
மென்னாமுதினைமிச்சிப்பசிதன்னாளோ. உ

நீக்கமலக்கட்டறுத்து நேரேவெளியிலென்னைக்
தூக்கிவைக்குந்தானை தொழுநிற்குநாளென்னாளோ

கருமுகங்காட்டாமலென்றுங் கரிப்பூரம்வீசுந்
திருமுகமேநோக்கித் திருக்களிப்பதென்னாளோ.

வெஞ்சேலெனும்விழியார் வேட்கைநஞ்சுக்கஞ்சினை
ரையஞ்சேலெனுங்கைக்காயமென்பதென்னாளோ

ஆறுசமயத்து மதுவாய்நின்றிலங்கும்
வீறுபரைதிருத்தாண் மேவுநாளெந்நாளோ. சு

பச்சைநிறமாய்ச்சிவந்த பாகங்கலந்துலங்க
மிச்சையுடனின்றானை யாங்காண்பதென்னாளோ. எ

ஆதியந்தங்காட்டாத கண்டியுமாய்நின்றுணர்த்து
ம்,போதவடிவானடியை போற்றுநாளென்னாளோ

கங்கைநிலவுகடைக் காட்டானைத்தந்தையெனும்
புங்கவெண்கோட்டானைபதம்புந்திவைப்பதென்னா

அஞ்சுமுகங்காட்டாம லாறுமுகங்காட்டவந்த
செஞ்சரணச்சேவடியைச் சிந்தைவைப்பதென்னா

தந்தையிருதாடுணித்துத்தம்பிரான்றாள்சேர்ந்த
மைந்தையிருதாளிணைக்கேயின்புறுவதென்னாளோ

குருமரபின் வணக்கம்.

ஐயகரமலராற் சொல்லாமற்சொன்னவுண்மை
ஐயனைக்கல்லாலரசை யாமணைவதெந்நாளோ. ௧
சிந்தையினுக்கெட்டாத சிற்சுகத்தைக்காட்டவல்ல
நந்தியடிக்கீழ்க்குடியாய் நாமணைவதெந்நாளோ. ௨
சிந்தைசனற்குமர னாதியையாட்கொள்வான்
வந்ததவத்தினரை வாழ்த்துநாளெந்நாளோ. ௩
பொய்கண்டார்காணாப் புனிதமெனுமத் துவித
மெய்கண்டநாதனருண் மேவுநாளெந்நாளோ. ௪
பாதிவிருத்தத்தா லிப்பார்விருத்தமாகவுண்மை
சாதித்தார்பொன்னடியைத் தாம்பணிவதெந்நா
சிற்றம்பலமன்னுஞ் சின்மயாந்தில்லைநகர்க்
கொற்றங்குடிமுதலைக் கூறுநாளெந்நாளோ. ௬
குறைவிலருண் ஞானமுதல் கொற்றங்குடியடிக
ணறைமலர்த்தாட்கன்புபெற்று நாமிருப்பதெந்நா. ௭
காலவங்கள்போகாம னன்னெறியைக்காட்டியெமை
யாளவந்தகோலங்கட் கன்புவைப்பதெந்நாளோ. ௮
என்னறிவையுள்ளடக்கி யென்போல்வருமவுனி
தன்னறிவுக்குள்ளேநான் சாருநாளெந்நாளோ. ௯

ஆறுளொன்றைநாடினதற் காறுமுண்டோமென்றெ
மக்கு, கூறுமவுனிபருள் கூடுநாளெந்நாளோ. ௰
நில்லாமனின்றருளே நேரேபாரென்றவொரு
சொல்லான்மவுனியரு டோற்றுநாளெந்நாளோ. ௰௧
வைதிகமாஞ்சைவ மவுனிமனத்தளித்த
மெய்திகழ்தென்னல்வல் விழியுநாளெந்நாளோ. ௰௨
வாக்குமனமற்ற மவுனிமனத்தகுமே
தாக்கவுமென்னல்லலெல்லாந் தட்டழிவதெந்நா

அடியார்வணக்கம்.

வெம்பந்தீர்த்துலகாள் வேந்தன்றிருஞான
சம்பந்தனையருளாற் சாருநாளெந்நாளோ. ௧
ஏரின்சிவபோக மிங்கிவர்க்கேயென்னவுழ, வாரங்
கொள்செங்கையர்தாள் வாரம்வைப்பதெந்நாளோ.
பித்தரிறையென்றறிந்து பேதைபாற்றூதனுப்பு
வித்தமிச்சமர்த்தர் மெய்புகழ்வதெந்நாளோ. ௩
போதவூர்நாடறியப் புத்தர்தமைவாதில்வென்ற
வாதவூரையனன்பை வஞ்சிப்பதெந்நாளோ. ௪
ஒட்டுடன்பற்றின்றி யுலகைத்துறந்தசெல்வப்
பட்டினத்தார்பத்ரகிரி பண்புணர்வதெந்நாளோ. ௫

கண்டதுபொய்யென்றகண்டா கர்சிவமெய்யென
விண்டசிவவாக்கியர்காண் மேவுநாளெந்நாளோ. ௬
சக்கரவர்த்தி தவராசயோகியெனு
மிக்கதிருமூலனருண் மேவுநாளெந்நாளோ. ௭
சுந்தரானுபூதிபெற்றுக் கந்தரானுபூதிசொன்ன
வெந்தையருணகிரி யிருக்குநாளெந்நாளோ. ௮
எண்ணரியசித்த ரிமையோர்முதலான
பண்ணவர்கள்பத்தருள் பாலிப்பதெந்நாளோ. ௯

யாக்கையைப்பழித்தல்.

அக்கிலமுநீருஞ் சொரிமலமுநாறுமுடற்
புக்குழலுமவாஞ்சையினிப் போதுமென்பதெந்நா
நீர்க்குமிழிபூணமைத்து மொய்யின்றானுமில்ல
பார்க்குமிடத்திதன்மேற் பற்றறுவதெந்நாளோ. ௨
நாக்கைநரிசெந்நாய் கழுகொருநாள்கூடியுண்டு
தேக்குமிருந்தாமுடலைச் சீயென்பதெந்நாளோ. ௩
செக்கிருமியாதி செனித்தசென்மபூமியினை
யிங்கெனுடலென்னு மிழுக்கொழிவதெந்நாளோ. ௪
தத்துவந்தொண்ணூற றறுவர்தாமாய்வாழிநாட்
பித்தனுமென்னும் பிதற்றொழிவதெந்நாளோ. ௫
ஊனென்றிராத வுணர்த்துமதைவிட்டறிவே
னானென்றபாவிதலை நாணுமெந்நாளோ. ௬

வேலையிலாவேதன் விதித்தவிந்த்ரசாலவுடன்
மாலைவிட்டோடா மயக்கொழிவதெந்நாளோ. ௭

ஆழ்ந்துநினைக்கி லரோசிகமாமிவ்வுடலில்
வாழ்ந்துபெரும்பேற்றை மதிக்குநாளெந்நாளோ. ()

மும்மலச்சேறான முழுக்கும்பிபாகமெனு
மிம்மலகாயத்து ளிகழ்ச்சிதைப்பதெந்நாளோ. ௯

நாற்றமிகக்காட்டு நவவாயில்பெற்றபசுஞ்
சோற்றுத்துருத்தி சுமையென்பதெந்நாளோ. ௰

உருவிருப்பவுள்ளேதா னூமலக்கேணி
யருவருப்புவாழ்க்கைக்கண் டஞ்சுநாளெந்நா

மாதரைப் பழித்தல்.

மெய்விசுநாற்றமெல்லா மிக்கமஞ்சளான்மறைத்து
பொய்விசும்வாயார் புலையொழிவதெந்நாளோ. ௧

இன்ணியநெஞ்சப்பறவை சிக்கக்குழற்காட்டிக்
கண்ணிவைப்போர்மாயங் கடக்குநாளெந்நாளோ. ()

கண்டுமொழிபேசிமனங் கண்கொண்டுகைவிலையாக்
கொண்டுவிடுமானார்பொய்க் கூத்தொழிவதெந்நா

காமனைவாவென்றிருண்ட கண்வலையைவீசுமின்னார்
காமமறந்தருளை நண்ணுநாளெந்நாளோ. ௪

கண்களில்வெண்பீளை கரப்பைக்கருமையிட்ட
பெண்கண்மயறப்பிப் பிழைக்குநாளெந்நாளோ. ரு
நீங்கித்தளர்ந்து விழுமுலையார்மேல்விழுந்து
தூங்குந்தன்சோம்பை துடைக்குநாளெந்நாளோ.
எச்சிருக்குங்கொங்கை கரும்பிருக்குமின்மாற்றம்
வைச்சிருக்குமாதர் மயக்கொழிவதெந்நாளோ. எ
பச்சென்றகொங்கைப் பசப்பியர்பாழானமய
லச்சென்றிருந்தருளை நண்ணுநாளெந்நாளோ. அ
உத்திச்சுழியா னுளத்தைச்சுழித்தகன
தந்தித்தனத்தார் தமைமறப்பதெந்நாளோ. கூ
தட்டுவைத்தசேலைக் கொய்சகத்திசிந்தையெல்லாங்
கட்டிவைக்குமாயமின்னார் கட்டழிவதெந்நாளோ.()
தூயபனித்திங்கள் சுடுவதெனப்பித்தேற்று
மாயமடவார் மயக்கொழிவதெந்நாளோ. சஉ
காழைக்குறப்புசெயுமேந்திழையார்மோகமெனும்
பாழைக்கடந்து பயிராவதெந்நாளோ. கங
வீண்டுமொழிகுளறி வேட்கைமதுமொண்டுதரு
தொண்டியர்கள்கட்கடையிற் சுற்றொழிவதெந்நா
மெய்யிற்சிலம்பிறக்க மேவுமின்பம்போன்மாதர்
பொய்யிலின்பின்றென்று பொருந்துநாளெந்நா

தத்துவமுறைமை.

ஐம்பூதத்தாலே யலக்கழிந்ததோஷமற
மெய்ம்பூதநாதனரு ளெய்துநாளெந்நாளோ. ௧
சத்தமுதலாம்புலனிற் சஞ்சரித்தநெஞ்சமெனும்
பித்தர்பயந்தீர்ந்து பிழைக்குநாளெந்நாளோ. ௨
நாளும்பொறிவழியை நாடாதவண்ணமெனை
யாளும்பொறியா னருள்வருவதெந்நாளோ. ௩
வாக்காதியானகன்ம மாயைதம்பால்வீண்காலம்
போக்காமலுண்மை பொருந்துநாளெந்நாளோ. ௪
மனமானவானைக் கைம்மாலையாகாம
லெனையாளடிகளடி யெய்துநாளெந்நாளோ. ௫
வேட்டைப்புலையர் மேவாதவண்ணமனக்
காட்டைத்திருத்தி கரைகாண்பதெந்நாளோ. ௬
உந்துபிறப்பிறப்பை யுற்றுவிடாதெந்தையருள்
வந்துபிறக்க மனமிக்கதெந்நாளோ. ௭
புத்தியெனுந்துத்திப் பொறியரவின்வாய்த்தேரை
யொத்துவிடாதெந்தையரு ளோங்குநாளெந்நா
ஆங்காரமென்னுமத யானைகையிற்கரும்பா
யேங்காமலெந்தையரு ளெய்துநாளெந்நாளோ. ௯
சித்தமெனும்பௌவத்திரைக்கடலில்வாழ்துரும்பா
ய், நித்தமலையாதருளி னிற்குநாளெந்நாளோ. ௰

இந்திரியாதித்துவங்களேழும்வெருண்டோடச்
சுத்தபரபோதத்தைத் துய்க்குநாளெந்நாளோ. ௧௪
சுத்தவித்தையேமுதலாத் தோன்றுமோரைந்துவ
கை, தத்துவத்தைநீக்கியருள்சாருநாளெந்நாளோ.
பொல்லாதகாமப் புலைத்தொழிலிலென்னறிவு
செல்லாமனன்னெறியிற்சேருநாளெந்நாளோ. ௧௫

அடிகளடிக்கிழ்க்குடியா யாம்வாழாவண்ணங்
குடிகெடுக்கும்பாழ்மடிமை கூறொழிவதெந்நாளோ.
ஆனபுறக்கருவி யாறுபத்துமற்றளவும்
போனவழியுங்கூடப் புன்மூளைப்பதெந்நாளோ.
அந்தகனுக்கெங்குமிரு ளானவாறுவறிவில்
வந்தவிருள்வேலை வடியுநாளெந்நாளோ. ௧௬

புன்மலத்தைச்சேர்ந்து மலபோதம்பொருந்துதல்
நின்மலத்தைச்சேர்ந்துமல நீங்குநாளெந்நாளோ. ௧௭
கண்டுகொண்டுந்தேறுக் கலக்கமெல்லாந்தீர்வண்ணம்
பண்டைவினைவேரைப் பறிக்குநாளெந்நாளோ. ௧௮
மையங்கூழ்வினைதான் பாடுசாவியாகவெமக்
கெங்கோன்கிரணவெயி லெய்துநாளெந்நாளோ ௧௯
குறித்தவிதமாயியாற்கூடும்வினையெல்லாம்வறுத்
தவித்தாவுண்ணபருள் வந்திடுநாளெந்நாளோ. ௨௰

சஞ்சிதமேயாதி சரக்கானமுச்சேறும்
வெந்துபொரியாக வுருண் மேவுநாளெந்நாளோ. உ௧
தேகமுதனெங்காத் திரண்டொன்றாய்நின்றிலகு
மோகமிதுமாயை முடியுநாளெந்நாளோ. உ௨
சத்தமுதலாத் தழைத்திங்கெமக்குணர்த்துஞ்
சுத்தமாமாயை தொடக்கறுவதெந்நாளோ. உ௩
எம்மைவினையை யிறையையெம்பாற்காட்டாத
வம்மைதிரோதை யகலுநாளெந்நாளோ. உ௪
நித்திரையாய்வந்து வினைவழிக்குங்கேவலமாஞ்
சத்துருவைவெல்லுஞ் சமர்த்தறிவதெந்நாளோ.
சன்னல்பின்னலான சகலமெனுங்குப்பையிடை
முன்னவன்ஞானக்கனலை மூட்டுநாளெந்நாளோ.
மாயாவிகார மலமொழிசுத்தாவத்தை
தோயாவருளைத் தொடருநாளெந்நாளோ. உ௭

தன்னுண்மை.

உடம்பறியுமென்னுமந்த வூழலெல்லாந்தீரத்
திடம்பெறவேமெய்ம்மை தெரிசிப்பதெந்நாளோ. ௧
செய்மையறிவாலறிந்த தேகாதிக்குள்ளிசைந்த
வெம்மைப்புலப்படவே யாமறிவதெந்நாளோ. உ

தத்துவமாம்பாழ்த்த சடவுருவைத்தான்சுமந்த
சித்துருவாமெம்மைத் தெரிசிப்பதெந்நாளோ. ௩

பஞ்சப்பொறியையுயி ரென்னுமைந்தபஞ்சமறச்
செஞ்சேவேயெம்மை தெரிசிப்பதெந்நாளோ. ௪

அந்தக்கரணமுயி ரென்றெண்ணுமந்தரங்க
சிந்தைக்கரணத்திலைமையை நேர்ந்தறிவதெந்நாளோ

முக்குணத்தைச்சீவனென்னுமூடத்தைவிட்டருளா
லக்கணமேயெம்மையறிந்துகொள்வதெந்நாளோ.

காலையுயிரென்னுங் கலாதிகள்கொற்ளோமற்
சீலமுடனெம்மை தெளிந்துகொள்வதெந்நாளோ.

வான்கெடுத்துத்தேடு மதிகேடர்போலவெமை
நான்கெடுத்துத்தேடாம னன்கறிவதெந்நாளோ. ௮

அருளியல்பு.

ஐந்தருநாடி நமக்குவேண்டாவென்
றுணர்ந்தகாட்டி லவதரிப்பதெந்நாளோ. ௧

பொய்க்காட்சியான புவனத்தைவிட்டருளா
மெய்க்காட்சியாம்புவன மேவுநாளெந்நாளோ. ௨

ஆதியந்தங்காட்டாம லம்பரம்போலேநிறைந்த
நீதிலருட்சுடலைச் சேருநாளெந்நாளோ. ௩

எட்டுத்திசைக்கீழ்மே லெங்கும்பெருகிவரும்
வெட்டவெளியினாற்றின் மெய்தோய்வதெந்நா
ளூதானமென்று சுருதியெல்லாமோலமிடு
மீதானமானவெற்றப மேவுநாளெந்நாளோ. ரு
வெந்துவெடிக்கின்றசிந்தை வெப்பகலத்தண்ணரு
ள்வந்துபொழிகின்ற மழைகாண்பதெந்நாளே. சு
சூரியர்கள்சந்திரர்க டோன்றாச்சுயஞ்சோதிப்
பூரணதேயத்திற் பொருந்துநாளெந்நாளோ. எ
கன்றுமனவெப்பக் கலக்கமெலாந்தீரவருட்
டென்றல்வந்துவீசுவெளி சேருநாளெந்நாளோ. அ
சட்டுகபஞ்செங்கோல் கடாவடிக்குங்கோலாக
வெட்டவெளிப்பொருளை மேவுநாளெந்நாளோ. கூ
சாலக்கபாடத் தடைதீரவெம்பெருமா
னோலக்கமண்டபத்து ளோடுநாளெந்நாளோ. ய
விண்ணவன்றுளென்னும் விரிநிலாமண்டபத்தில்
தண்ணீருந்தித் தளர்வொழிவதெந்நாளோ. கக
வெய்யபுலிபார்த்து விழித்திருக்கவல்லறத்
துய்யவருளிற் றுயிலுநாளெந்நாளோ கஉ
வெய்யபிறவிவெயில் வெப்பமெல்லாம்விட்டகல
வையனடிநீழ லணையுநாளெந்நாளோ. கங

வாதைப்பிறவி வலைக்கடலைநீந்தவையன்
பாதப்புணைதனையைப் பற்றுநாளெந்நாளோ. ௧௪
ஈனமில்லாமெய்ப்பொருளையிம்மையிலேகாணவெளி
ஞானமெனுமஞ்சனத்தை நான்பெறுவதெந்நாளோ.
கல்லாயிருந்தவிடத் தென்னைநிறையாய்வடிவைப்
புல்லாயற்புல்லிப்புணருநாளெந்நாளோ. ௧௬
சடத்துளுயிர்போலெல்லாக்குதானுயிராய்ஞான
நடத்துமுறைகண்டுபணி நாம்விடுவதெந்நாளோ.
எக்கணுமாந்துன்ப விருட்கடலைவிட்டருளாம்
மிக்ககரையேறி வெளிப்படுவதெந்நாளோ. ௧௮

பொருளியல்பு.

கைவிளக்கின்பின்னேபோய் காண்பார்போன் மெய்
ஞானம், மெய்விளக்கின் பின்னேபோய் மெய்காண்ப
தெந்நாளோ. ௧
கேடில்பசுபாசமெல்லாங் கீழ்படவுந்தாமேமே
லாடுஞ்சுகப்பொருளுக் கன்புறுவதெந்நாளோ.
ஆணவத்தைநீக்கி வறிவூடேயைவகையாகக்
காணவத்தைக்காப்பாலைக் காணுநாளெந்நாளோ.
நீக்கிப்பிரியா நினைக்கமறக்ககூடாப்
போக்குவரவற்ற பொருளணைவதெந்நாளோ. ௪

அண்டருக்குமெய்ப்பில்லைவைப்பாமாரமுதையென்ன
கத்திற்கண்டுகொண்டின்றுகளிக்குநாளெந்நாளோ
காட்டுந்திருவருளே கண்ணாகக்கண்டுபர
வீட்டின்பமெய்ப்பொருளை மேவுநாளெந்நாளோ.
நானான தன்மை நழுவியேயெவ்வுயிர்க்குந்
தானானவுண்மைதனைச் சாருநாளெந்நாளோ. ௭
சிந்தைமறந்த திருவருளால்நிற்பவர்பால்
வந்தபொருளெம்மையுந்தான் வாழ்விப்பதெந்நா
ளெள்ளுக்குளெண்ணெய்போ லெங்கும்வியாபகமா
யுள்ளதொன்றையுள்ளபடியோருநாளெந்நாளோ. ௯
அருவுருவமெல்லா மகன்றதுவாயான
பொருளெமக்குவந்து புலப்படுவதெந்நாளோ. ௰
ஆரணமுங்காணா வகண்டிதாகாரபரி
பூரணம்வந்தெம்மைப் பொருந்துநாளெந்நாளோ.
சத்தொடுசித்தாகித் தயங்கியவானந்தபரி
சுத்தவகண்டசிவந் தோன்றுநாளெந்நாளோ. ௧௨
மற்றெங்கும்பார்த்தாலு மின்புருவாய்நீக்கமின்றி
நிற்குந்தனிப்பொருளைச் சாருநாளெந்நாளோ. ௧௩
அடமுதல்காட்டாதசுத்த வம்பரமாஞ்சோதிக்
கடுவெளியந்தென்னைக் கலக்குநாளெந்நாளோ. ௧௪

ஒன்றிரண்டுங்காட்டா வுளத்திருளைக்குறையிட்டு
நின்றபரஞ்சோதியுட னிற்குநாளெந்நாளோ. க௫
சாந்தச்சமய மிசைசந்தபதிவூடறியாய்
வந்தவொருளேபொருளா வாஞ்சிப்பதெந்நாளோ.
எவ்வாறிருந்துணர்ந்தார் யாவரவர்தமக்கே
யவ்வாறுபரன்றனொருங் கன்புவைப்பதெந்நாளோ
பெண்ணாணலியென்வும் பேசாமலென்னறிவின்
கண்ணூடேநின்றவொன்றைக் காணுநாளெந்நா
நினைப்புமறப்புமற நின்றபரஞ்சோதி
தனைப்புலமாவென்னறிவிற் சந்திப்பதெந்நாளோ.

ஆனந்தவியல்பு.

பேச்சுமூச்சில்லாத பேரின்பவெள்ளமுற்று
நீச்சுநிலைகாணும னிற்குநாளெந்நாளோ. க
சித்தந்தெளிந்தோர் தெளிவிற்றெளிவான
சுத்தசுகக்கடலுட் டோயுநாளெந்நாளோ. உ
சிற்றின்பமுண்டுழ லிதையனந்தங்கடல்போன்
முற்றின்பவெள்ளமெனை மூடுநாளெந்நாளோ. ௩
எல்லையில்பேரின்பமய மெப்படியென்றோர்தமக்கு
சொல்லறியாவூமர்கள்போற் சொல்லுநாளெந்நா

அண்டாண்டகோடி யனைத்துமுகாந்தவெள்ளங்
கொண்டதெனப்பேரின்பங் கூடுநாளெந்நாளோ
ஆதியந்தமில்லாத வாதியனாதியெனுஞ்
சோதியின்பத்தூடே துணையுநாளெந்நாளோ. ௬
சாலோகமாதி சவுக்கியமும்விட்டெம்பரன்
மேலானஞானவின்ப மேவுநாளெந்நாளோ. ௭
தற்பரத்தினுள்ளேயுஞ் சாலோகமாதியெனும்
பொற்பறிந்தானந்தம் பொருந்துநாளெந்நாளோ. ௮
உள்ளத்தினுள்ளேதா னூறுஞ்சிவானந்த
வெள்ளந்துலைந்து விடாய்தீர்வதெந்நாளோ. ௯
கன்னலுடன்முக்கனியுங் கற்கண்டுஞ்சீனியுமாய்
மன்னுமின்பவாரமுதை வாய்மடுப்பதெந்நாளோ. ௰
மண்ணாடுழன்ற மயக்கமெல்லாந்தீர்ந்திடவும்
விண்ணாடெழுந்தசுக மேவுநாளெந்நாளோ. ௧௧
கானற்சலம்போன்ற கட்டுழலைப்பொய்தீர
வானமுதவாவி மருவுநாளெந்நாளோ. ௧௨
தீங்கரும்பென்றாலினியாதின்றாலினிப்பனபோற்
பாங்குறும்பேரின்பம் படைக்குநாளெந்நாளோ. ௧௩
புண்ணியபாவங்கள் பொருந்தாமெய்யன்பரெல்லா
நண்ணியபேரின்பசுக நாமணைவதெந்நாளோ. ௧௪

அன்புநிலைமை.

[illegible]க்கரவிக்கண்ட சரோருகம்போலென்னிதய
பக்கவருள்கண்டு விகசிப்பதென்னாளோ. ௧

வானமுகில்கண்ட மயூரபக்ஷிபோலையன்
ஞானநடனங்கண்டுநடிக்குநாளெந்நாளோ. ௨

சந்திரனைநாடுஞ் சகோரபக்ஷிபோலறிவில்
வந்தபரஞ்சோதியையாம் வாஞ்சிப்பதென்னாளோ.

சுத்திரமெய்ப்புற்றகத்துக் குண்டலிப்பாம்பொன்
றாட்டுஞ்,சித்தனையென்கண்ணுற்றெரிசிப்பதென்னா.

அந்தரத்தேநின்றுடு மானந்தக்கூத்தனுக்கென்
சிந்தைதிறைகொடுத்து சேவிப்பதென்னாளோ.

கள்ளனிவனென்றுமெள்ள கைவிடுதல்காரியமோ
வள்ளலேயென்று வருந்துநாளெந்நாளோ. ௬

விண்ணோடர்காணு விமலாபரஞ்சோதி
பண்ணவாவாவென் றாற்றுநாளெந்நாளோ. ௭

ஏதேதுசெய்தாலு மென்பணிபோய்நின்பணியா
மாதேவாவென்று வருந்துநாளெந்நாளோ. ௮

பூண்டுங்காணேனுன் பழம்பொருளேயின்றமுனை
கண்டுங்காணேனெனவுங் கைகுவிப்பதென்னாளோ.

பொங்கேதமான புழுக்கவெல்லாந்தீரவின்ப
மெங்கேயெங்கேயென் றிரங்குநாளெந்நாளோ. ௯

கடலின்மடைகண்டதுபோற் கண்ணீராறாக
வுடல்வெதும்பிமூர்ச்சித் திருக்குநாளெந்நாளோ.
புலர்ந்தேன் முகஞ்சருகாய்ப் போனேனிற்கான
வலந்தேனென் றேங்கி யழுங்குநாளெந்நாளோ. ௩௨
புண்ணீர்மையாளர் புலம்புமாபோற்புலம்பிக்
கண்ணீருங்கம்பலையுங் காட்டுநாளெந்நாளோ. ௩௩
போற்றேனென்றாலுமென்னைப் புந்திசெய்யும்வேத
னைக்கிங், காற்றேனாற்றேனென் றரற்றுநாளெந்நா
பொய்முடங்கும்பூமிசில போட்டலறப்பூங்கமலன்
கைமுடங்கநான்சனனக் கட்டறுவதெந்நாளோ.
சற்குணத்தைப்போன் றவஞ்சக்காரர்கள்கைகோவா
ம, னற்குணத்தார்கைகோர்த்து நான்பிரிவதெந்
துட்டனைமாயாமையைச் சுழனீக்கியந்தமே
விட்டனையோவென்று வியக்குநாளெந்நாளே.

அன்பர்நெறி.

அத்துவாவெல்லா மடங்கச்சோதித்தபடிச்
சித்துருவாய்நின்றார் தெளிவறிவதெந்நாளோ. க

ஒக்கற்றுச்சித்தை முயற்சிபற்றுமுதறிவாய், பேச்ச
ற்றிருப்பெற்றவொன்றைப் பெற்றிடுவதெந்நாளோ.
கொட்டாவியான குணமிறந்திக்குணத்தோர்
தொட்டாலெதேதிபொருள் சேருநாளெந்நாளோ.
மெய்த்தேபோற்றுவந்த கேடிலாவானந்த
சித்தோதயமெந்தபொருட் காவலைப்பதெந்நா
சற்கண்டாலொவிக்கின்றாக்கைபோற்பொய்ம்மாதர்
சொற்கண்டாலேமென்பர்தோய்வறிவதெந்நாளோ
பொய்த்தொழுகக்கல்விபுனை வேடமெல்லாமோடவிட்ட
சித்தமொன்றுஞ்சேரா செயலறிவதெந்நாளோ.
ஒற்றைப்பயக் குறும்படர்த்ததந்போத
சற்றவர்கட்குற்றபொருட்கன்புவைப்பதெந்நாளோ
தர்க்கமிட்டுப்பாழாஞ் சமயக்குதர்க்கம்விட்டு
நிற்குமவர்கண்டவழி நேர்பெறுவதெந்நாளோ.
வித்தியவேதாந்தமுதல் மிக்ககலாந்தவரை
யாற்றுணர்ந்தோருணர்வுக் கன்புவைப்பதெந்நா
கண்டவிடமெல்லாங் கடவுண்மயமென்றறிந்து
கொண்டநெஞ்சர்சேவிக்குஞ்சிற்கொண்டிருப்பதெந்
நாளோ.
பாக்கியங்களெல்லாம் பழுத்துமனம்பழுத்தோர்
சொக்குற்றிருக்கத்தை நோக்குநாளெந்நாளோ.

எவ்வுயிருந் தன்னுயிர்போ லெண்ணுந் தபோதனர்க
ள், செவ்வடியை நாடியிச் சிந்தைவைப்ப தெந்நா

அறிஞருரை.

இருநிலனாய்த் தீயாகி யென்றதிருப் பாட்டின்
பெருநிலையைக் கண்டவனோ ரப்பேச் சறவே தந்தா
அற்றவர்கட் கற்றசிவ னென்றவுண் மைத்த
முற்றுமொழி கண்டுயின் மூழ்குநா ளெக்காலோ
தானென்னை முன்படைத்தா னென்றதனா லுண்மையை
நானென் றவுண்மைபெற் றுநா முணர்வ தெக்காலோ
என்னுடைய தோழனுமா மென்றதிருப் பாட்டின்
சன்னெறியைக் கண்டுநிலை சார்ந்துசெய்வ தெக்காலோ
ஆருடனே சேருமது வென்றவ் வுரையைத்
தேரும்படிக் குருடன் சேருநா ளெக்காலோ.
உன்னினுன் னுமென்ற வுறுமொழிய வெள்ளிதயந்
தன்னினுஞ் சிந்தையின்வெளியைச் சாருநா ளெக்காலோ.
நினைப்பறவே தானினைந்தே னென்றநிலை காடி
டனைத்தாமாம் பொருளி லழுகுநா ளெக்காலோ.
சென்றுசென் றேபோ லுவமாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொ
ன்றாகி, நின்றவிட மென்றநெறி நிற்குநா ளெக்காலோ

ஆதிபக்ஷமில்லா வரியபரஞ்சோதி
நீதிமொழிகண்டதுவாய் நிற்குநாளெந்நாளோ. ௯
பிறிதொன்றிலாசையின்றிப் பெற்றிருந்தேனென்ற
நெறியுடையான் சொல்வழியில் நிற்குநாளெந்நாளோ.
மையற்றநீர்போற் றெளியவெனத்தேர்ந்து
உய்மைபற்றியுற்றங் கொடுக்குநாளெந்நாளோ. ௧௧
அறியாவறிவி லவிழ்ந்தேறவென்ற
நெறியாருமையுணர்ந்து நிற்குநாளெந்நாளோ. ௧௨
எனக்குநீயென்று மியற்கையாப்பின்று
றனக்குநானென்ற வுறுதிகொள்வதெந்நாளோ.
அறிவையறிவதுவே யாகும்பொருளென்
றறிஞர்சொன்னவுண்மையினை யோருநாளெந்நா.

நிற்கு நிலை.

மன்னினைவுபோகப் பரமன்பானின்றதிற
னென்னினியருளாகி யிருக்குநாளெந்நாளோ. ௧
அறிவோடறியாமை யற்றறிவினூடே
நெறியிலறிவுவந்து கூடுநாளெந்நாளோ. ௨
சொல்லான்மனத்தாற் றொடராச்சம்பூரணத்தி
னில்லாநிலையாய் நிலைநிற்பதெந்நாளோ. ௩

செங்கதிர்முன்மதியந் தேசடங்கிநின்றிடல்போ
லங்கணர்தாளி னடங்குநாளெந்நாளோ. ௪

வானாடடங்கும் வெளிபோலின் புருவாம்
போனாடடங்குங் குறிப்பறிவதெந்நாளோ. ௫

செப்பரியதன்கருணைச் சிற்சுகனார்பூர்த்தி
லப்பினிடையுப்பா யணையுநாளெந்நாளோ. ௬

தூயவறிவான சுயரூபசோதிதன்பாற்
றீயினிரும்பென்னத் திகழுநாளெந்நாளோ. ௭

திரிணையாக்கர்ப்பூர தீபமெனநான்கண்ட
சோதியுடனொன்றித் துரிசறுவதெந்நாளோ. ௮

ஆராலுங்காணாத வற்புதனார்பொற்பதக்கீழ்
நீரார்நிழல்போ னிலவுநாளெந்நாளோ. ௯

எட்டத்தொலையாத வெங்கைபிரான்சந்நிதியில்
பட்டப்பகல்விளக்கால் பண்புறுவதெந்நாளோ. ௰

கருப்புவட்டைவாய்மடுத்துக் கண்டார்நாப்போல
விருப்புவட்டாவின்புருவை மேவுநாளெந்நாளோ.

அச்சப்புல்லுற் சுழலாமற்றன்னருளா
லச்சிக்கதிர்ப்படிக மொவ்வுநாளெந்நாளோ. ௧௨

இம்மாவிலத்தி லிருந்தபடியேயிருந்து
சும்மாவருளைத் தொடருநாளெந்நாளோ. ௧௩

நான்முகனுக்கும்மெய்த்தி ரண்டமெனவண்டமெ
ன், முனைமதயானை நடத்துவாளென்கிறாளோ. ௨௪
முன் றிரண்டுமில்லதுவா மொன்றிரண்டுமுள்ளதுவா
மென்றசமத்துவிலே சேர்பெறுவதென்கிறாளோ. ௨௫
பாசமகலாமற் பதிவிற்கலவாமன்
மாயிச்சமத்துமுத்தி வாய்க்குமோவென்கிறாளோ. ௨௬
பெற்றறிவுமெள்ளச் சிக்கையெம்மான்பேசறிவை
யுற்றறியாவண்ணமறிந் தோங்குமோவென்கிறாளோ.
தந்திரத்தைமந்திரத்தை சாதனையையாமறிவெல்லா
டேற்றையுணர்வேவடிவா வெய்துமோவென்கிறாளோ.
போக்குவரவற்றவெளி போனிறைந்தபோதமிலே
நீக்கமறக்கூடி நிலைப்பெறுமோவென்கிறாளோ. ௨௭
காண்பானுங்காட்சிதனுங் காட்சியுமாய்நின்றவந்த
வீண்பாவம்போயதுவாய் மேவுமோவென்கிறாளோ. ௨௮
வாடாதேநாளுமாய் மாயாதேயெங்கோவை
நாடாதேநாடி நலம்பெறுவதென்கிறாளோ. ௨௯
ஆடலைவேகாட்டியெம தாட்டொழித் தாண்டான்
பொற், றாட்கேமேற்குடித்தழைக்குமோவென்கிறாளோ.
கேடொன்றுமில்லாத வித்தகனார்தம்முடனே
பாடொன்றேநேர்போற்கலந்து பண்புறுவதென்கிறாளோ.

அறியாதநின்றெனையா ளண்ணலைநாமாகக்
குறியாதுன்னைக் குறிக்குநாளெந்நாளோ. உச

ஓராமன்மந்திரமு முன்றோனம்பரனைப்
பாராமற்பார்த்துப் பழகுநாளெந்நாளோ. உரு

ஊன்பற்றுமென்றே றுறவுபற்றும்பூரணன்பால்
வான்பற்றுங்காண்போன் மருவுநாளெந்நாளோ.

ஆண்டான்மவுனி யளித்தவறிவாலறிவைத்
தூண்டாமற்றூண்டித் துலங்குநாளெந்நாளோ.

ஆணவத்தோடத்துவித மானபடிமெய்ஞ்ஞான
தாணுவினோடத்துவிதஞ் சாருநாளெந்நாளோ.

நிலைபிரிந்தோர் கூடுதற்குபாயம்.

கன்மநெறிதப்பிற் கடுநரகென்றெந்நாளு
நன்மைதருஞானநெறி நாடுமனமெந்நாளோ. க

ஞானநெறிதானே நழுவிடினு முப்பதத்து
வானமுத்திநல்குமென வன்புறுவதெந்நாளோ. உ

பன்மார்க்கமான பலவடிபட்டேனுமொரு
சன்மார்க்கங்கண்டு துலங்குநாளெந்நாளோ. ௩

அத்துவிதமென்ற வன்னியச்சொற்கண்டுணர்ந்து
சுத்தசிவத்தைத் தொடருநாளெந்நாளோ. ௪

கேட்டன்முதனான்காலே கேடிலாநாற்பதமும்
வாட்டமறவெமக்கு வாய்க்குநாளெந்நாளோ. ௫

அஞ்ஞானியாமென்பதற வெவ்விடமும்மெஞ்ஞான
விஞ்ஞானியாக்கண்டுநிட்டை சாதிப்பதெந்நாளோ.

நாம்பிரமமென்று சுடுவேலையொன்றுண்டாமா
நம்பியெல்லாமுன்மயத் திகழுநாளெந்நாளோ.

முச்சகமேயாதி முழுதுமகண்டாகார
சச்சிதானந்தசிவந் தானென்பதெந்நாளோ. அ

எவ்வடிவும்பூரணமா மெக்கதிபுருவென் றிறைந்த
செவ்வடிவுக்குள்ளே யடங்குநாளெந்நாளோ. கூ

சித்தித்ததெல்லாஞ் சிவபூரணமாக
வந்தித்துவாழ்த்தி வணங்குநாளெந்நாளோ. ய

தாக்கியபார்வின்றுதி தானேநானாக்கினிய
போக்குமியோகவுணர் வுற்றிருநாளெந்நாளோ.

ஆசனமூர்த்தங்க ளறவகண்டாகாரசிவ
பூசைசெயவாசை பெருக்குநாளெந்நாளோ. கஉ

அஞ்செழுத்தினுண்மை யதுவானவப்பொருளை
நெஞ்சழுத்திபொன்றாகி நிற்குநாளெந்நாளோ. கங

எவ்வுயிர்போலெவ்வுயிரு மானபிரான்றன்னடிமை
யெவ்வுயிருமென் றுபணி யாஞ்செய்வதெந்நாளோ.

தேசிகர்கோனுந் திறன்மவுனிசந்தமக்கு
வாசிகொடுக்க மகிழுநாளெந்நாளோ. கச

குருலிங்கசங்கமமாக் கொண்டதிருமேனி
யருண்மழைமென்றன்புற்றருள்பெறவெந்நாளோ.

காண்பேனோ வென்கண்ணி.

சிந்திக்குந்தோறுந் தெவிட்டாவமுதேயென்
புந்திக்குநீதான் பொருந்திடவுங்காண்பேனோ. ௧
கேவலத்திலுங்கிடந்து கீழ்ப்படாதின்பவருட்
காவலன்பாலொன்றிக் கலந்திடவுங்காண்பேனோ. ௨
துரியங்கடந்தவொன்றே தூவெளியாய்நின்ற
பெரியநிறைவையுநான் பெற்றிடவுங்காண்பே
மாசற்றவன்பர்நெஞ்சே மாறுதபெட்டகமாந்
தேசுற்றமாமணியின் றேசினையுங்காண்பேனோ. ௪
மாயாவிகார மலமகலவெந்தைபிரா
னேயானுபூதி நிலைபெறவுங்காண்பேனோ. ௫
பொய்யுலகும் பொய்யுறவும் பொய்யுடலும்பொ
ய்யெனவே, மெய்யநிலை மெய்யெனவே மெய்யுட
னேகாண்பேனோ. ௬
வாலற்றபட்டமென மாயாமனப்படலங்
காலற்றுவீழவுங் கண்ணுடையாய்காண்பேனோ.

உன்றும்புறப்பு பொருடத்தாய்நின் றசத்
தோனருமபடிநிறைந்து கூட்டிடவுங்காண்பேனோ
கட்டிவிக்கற் றமுக்கட் கரும்பேகனியேயென்
ருட்டமெல்லாந்தீரவுன தாடலையுங்காண்பேனோ.
ஊக்காமற் றூங்கிச் சுகப்பெருமானின் விழைறவி
வீக்காயமிந்து வீடுபெறவுங்காண்பேனோ.
சேதறுராணிதனை வான்கருணையால்விழுங்கும்
போதகுருநேறின் பொன்னடியுங்காண்பேனோ.
சாட்டையிலாப்பம்பரம்போ லாடுஞ்சடசால
நாட்டமறவெற்றைசுந்த ஞானவெளிகாண்பேனோ.
மன்றுளொள்ளாழ்வே மரகதஞ்சேர்மாணிக்க
குன்றேநின்றாட்கீழ்க் குடிபெறவுங்காண்பேனோ.
பொய்யென்றறிந்துமெமைப் போகவொட்டாவுதய
வித்தையையனைமயக்க மாற்றிடவுங்காண்பேனோ.
நாவினுநல்ல தயாளு ரேகுவிக்கினையுணித்
தீயின்மெழுகொத்துருகுஞ் சிந்தைதவரக்காண்பே
னன்செயினுமென்செயினு மென்றிரைவாவேளைபுய
ன்யா, னின்செயலென்றன்னு நினைவ்வரக்காண்பே
னள்ளத்தனையு மிரக்கமிலாவன்பாவி
புள்ளத்துமெய்மை யுலாவிடவுங்காண்பேனோ. சஎ

வஞ்சகத்துக்காலயமாம் வல்வினையேனுடைய
னெஞ்சகத்தினையாநீ நேர்பெறவுங்காண்பேனோ.

தொல்லைப்பிறவித் துயர்கெடவுமெல்லைதபிரான்
மல்லற்கருணை வழங்கிடவுங்காண்பேனோ ௬௯

வாளாருங்கண்ணார் மயக்கடலிலாழ்ந்தேன்சற்
றுளாகவென்னை யருள்செயவுங்காண்பேனோ. ௭௰

பஞ்சாய்ப்பறக்குநெஞ்சப் பாவியைநீகூவியையவா
வஞ்சாதேயென்றின் னருள்செயவுங்காண்பேனோ

ஆடுகறங்காகி யலமந்துழன்றமனம்
வாடுமெனையாநீ வாவெனவுங்காண்பேனோ

இட்டர்க்கெளிய இறைவனேபோதிதனையேன்
பட்டற்றவாசை பயக்கறவுங்காண்பேனோ ௭௧

உன்னிற்றுணர்ந்து முலப்பிலாவென்றேநின்
றன்னொன்றசாந்தவருள் சார்ந்திடவுங்காண்பே

ஓடுங்கருத்தொடுக்க வுள்ளுணர்வுந்தான்றோன்றாக்
கூடும்படிக்கிறைநீ கூட்டிடவுங்காண்பேனோ ௭௨

வாக்காமனதாதான் மறிப்பரியாய்நின்னருளை
நோக்காமனோக்கிநிற்கு நன்னறிவுங்காண்பேனோ

இவ்வுடம்புநீக்குமுன்னே யெந்தாய்கேளின்னருளா
லவ்வுடம்புக்குள்ளே யவதரிக்கக்காண்பேனோ.

சித்தமாயொன்றாய்த் திரிந்தனமாய்நின்றிருந்த
சுத்தவெளிவெளியாய்த் தோன்றிடவுங்காண்பே
கண்ணிறைந்தமோன கருத்தேயென்கண்ணேயென்
றெண்ணிறைந்தமாயை யொழிந்திடவுங்காண்பே.
அத்தனியலா வருளானந்த
சித்தாவெனக்கருள் செய்திடவுங்காண்பேனோ.
வினைபிறப்பிறப்பி லேசற்றாசையறக்
காணெனிலறிவின் கருணைபெறக்காண்பேனோ.
சட்டையொத்தவிவ்வுடலைத் தள்ளுமுன்னே நாஞ்
சகச, நிட்டையைப்பெற்றையா நிருவிகற்பங்காண
எல்லாந்தெரிந்தெரியு மிறைவாவென்னல்லவெல்லா
ம், சொல்லாமுனிதான் றெருத்திரக்காண்பே
அண்டபகிரண்ட மனைத்துமொருபடித்தாக்
கண்டோர்கள் கண்டதிருக் காட்சியையுங்காண்பே
வானிருந்தகாய முடனிருப்பவென்னைநின்பால்
வாவிருந்தென்னைவுமான்வந்திருக்கக்காண்பேனோ
நினையத்தனையுநீ தெளிவறியாப்பாவியேன்
வினைவிற்பரம்பொருளி னேசர்பெறவுங்காண்பே
அன்பமெனுந்திட்டினைத்தன் குறைபிடவையாவே
யின்பவெள்ளம்வந்தெதிர்ப்படவுங்காண்பேனோ

———

இல்லையோவென்கண்ணி.

ஏதுந்தெரியா தென்னைமறைத்தவல்லிருளை
நாசிக்கவொரு ஞானக்கணையிலையோ. ௧
பணிபற்றுகின்ற பசைப்பற்றறவென்கண்ணே
மணிபொருந்துசோதியின்ப வர்த்தியுமில்லையோ
வெம்மாயைநீக்கச் செம்பெருமான்பாதமின்றி
சும்மாவிருக்கவொரு சூத்திரந்தானில்லையோ. ௩
நாய்க்குங்கடையர்மே லாசாபிக்லிப்பரமும்
வாய்க்கும்படியினியோர் மந்திரந்தானில்லையோ.
ஊனாகிநிற்கு முறவையறக்கைதுபாசீ
தானாகிநிற்கவொரு தந்திரந்தானில்லையோ. ௫
அன்றும்பகலு மகண்டவடிவேயுனைநான்
புல்லும்படியெனக்கோர் போதந்தானில்லையோ.

வேண்டாவோவென்கண்ணி.

கண்டவடிவெல்லாநின் காட்சியென்றேநானுணர்ந்து
பண்டுமின்றுநின்றவென்னை பார்த்திரங்கவேண்டா
வாதனைபோடாடும் வனப்பாம்புமாயவொரு
போதனைதன்னையா புலப்படுத்தவேண்டாவோ. ௨

தல்லையறிவத் தனியறிவாய்நின்றாற்
றில்லையறிந்தென்றனிலை நீக்கிநிற்பதென்றோ.
அல்லகுறையா சுகந்தானந்த மிருக்கும்
[illegible] வெளிப்படுத்தி [illegible]
[illegible]
[illegible] தெருக்கு [illegible]
[illegible]
[illegible] ௯

நல்லறிவே யென்கண்ணி.

எண்ணிறந்த பேதமைபடைத் தெவ்வுயிர்க்கும
எய்துமிருளாய், கண்ணிறந்தபோ தினையதான் காணாய
நல்லறிவே. ௧

சித்தானந்தமாயன் சடக்கைநர்வென்மைவென்றந்
தத்துவமுண்மைதனைச் சாருவாய நல்லறிவே. ௨

உக்குயிக்குமெருகுநிறை யற்புதவூர்பொற்பதிக்கு
பக்கமுத்துள்வண்டாய் பலம்பெறவா நல்லறிவே.

தான்றபோதென்னவிந்தத் தமியினி வாழ்வைத்தமையுந்
தோன்றவருள்வெளியிற் றோன்றவா நல்லறிவே. ௪

பலவகைக்கண்ணி.

என்னரசேசேட்டிலையோ வெஞ்செயலோவேதுமிலை
தன்னரசுநாடடைத் தத்துவச்சத்தாடியதே. ௧
பண்டொருகானின்பாற் பிறக்குமுண்டோவென்னை
நின்று, கண்டொருநாற்பேறற்றக் கருத்துகளே. ௨

வேறு.

கண்டனனேகாணுமன்றிக் காணுந்தாகாணுவென்
கொண்டறிவேனென்றைநினை கூடுங்குறிப்பினையே
கல்லாலடியில்வளர் கற்பகமேயென்னளவோ
பொல்லாவினைக்கு பொருத்தந்தான்சொல்வாயே
தப்பிதமொன்றின்றியது தானுசிதவுண்மை
செப்பியதுமல்லாவென் சென்னியதுதொட்டனே

வேறு.

மாசானசெஞ்சனியன் வஞ்சனெனக்கேனப்பிறந்து
பேசாமௌனம் பெருமானைப்படைத்ததுவே. ௪
கற்பதெல்லாங்கற்றேமுக் கண்ணுடையாய்நின்பணி
யாய், கற்பதுகற்றன்றோ நிருவிகற்பமாவதுவே.
முன்னளவில்தன்மை முயன்றுனிலென்னே
வெள்ளளவிலெந்தா யிரங்காதிருந்ததுவோ. ௫

வேறு.

நெஞ்சம்வெருகி நிலைக்கூடவென்னுகின்ற, வஞ்ச
கனுக்கிப்பமெத்தாய் வாய்க்குமாறெவ்வாறே. ௬

வேறு.

பள்ளங்கடோறும் பாய்ந்தபுனல்போலுலகி
லுள்ளம்பாய்ந்தா லுடையாயென்செய்வேன். ௭

முன்வினைக்காப்பின் மறைக்குமூ டவிருளாய்க் கெடுவே
னென்வினைக்க வென்றறக்க வெங்கைப் பெருமானே. ௧௦

வல்லாளா மோனுநின் வான்கருணை யென்னிடத்தே
யில்லாதே போனு னெவ்வண்ண முய்வேனே. ௧௧

வேறு.

வாக்குமனமு மவ்வாறு றெங்குநினை
நோக்குமவுன மிந்த நூலறிவி லுண்டாமோ. ௧௨

ஒன்றாய்ப் பலவா யுலகமெங்குந் தானேயாய்
நின்றாயை யாவெனே நீங்கற் கெளிதாமோ. ௧௩

ஆவித்துணையே யருமருந்தே யென்றனைநீ
கூவியழைத் தின்பங் கொடுத்தாற் குறைவாமோ ௧௪

அத்தனையோ நின்விளையாட் டென்றாய் கேளிவ்வளவே
யெத்தனையு மென்று மறியுந் தரமாமோ. ௧௫

தேடுவார் தேடுஞ் சிவனேயே நின்றிருத்தாள்
கூடுவான் பட்டதுயர் கூறற் கெளிதாமோ. ௧௬

வேறு.

பற்றினைப் பற்றுமெந்தாய் பற்றுவிட்டார் கேவலத்தி
லுற்றுவிடு நெஞ்சமுனை பொன்றிரிப்ப தெப்படியோ.

துப்பிலா தொன்றேநின் றுன்னைமெய்யான் றுக்காட்டாமற்
பொய்ப்புவிய மெய்போற் புதுக்கிவைத்த தென்னேயே

காலால் வழிநடவுங் காலத்தே கண்முளைத்தாற்
போலேயெனதறிவிற் போந்தறிவா யில்லாயோ. ௧௯

தன்னரசுநாடாஞ் சடசாலபூமிமிசை
யென்னரசேயென்னை யிறைபாகநாட்டினையோ. உ0

வேறு.

திங்களமுதாநின் றிருவாக்குகவிட்டரசே
பொங்குவிடமனைய பொய்நூல்புலம்புவனோ. உக

உன்னவுன்னவென்னைஎடுத் துள்விழுங்குநின்னிறவை
பின்னமின்னங்காணுமெலந்தாய்சுழல்வேனோ உஉ

ஆறுவமுதனைய வானந்தவாரியென்பாற்
றூராமலேயாநீ தள்ளிவிடவந்ததென்னே. உ௩

நின்றநிலை.

நின்றநிலையே நிலையாவத்தானந்த
நிலைதானே நிருவிகற்பநிலையுமாகி
யென்றுமழியாத வின்பவெள்ளந்தேக்கி
யிருக்கவெனைத்தொடர்ந்துதொடர்ந்திழுக்குமந்தோ.

இருக்காதிமறைமுடிவுஞ்சிவாகமாதி
யிதயமுங்கைகாட்டெனவே யிதயத்துள்ளே
யொருக்காலேயுணர்ந்தவர்கட்கெக்காலுந்தா
னொழியாதவின்பவெள்ள மூலவாநிற்கும். உ

கற்றதுங்கேட்டதுதானே யேதுக்காகக்
கடமென்றருட்டேற்கோ கல்லாமெம்மான்
குற்றமறக்கைகாட்டுங் கருத்தைக்கண்டு
குணங்குறியற்றின்பநிட்டை கூடவன்றோ. ௩

பாடுகின்ற பனுவலோர்க
டேடுகின்ற செல்வமே
நாடுகின்ற ஞானமன்றி
லாடுகின்ற வழகனே. க

அத்தமென்ற நின்னையே
பத்திசெய்து பனுவலார்
பித்தனின்று பேசவே
வைத்ததென்ன வாரமே. உ

சிந்தையன்பு சேரவே
நைந்துநின்னை நாடினேன்
வந்துவந்து ளின்பமே
தந்திரக்கு தாணுவே. ௩

அண்டரண்டம் யாவுநீ
கொண்டுநின்ற கோலமே
தொண்டர்கண்டி சொரிகணீர்
கண்டநெஞ்சு கரையுமே. ௪

அன்னைபோல வருண்மிகுந்து
மன்னுஞான வரதனே
என்னையே யெனக்களித்த
நின்னையாது நினைவனே. ரு

சங்கர சங்கர சம்பு சிவ
சங்கர சங்கர சம்பு.

ஆதியறுதியுமற்றெனக் கானந்தமாயறிவாய் நின்றி
லங்குஞ், சோதிமௌனியாய்த்தோன்றி அவன்சொல்
லாதவார்த்தையைச் சொன்னாண்டிதோழி சங்கர-சங்
கர-சம்பு. க

சொன்னசொல் லேதென்றுசொல்வேன் என்னைச்
சூதாய்த்தனிக்கவே சும்மாவிருத்தி, முன்னிலையேது
மில்லாதே, சுகமுறச்செய்தேயெனைப்பற்றிக்கொண்
டாண்டி சங்கர-சங்கர-சம்பு. உ

பற்றியபற்றறவுள்ளே தன்னைப் பற்றச்சொன்னான்ப
ற்றிப்பார்த்தவிடத்தே, பெற்றதையேதென்றுசொல்
வேன் சற்றும் பேசாதகாரியம் பேசினான்தோழி-சங்க
ர-சங்கர-சம்பு. ௩

பேசாவிம்மைகள்பேசிச் சுத்தப்பேயங்கமாகிப்பித
ற்றித்திரிந்தேன், ஆசாபிசாசைத் தூக்கி ஐய னடியி
னைக்கீழடக்கிக் கொண்டாண்டி-சங்கர-சங்கர-சம்.

அடக்கிட்டுலனைப்பிரித்தே அவனாகியமேனியி லன்
னைவளர்த்தேன், மடக்கிக்கொண்டானெனைத்தன்னு
ட், சற்றும் வாய்பேசாவண்ண மரபுஞ்செய்தாண்டி-
சங்கர-சங்கர-சம்பு. ௫

மாயைக்கெடுத்தனன் கெட்டேன் இத்தையாய்விட்
டுச் சொல்லிடின்வாழ்வெனக்கில்லை கரவபுருஷனுமல்

ஸன் என்னைக்காக்குந்தலைமைக் கடவுள்காண்மின்னே சங்கர-சங்கர-சம்பு ௬

கடலின்மடைவிண்டதென்ன இருகண்களுமானந்தக்கண்ணீர்சொரிய, உடலும்புளகிதமாக எனதுள்ளமுருகவுபாயஞ்செய்தாண்டி-சங்கர-சங்கர-சம்பு ௭

உள்ளதுமில்லாதுமாகி முன்னுணர்வதுவாயுன்னுளங்கண்டதெல்லாம், தள்ளெனச்சொல்லியென்னையன் என்னைத்தானாக்கிக்கொண்ட சமர்த்தைபார்தோழி சங்கர-சங்கர-சம்பு. ௮

பாருதிபூதநீயல்லை உன்னிப் பாரிந்திரியங் கரணநீயல்லை, வாருவுணர்வுநீயென்றான் ஐயனன்பாயுரைத்த சொல்லானந்தந்தோழி சங்கர-சங்கர-சம்பு. ௯

அன்பருக்கன்பானமெய்யன் ஐயனானந்தமோனனருட்குருநாதன், தன்பதஞ்சென்னியில்வைத்தான் என்னைத் தானறிந்தேன்மனந் தானிறந்தேனே சங்கர சங்கர-சம்பு. ௰

இறப்பும்பிறப்பும்பொருந்த எனக் கெவ்வண்ணம்வந்ததென்றெண்ணியான்பார்க்கின், மறப்புநினைப்புமாய்நின்ற வஞ்ச மாயாமனத்தால் வளர்ந்ததுதோழி சங்கர-சங்கர-சம்பு. ௧௧

மனமேதகல்லாலெனக்கன்றோ தெய்வ மௌனகுருவாகிவந்துகைகாட்டி, எனதாம்பணிபறமாற்றி அவனின்னருள்வெள்ளத்திருத்திவைத்தாண்டி-சங்கர-சங்க

அருளாலெவையும்பாரென்றான் அத்தை யறியாதே
சுட்டியென் னறிவாலேபார்த்தேன், இருளான பொரு
ள்கண்டதல்லால் கண்ட என்னையுங்கண்டில னென்
னேடிதோழி-சங்கர-சங்கர-சம்பு ௧௩

என்னையுந்தன்னையும்வேறா உள்ளத் தெண்ணாதவ
ண்ணமிரண்டறநிற்கச், சொன்னதுமோவொரு சொல்
லே அந்தச் சொல்லால்விளைந்த சுகத்தையென்சொல்
வேன்-சங்கர-சங்கர-சம்பு. ௧௪

விளையுஞ்சிவானந்தபூமி அந்த வெட்டவெளி நண்
ணித்தட்ட விருளாங்,களையைக்களைந்துபின்பார்த்தே
ன் ஐயன களையன்றிவேறொன்றுங் கண்டிலன்தோழி
சங்கர-சங்கர-சம்பு ௧௫

கண்டார்நகைப்புயிர்வாழ்க்கை இருகண்காணநீங்க
வுங்கண்டோந்துயிருன், கொண்டார்போற் போனாலு
ம்போகும் இதிற் குணமேது நலமேதுகூறாய்நீதோழி
சங்கர-சங்கர-சம்பு. ௧௬

நலமேதுமறியாதவென்னைச் சுத்த நாதாந்தமோன
மாநாட்டந்தந்தே சஞ், சலமேதுமில்லாம லெல்லாம்
வல்லான் றளாலென்றலைமீது தாக்கினான் தோழி-சங்
கர-சங்கர-சம்பு. ௧௭

தாக்குநல்லானந்த சோதி அனு தன்னிற்சிறியவெ
னைத்தன்னருளாற், போக்குவரவற் றிருக்குஞ் சுத்த
பூரணமாக்கினான் புதுமைகாண்பின்னே சங்கர-சங்கர
சம்பு. ௧௮

ஆங்கொளித்துத் துடைக்குந்தொழி லைத்தனைவைத் தொள்ளத்தனையேனும், தாக்கநிற்குஞ் சமர்த்தனு ள்ள சாட்சியைச்சிக்கெனத் தக்கதுதோழி சங்கர-சங் கர-சம்பு. ௧௯

சிந்தைபிறந்ததுமாங்கே அந்தச் சிந்தைபிறந்துதெ ளிந்ததுமாங்கே எந்நிலைநானுமாங்கேகண்டவான்றனி ரண்டற்றிருந்ததுமாங்கே-சங்கர-சங்கர-சம்பு ௨௦

ஆங்கென்றுமீங்கென்றுமுண்டோ சச்சிதானந்த சோதியகண்டவடிவாய் ஓங்கிநிறைந்ததுகண்டாற் பி ன்னையொன்றென்றிரண்டென் றுரைத்திடலாமோ-சங் கர-சங்கர-சம்பு. ௨௧

என்றுமழியுமிக்காயம் இத்தை பேதுக்குமெய்யெ ன்றிருந்தீருலவீர், ஒன்றுமறியாதநீரோ யமனோலைவந் தாற்சொல்ல வுத்தரமுண்டோ-சங்கர-சங்கர-சம்பு.

உண்டோநம்மைப்போலவஞ்சர் மலமூத்திரப்பு ழுக்கூடலைமெய்யென்று, கொண்டோபிழைப்பதிங் கையோ அருட்கோலத்தைமெய்யென்று கொள்ளவேண் டாவோ சங்கர-சங்கர-சம்பு ௨௩

வேண்டாவிருப்பும்வெறுப்பும் அந்தவில்லங்கத்தா லேவினையுஞ்சன்மம் அண்டானுரைத்தபடியே சற்று மஞ்சயாதிருந்துவெள்ளறியாகிநெஞ்சே-சங்கர-சங்க.

அறிவாருமில்லையேவையோ என்னை யாரென்றறி யாதவங்கதேசத்தில், வறிகாமத்தீயிற்சிக்கி உள்ளவா

ன்பொருட்டோற்கவோ வந்தோனன்றோழி சங்கர-சங்க
ர-சம்பு. உ௵

வந்தவன்னேமறந்து மிகசுமாதர்பொன் பூமிமயக்கத்
திலாழும், இந்தமயக்கையறுக்க எனக்கெந்தைமெய்
ஞ்ஞானவெழில்வாள்கொடுத்தான் சங்கர-சங்கர-சம்

வாளாருங்கண்ணியர்மோகம் யமவாதைதக்கனலை வ
ளர்க்குமெய்யென்றே வேளானவனு மெய்விட்டான்
என்னின்மிகவோர்த்துறக்கைவிதியன்றோதோழி சங்

விதிக்கும்பிரபஞ்சமெல்லாஞ் சுத்த வெயின்மஞ்ச
ளென்னவே வேதாகமங்கள் மதிக்குமதனை மதியார்
அவர்மார்க்கந்துன்மார்க்கஞ் சன்மார்க்கமாகின் சங்க
ர-சங்கர-சம்பு. உஅ

துன்மார்க்கமாதர்மயக்கம் மனத் தூயவர்க்குப்பற்று
துசொன்னேன் சனகன் தன்மார்க்கநீதி திட்டாந்தம்
அவன்றானந்தமானசதானந்தனன்றோ சங்கர-சங்கர.

அன்றென்றுமாமென்றுமுண்டோ உனக்கானந்தம்
வேண்டி னறிவாகிச்சற்றே நின்றாற்றெரியுமெனவேம
றைநீதியம்மாதிங்கழ்த்தினன்றோழி சங்கர-சங்கர.

அகவல்.

திருவருண்ஞானஞ் சிறந்தருள்கொழிக்குங்
குருவடிவான குறைவிலாநிறைவே
நின்றவொன்றே நின்மலவடிவே

குன்றாப்பொருளே குணப்பெருங்கடலே
ஆதியுமந்தமு மானந்தமயமாஞ்
சோதியேசத்தே தொல்லையிலாமுதலே
நிர்மலதெய்வத் திருவருளதனாற்
பார்முதலண்டப் பரப்பெலாநிறுவி
அண்டசமுதலா மெண்டருநால்வகை
ஏழுபிறவியிற் றுழன்றோங்கும்
அனந்தயோனியி னினம்பெறமல்க
அணுமுதலசல மானவாக்கையுங்
கணமுதலளவிற் கற்பகாலமுங்
கன்மப்பகுதித் தொன்மைக்கீடா
இப்பொழுதேனுந் தமக்கெனவறிவிலா
ஏழுஉயிர்த்திரள் வாழவமைத்தனை
எவ்வுடலெடுத்தா ரவ்வுடல்வாழ்க்கை
இன்பமெனவே துன்பமிலெனப்
பிரியவண்ண முரிமையின்வளர்க்க
ஆதரவாகக் காதலுமமைத்திட்
டேயின்றியே தேகநானென
அறிவுபோலறி யாமையிறக்கிக்
காலமுங்கன்மமுங் கட்டுங்காட்டியே
மேலுரகமு மேதகுசுவர்க்கமும்
மாலரவகுத்தனை யேலும்வண்ணம்
அமையாக்காதலிற் சமயகோடி
அறம்பொருளாதி திறம்படுநிலையிற்

குருவாயுணர்த்தி யொருவர்போலவருந்
தத்தநிலையே முத்திமுடிவென
வாததர்க்கமும் போதநூல்களும்
நிறைவிற்காட்டியே குறைவிலா திலங்க
அங்கங்குநின்றனை யெங்குமாகிச்
சமயாதீதத் தன்மையாகி
இமையோர்முதலிய யாவருமுனிவருந்
தம்மைக்கொடுத்திட் டெம்மையாளென
வசற்றிருக்க மாசற்றஞான
நலமுங்காட்டினை ஞானமேற்கு
நிலையுங்காட்டுத னின்னருட்கடனே.

வண்ணம்.

அருவுருவென்பனவுமன்றி உருவென்பனவுமன்றி
அகமும்புறமுமன்றி முறைபிறழாது
குறியுங்குணமுமன்றி நிறைவுங்குறைவுமன்றி
மறையொன்றெனவிளம்ப விமலதாகி
அசலம்பெறவுயர்ந்து விபுலம்பெறவளர்ந்து
சபலஞ்சபலமென்று ளறிவினர்காண
ஞானவெளியிடை மேவுமுயிராய். க

அனலொன்றிட்டெரிந்து புகைமன்றிடுவதன்று
புனலொன்றிடவமிழ்ந்து மடிவுறதுதை
சருவும்பொழுதுயர்ந்துசலனம்படுவதன்று
சமர்கொண்டழிவதன்றோ ரியல்பினதாகும்
அருவென்பதுவுமன்றி அவனென்பதுவுமன்றி

அஃதுவென்பதுவுமன்றி யெழில்கொடுலாவும்
ஆருநிலையறியாதபடியே. ௨

இருளென்பதுவுமன்றி யொளியென்பதுவுமன்றி
எவையுந்தனுளடங்க வொருமுதலாகும்
உளதென்பதுவுமன்றி யிலதென்பதுவுமன்றி
யுலகந்தொழவிருந்து வயன்முதலோர்கள்
எவருங்கவலைகொண்டு சமயங்களில்விழுந்து
சுழலும்பொழுதிரங்கி யருள்செயமாறு
கூறரியசகமாயையறவே. ௩

ஊனென்பதையிகழ்ந்த வரவின்றிரளினின்று
மறிவொன்றெனவிளங்கு மயதாக
அறியுந்தரமுமன்று பிரியுந்தரமுமன்று
அசரஞ்சரமிரண்டி னொருபடியாகி
எதுசந்ததநிறைந்த ததுசிந்தனையிறந்த
தெதுமங்களசுபங்கொள் வடிவாகும்
யாதுபரமதைநாடியறிநீ. ௪

பருவங்குலவுகின்ற மடமங்கையர்தொடங்கு
கபடந்தனில்விழுந்து கெடுநினைவாகி
வலையின்புடைமறிந்த மறியென்றவசமுண்டு
வசனந்திரமுமின்றி யலரிதழுறல்
பருகுந்தொழிலிணங்கி யிரவும்பகலுமின்சொல்
பகரும்படிதுணிந்து குழலழகாக
மாலைவகைபல்சூடியுடனே. ௫

பதுமந்தனைப்பிசைந்த ரூலியென்றனையுகந்து
வரிவண்டெனவுழன்று - விலெனவாடுஞ்
சிறுகிண்கிணிசிலம்பு புனைதண்டை கலமுழங்கும்
ஒலிநன்றெனமகிழ்ந்து செறிகொளகாசி
பசுமஞ்சளின்விரிந்த மணமுந்திடமுகந்து
பலமிஞ்சிடவிரைஞ்சி வரிசையினாடு.
காலின்மிசைமுடி சூடுமயலாய். ௬
மருளுந்தெருளும்வந்து சுதியெய்ப்பதமறந்து
மதனன்சலதிபொங்க விரணமதான
அளிபுண்டனைவளைந்து விரல்கொண்டுறவளைந்து
சுரதஞ்சுகமிதென்று பரவசமாகி
மருவுந்தொழின்மிகுந்து தினமுந்தினமும்விஞ்சி
வளரும்பிறைகுறைந்த படிமதிசோர
வானரமதென மேனிதிரையாய். ௭
வயதும்படவெழுந்து பிணியுந்திமிதிமென்று
வரவுஞ்செயலழிந்து ளிருமலுமாகி
அனமுஞ்செலுதலின்றி விழியுஞ்சுடர்களின்று
முகமுங்களைகளின்று சரியெனவாடி
மனையின்புறவிருந்த வினமுங்குலைகுலைந்து
கலகஞ்செயவிருண்ட யமன்வரும்வேளை
வந்துணைபுரி காரமணமே ௮

தாயுமான சுவாமிகள்பாடல்

முற்றிற்று.

இஃது, தாயுமானசுவாமிகளுடைய
மாணாக்கராகிய
அருளையரென்பவர்
பேற்பூடிசுவாமிகளைத் துதிசெய்தது.

திருவளர்கருணைச் சிவானந்தபூரண
பொருவருமறிவா யொருதனிச்சித்தா
நவந்தருபேதமாய் நாடகநடித்தாற்
பவந்தனைநீக்கிப் பரிந்தருள்பராபரங்
கண்ணுங்கருத்துங் கதிரொளிபோல
கண்ணிடவெனக்கு நல்கியநன்றோ
வொன்றாய்ப்பலவா யொப்பிலாமோனக்
குன்றாய்நிறைந்த குணப்பெருங்குன்ற
மண்ணையும்புனலையும் வளியையுங்கனலையும்
விண்ணையும்படைத்த வித்திலாவித்துப்
பந்தமனைத்தையும் பாழ்படநூறியென்
சிந்தையுட்புகுந்த செழுஞ்சுடர்ச்சோதி
வின்னொளிநாளும் விளங்கியமேலோர்
கொள்ளைகொண்டெண்ணக் குறைவிலாநிறைவு
தாட்டாமரைமலர்த் தாணினைப்பவர்க்குக்
காட்டாவின்பங் காட்டியகதிநிலை
வாக்கான்மனத்தான் மதித்திடவரிதென
நோக்காதிருக்க நோக்கியநோக்க

ஆதியையறிவா யகண்டமாயகண்ட
சோதியாய்விரிந்து துலங்கியதோற்றம்
பரவெளிதன்னிற் பதிந்தவெண்ணுளத்தின்
விரவிவிரவி மேற்கொளும்வெள்ளஞ்
சுட்டுக்கடங்காச் சோதியடியார்
மட்டுக்கடங்கு வான்பெருங்கருணை
யெல்லைக்கடங்கா வேகப்பெருவெளி
தில்லைப்பொதுவிற் றிருநடத்தெய்வம்
வாதவூரெங்கையை வரிசையாய்விழுங்கும்
போதவூர்மேவு கற்பூரவிளக்குச்
சுகரையகண்டத் தூவெளியெல்லாந்
திகழவேகாட்டுஞ் சின்மயகாட்சி
செழுந்தமிழ்ப்பாரைச் சிவலிங்கமாகி
விழுங்கிஞான வித்தகவேழ
மெழிறருபட்டினத் திறைவரையென்று
மழிவிலாவிலிங்க மாக்கியவருநெறி
சாந்தபூமி தன்னருள்வெள்ள
மார்ந்தநீழ லசையாக்கனம்
பரவுவார்நெஞ்சிற் பரவியகாட்சி
யிரவுபகலற்ற வேதாந்தக்காட்சி
யாட்சிபேர்விருக்கு மகிலந்தனக்குச்
சாட்சியாயிருக்குந் தாரகத்தனிமுத
லாணும்பெண்ணு மலியுமல்லாததோர்
தாணுவாய்நின்ற சத்தாந்தனிச்சுடர்

றெள்ளுமெண்ணெய்யு மெப்படியப்படி
வுள்ளும்புறம்பு முலாவியொருபொரு
ளளவிலாமதந்தொறு மவரவர்பொருளென
வுளநிறைந்திருக்கு மொருபொற்பணிதி
யொன்றுமனப்பேய் துடுக்கத்தறிக்கக்
கொன்றுமோனவாள் கொடுத்திடுமரசு
பெரியபேறு பேசர்ப்பெருமை
யரியவுரிமை யளவிலாவளவு
வரியநிறைவு தோன்றுவதீதஞ்
சீயுநல்லன்பு விளைத்திடும்விளைவு
தீராப்பிணியாஞ் செனனமறுக்க
வாராவரவாய் வந்தசஞ்சீவி
யாலைக்கரும்பு பாகமுதக்கட்டிநீள்
சோலைக்கனிபலாச் சுளைக்கதலிக்கனி
பாங்குறுமாங்கனி பாறேன்சருக்கரை
யோங்குகற்கண்டுசேர்த் தொன்றாய்க்கூட்டி
யருந்தியரசமென வறிஞர்சமாதியிற்
பொருந்தியவின்பம் பொழிசிற்சகோதய
வெங்களுக்கிறைந்த வியல்பினையெனக்குச்
செங்கையால்விளங்கத் தெறித்தமெய்த்தேசிகன்
தன்னையறிவித்துத் தற்பரமாகி
யென்னுளத்திருந்தரு ளேகநாயக
னடிமுடியில்லா வரும்பொருடனக்கு
முடியடியிதுவென மொழிந்திடுமுதல்வன்

பொய்யலான்மற்றவை மெய்பலவெல்லாம்
பொய்யெனக்கூறியெனப் புன்னகைபுரிந்தோ
னருளும்பொருளும் பேதமாயிருந்து
மிருதிறனென்னுமியலுமுண்டென்றோ
னருளுனக்குண்டோ லருளும்வெளிப்படும்
பொருண்மயந்தானே பொருளுமென்றுரைத்தோன்
சத்தசத்திரண்டு தன்மையுந்தானே
யொத்தலாற்சதசத் தெனக்கெனவுரைத்தோ
னாணவமறுவிடி னருளுறுதென்னக்
காணருநேர்மையாற் காணவேயுரைத்தோன்
சென்மமுள்ளவன் றீரதிழுக்கும்
கன்மம்விடாதெனக் காட்டியவள்ள
லுளதிலதெனவு முறுவலான் மாயை
வளமிலதெனவும் வகுத்தினிதுரைத்தோ
னில்லறத்திருந்து மிதயமடக்கிய
வல்லவன்றானே மகாயோகியென்றோன்
றுறவறத்திருந்துஞ் சூழ்மனக்குரங்கொன்
றறவகையறியா னஞ்ஞானியென்றோ
னிறவாமனந்தா னிறக்கவுணர்த்திய
பிறவாவரந்தரும் பேரறிவாள
னத்தனதருளாலனைத்தையுமியக்குஞ்
சுத்தமாமாயையின் றோற்றமென்றுரைத்தோ
னிருண்மலமகல விசைந்திலழுத்தும்
பொருளருட்டிரோதைப் பொற்பெனப்புகன்றோன்

வீறலிவமுதல் விளம்பியபடியே
யாருமுணர்ந்திவொன் றறிஞருக்குரைப்போன்
கொல்லாவிரதங் குலயத்தோர்க
ளெலாம்பெறுமினின் றியம்பியதயாநிதி
தருமமுள்ளானைத் தலைமைபுரிபவர்க்
குரிமையாயவசீர மெறவுசலப்பவன்
தன்னுயிர்போலத் தரணியின்மருவிய
மன்னுயிரனைத்தையும் வளர்த்திடும்வேந்தன்
களவுஞ்சனைகள்செய கருமிட்டனக்குந்
தெளிவுண்டுறவருள் செய்திடுந்திறத்தோன்
தானவெபரும்பேறு சகமெலாம்பெறவே
வானபெருங்கருணை பூங்கியமாரி
தஞ்சமென்றடைந்த தாபதர்தம்மை
யஞ்சலென்றருளு மறிஞர்சிகாமணி
சிவகோடிருந்த சித்தர்கோடிகளும்
யாவருபுகழ யாவையுமுணர்ந்தோன்
யானெனதென்னு மிறைவனையபெருமான்
றன்னமரிய தலைவனைக்கோமா
னருணகிரியர்க் காறுமுகன்சொலும்
பொருளாலமல்லது பொருளெனமதியான்
பூதமுதலாய் பொலிந்திடுமோத
வேதமுஞ்சட்ந்த பெருந்தகைமூர்த்தி
மூலாதார முதலாயுள்ள

மேலாந்தரமும் வெறுவெளிகண்டவன்
மண்டலமூன்றிலு மன்னியவுருவிலுங்
கண்டவைபாத்திலுங் கடவுளாய்நின்றோன்
யகாசமயங்தோறும் பரமேயிருந்து
சங்கடம்புரியுந் தொழிலெனச்சொன்னோன்
பேதமபேத பேதாபேத
போதமிதுவெனப் புகன்றிடப்புண்ணிய
ன காரனெனவே யாற்றிமெனுஞ்
சதுர்வேதாந்தத தன்மையென றுரைத்தோ
னல்லும்பகலு மறிவார்க்குச்
சொல்லும்பொருளுஞ் சுவையெனச்சொன்னோன்
அதனைகுணவரஞ் சுவாமிநாயகனெனு
னதிகமெய்ஞ்ஞான மலைவாவென்றே
னேசயோகத்த ற திருடரெனலாந்தொழு
மிராஜயோகநிறை இராஜயோகத்தானை
பொருமைதெளிவு புனிதவாசார
மருவிலாவண்ணம வாரம்பற்றை
'தணைபர்சாந்தந் தயங்கிடவீர்த்தி
யெண்ணெனக்கிபனி லிணையிலாக்கல்வி
கல்லவிரக்க நடுநிலைசத்திய
மிலக்கியன்றும லெவர்க்குந்தருங்கொடை
நற்குணனெல்லா நண்ணியபெருந்தகை
சிற்குணவாரி திருவருட்செல்வன்
காமேவிடுத்துக் கருத்துறவணங்கிப்

பரமேயுனக்கு பரமெனப்பகர்ந்தோ
னுலகுமேவு மாசினைகெடுத்தே
மெய்ஞ்ஞானந் தெளிந்தனனெனவுஞ்
சித்தமெய்யுளன் திடசித்தமாக
வைத்தத்திலை வளர்த்தனனெனவும்
பாலையாளெனவும் பரிவொடும்பகர்ந்தோன்
வடமொழியியற்றமிழ் மொழியவையுணர்ந்து
திடமுறமுப்பொருட் டிறத்தையுந்தெளிந்து
கண்டதென்னக் கனிரசமனைத்
தண்டமிழ்மாரி தனைப்பொருந்தும்
சித்தியுமுத்தியுஞ் சிறந்தனன்கொழிக்கு
சித்தியபிஞ்சன நிராலய நிறைவைப
பாடியுமாடியும் பணிந்தெழுந்தன்பா
லோடியுமேற்றியு மகந்தழையேத்தியு
மூடக்குழைய வுரோமஞ்சிலிர்ப்ப
படபடென்றுள்ளம் பதைக்கப்பதைத்து
பக்குறகெட்டுயிர்ப்பாகிப்பரதவித்
தேங்கியேங்கி யிரங்கியிரங்கி
யோய்ந்தபம்பரம்போ லொடுங்கியேசிறிது
மேய்ந்தவிழியு மிமைப்பதுமின்றிச்
சோர்ந்துஞ்சோர்ந்து துவண்டுவண்டுமெய்
யார்த்தவன்போ லவசமுற்றடிக்கடி
புன்னைக்குறவே யுருகியேசற்றுத்
தன்னையர்பெரியுந் தழுதழுத்திடவே

புன்றோற்புறப்பு மொருமித்துருகி
வெவ்வினைநீர்போல் விழிநீர்பெருக்கிக்
கன்றுபசுவைக் கருதிக்கதறிச்
சென்றுசென்றோடித் திகைப்பதுபோல
வெம்புகெக் நடைய விருகரங்குவித்துப்
புன்புலால்யாக்கை பொருந்தாதினியென
வுணர்ந்துணர்ந்தன்பா யுளங்கசிந்துறக்கொண்டு
துணைபிரிந்தனைய னாக வுருகிப்பதறித்துத்
திருவுருவெல்லாந் திருநீறிலங்க
விருகரணிவ மிபனமுடிகுவித்துப்
பூரணசந்திரன் போலொளிகாட்டும்
காரணவதனங் கனிந்துவியர்வுற
விளிவிலாவென்னவே யிலக்கியசிறங்கை
தளதளவென்னத் தயங்கியெழில்பெற
வித்தன்மையெல்லா மிசைக்குமிவனருள்
சித்தெனச்சிவகதி தேர்ந்தவருரைப்பப்
பாத்திரமாடப் பரிவுடனோடிச்
சாத்திரங்காட்டித் தயவுசெய்தருளும்
வல்லவனெனவே மன்னுயிர்காக்க
வெல்லையிலன்ப னிவனெனவிளங்கி
யீனவுலகத் தியற்கைபொய்யென்றே
ஞானமேமெய்யென நவின்றினிதிரங்கிக்
கேவலசகலங் கீழ்ப்படமேலாய்
மேவநூலுணர்ந்த மெய்யினைகல்ல

மருளேயுருவுகொண் டவனியில்வந்த
பொருளேவிசெனைப் பொலிந்திடும்புனிதன்
சைவருஞ்சிவனுடனே சம்பந்தமென்பது
மெய்ஞ்ஞானம் விளக்குமென றிசைத்தோன்
சதிர்விழியொளியுறக சனத்திர சித்தாந்த
விதிமுறையான விளம்பியமேலோன
முடிவினிலாகம முறையெனப் பின்னுண்மையை
படியறக்குறித்துரைத்த தருளியவண்ணம்
நேயபரகோர்மை திறனாவுரைத்தினை
பதப்பரமெனப்படச் பரமமெய்ஞ்ஞானி
முத்திபதசாக்கிர முறைமையிலக்கிடஞ்
சத்தியந்தெனச் சார்ந்தவர்க்குரைத்தோ
னஞ்செழுத்துள்ளே யினதனையுங்காட்டியெ
னைஞ்செழுத்தியகுரு நீதி நாதவ
கொலைவிலைநந்த வினைறவைசெயவெனக்
கல்லாவெனக்குங் கருணைசெய்கடவுள்
திருவருளாலே கூடுமகலாற்
றிருவருளுருவெனத் தெரிந்திடவுரைத்தோன்
குருவுருவருளெனக் கொண்டபின்சுறையாம்
பொருண்மையமாமெனப் புகன்றிடுசீர்க
ளொந்தமூர்த்திகளையு மெழிற்குருவடிவெனச்
சிந்தையிற்றியக்கறக தேர்ந்தவர்க்குரைத்தோன்
சதாசிவமென்றபேர் தானடைத்ததுதா (ன்
னதாவதேபொருளென் றெடுத்தெடுத்துரைத்தோ

கல்லானைக் கன்னல் கவர்ந்திடச் செய்தவ
னெல்லாம்வல்லசித் தெம்பெருமானென்றே
னெவ்வுயிர்தோறு மிருந்தோங்கிய திறஞ்
செவ்வியபிரப்படி செப்பிடுமென்றே
னவ்வணமேவர விசைத்தன ரவர்க்
கவ்வணமாவனெம் பணியென வுறைந்தோ
ரொருபாணனுக்கே யொருசிவனோட்டபடின்
றருமடியார்திறம் வழுத்தக்காறுந் தன்றேறன்
சிவனடியாரைச் சிவமெனக்காண்பவ
னெவனவன் சிவனே யெனவறிதுரைத்தோன்
விருப்புவெறுப்பின் வேறறப் பிதனக்
கறுப்புகாத்தனைக் காத்தருள்செய்தோ
னிருசொல்லுரையா தியாவிசபமெய்த
வொருசொல்லுரைத்த வுயர்குணபூசர
னத்துவமார்க்க மாறையுமகற்றி
தத்துவாதீதத் தன்மையாத்தந்தோன்
திருமகன்மருவிய திகழ்வளமறையில்
வருமுணர்வாளன் மருவிலாமகத்தா
னெவ்வியவெண்ணமெல் லாந்தெரிந்தெனக்குத்
தன்னருள்செய்தவன் றூயமானவ
னொருமொழிபகர்ந்த வுதவியாலவ
னிருபதம்போ
திறைஞ்சிவாழ்த்துவனே.

முற்றிற்று.

இக்கொச்சகம் ஒப்புமையபிரதியில் வண்ணத்தில்

இடையில்காணப்பட்ட

கொச்சகம்

தத்துவம்வேறென்னை வேறுச்சியட்டங்கதிலே
உற்றுணர்வும்வேண்டாதென் றேயாண்டுமொன்றினை
நித்தியமென்றேகாட்டி நில்லைமணிபெனவே (யு
தத்துவத்தோடநவிதங் கருந்தாயுமானவனே. க

கந்தமெதென்றெண்ணி நலிக்கவுடல்வேறுக்கி
வந்தபொருளுன்னை நல்ல வெறெனவல்லமையும்
இத்தனைக்கன்றெவ்வா கமெதன்றேயுட்புகுந்து
தந்தையுநீமற்றிமரு ளாந்தாயுமானவனே. உ

பந்தாமொபோற் பதிந்துகருப்பட்டேற்குச்
சிந்தாமணியாய்ச் செகந்தனிலெதீவகப்போல்
வந்தான்மறைக்களகர் மற்றுமோர்மெய்கண்ட
சந்தானந்தானந் தவந்தாயுமானவனே ௩

பின்னைத்தானொன்றியுங் கட்டாதபேரருளின் [ற
உன்னைத்தான் கண்ணிலர்போல் ஒன்றுநித்தர்ஞமன்
என்னைத்தானிவ்வவனிசரின்றெண்ணறியாவேளைமுனை
தன்னைத்தான்றந்தாண்டான்றனித்தாயுமானவனே

திருப்பாடலக்ராதி முற்றிற்று.

—*—

